

Giới thiệu Không Muốn Cưới Trạch Nữ

Truyện Không Muốn Cưới Trạch Nữ có nội dung kể về Trạm Tâm Luân, cô có cuộc sống bình dị chỉ muốn ở với cha mẹ, nhưng đã đến tuổi lấy chồng thì bị gia đình ép đi ra mắt.

Cô đã vất óc suy nghĩ những kịch bản hoàn hảo nhằm đối phương từ chối cô, nào ngờ người ra mắt kia chính là bác sĩ thú y, người thường xuyên chữa bệnh cho con mèo của cô.

Lúc này những kịch bản của cô như vỡ tan, anh thì chỉ cười với cô rồi mờ nhạt mờ nhạt dần tránh xa cô! Làm cho cô hụt hẫng cô đơn... Vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Tôi có thể viết tên anh vào di chúc không?"

Trời xanh trong mây trắng trôi bồng bềnh, bác sĩ thú y của phòng khám Gia Thú Tường Hòa, chó mèo ở đây không ầm ĩ ồn ào, chú chó già "A Ma" đang nằm lim dim bên cạnh cửa. Mọi việc đều thuận lợi, tâm tình của bác sĩ thú y Quản Mục Đông đang tốt, lại bị câu nói bất ngờ này dọa giật mình.

Anh há hốc mồm mà nhìn cô gái trẻ tuổi đã nói ra câu nói này, cô đang cúi nhìn Cầu Kỳ, con mèo yêu dấu của cô đang bị anh giữ trong tay.

Đây là tình huống gì? Anh nhớ lại lúc bắt đầu không có gì khác với thường ngày, vị tiểu thư này đưa mèo tới để tiêm phòng, anh tán dóc vài câu với cô, làm những kiểm tra thông thường cho mèo của cô, im ắng trong một phút, sao đột nhiên cô lại nhắc tới di chúc? Chăm chú quan sát cô, màu da của cô trắng nhưng khí sắc tốt, không giống người mắc bệnh nan y, nhất định là cặp chân mày mảnh khảnh đang khẽ chau lại kia, lộ ra vẻ u buồn, chẳng lẽ -- cô ấy định tìm đến...?

"Ặc." Cô ấy tên là gì? Anh liếc nhanh sang chuông của vật nuôi, trên đó có viết tên người chủ, "Trạm Tâm Luân".

"Trạm tiểu thư, tôi chỉ là bác sĩ khám cho mèo của cô, tuy đã khám cho nó được ba năm, không tính là loại công lao to lớn gì, cũng không đủ tư cách được đưa vào di chúc của cô. Ý tốt của cô, tôi đảm đương không nổi." Muốn chết, muốn tự sát cũng đừng nói cho anh biết chứ! Cô cứ nói ra như vậy, hại anh sẽ cảm thấy nếu không ngăn được cô, anh cũng có trách nhiệm!

"Ồ?" Trạm Tâm Luân lấy lại tinh thần, cũng giật mình: "Tôi, tôi đã đem suy nghĩ trong lòng nói ra rồi ư?"

Mặt cô nóng rực, theo trực giác lui về sau một bước, đối phương nhìn chăm chăm vào cô, khiến cô càng lúng túng hơn.

Anh ta có khuôn mặt baby, tóc đen rậm dày, mắt to mày rậm, đôi mắt thẳng thần bộc trực sáng ngời, tướng mạo tuấn tú nhưng không hề ẻo lả, anh ta hay cười, khi cười sẽ khiến cho tâm tình của người khác thoải mái theo. Anh luôn luôn mặc áo blouse, vai rộng, thân hình rắn chắc, dường như vô cùng khỏe mạnh, mấy lần cô đến đây mua cát cho mèo, anh đều chủ động giúp cô khiêng lên xe máy, dễ dàng giống như giúp cô cầm túi xách.

Nhưng giờ phút này, khuôn mặt luôn tươi vui của anh đang rất nghiêm túc, rõ ràng thấy tình hình nghiêm trọng.

"Tôi không biết có phải cô đã nói ra suy nghĩ trong lòng hay không, nhưng cô nói muốn viết tên tôi vào di chúc."

Khuôn mặt trắng nõn của cô ửng đỏ, lúng túng giải thích: "Hôm nay tôi đột nhiên có ý nghĩ này, tôi nghĩ nếu như ngày nào đó tôi xảy ra chuyện, Cầu Kỳ sẽ không ai chăm sóc, anh là bác sĩ của nó, cho nên tôi muốn đem nó gửi gắm cho anh."

"E rằng không được, chỗ này không lớn lắm, không thể thu nhận nó, nhưng tôi có thể thu xếp tìm người nhận nuôi nó."

"Không, không phải tôi muốn anh tìm người chủ khác cho nó, chỉ hi vọng có người chăm sóc cho nó, để nó an hưởng tuổi già, nếu như anh lo lắng về phí tổn, tôi sẽ mở một tài khoản tiết kiệm, để dành một khoản tiền --"

"Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà là Cầu Kỳ nó --" Cô tay đột nhiên bị xiết chặt, Quản Mục Đông cúi đầu liền nhìn thấy, cổ tay phải của anh đã bị một con mèo trắng cắn, nó nhe răng trợn mắt, ra sức cắn thật mạnh.

"Cầu Kỳ!" Trạm Tâm Luân la lên, vội vàng kéo mèo yêu lại: "Thật xin lỗi, anh có bị thương không?"

"Không sao. Tôi đã có biện pháp phòng ngừa." Quản Mục Đông kéo ống tay áo lên, trên cổ tay quấn bao tay thật dày: "Đây chính là nguyên nhân mà tôi định nói: Cầu Kỳ chán ghét tôi."

Từ khi con mèo trắng này bị đưa tới buộc ga-rô (để ngăn sinh nở), kết quả tay anh liền gặp trận cuồng phong, nó liền hận anh thấu xương, mỗi lần chỉ

cần có cơ hội thì sẽ cần anh.

Anh mỉm cười với Cầu Kỳ, Cầu Kỳ nghe rằng đáp lại anh, phát ra âm thanh rừ rừ cảnh cáo-- Không, không đúng! Trọng điểm không phải là sự yêu mến của con mèo này!

Anh nghiêm túc nói: "Trạm tiểu thư, cô hãy nghe tôi nói, cô xuất sắc như vậy" Nhìn dung nhan này, có thừa sự thanh tú, nhưng không thể nói là xuất sắc, thôi kệ, nói cũng đã nói rồi.

"Người phụ nữ xuất sắc như cô, tuổi còn trẻ như vậy, lại rất có tương lai." Cô ấy làm nghề gì? Hình như là viết tiểu thuyết, nhưng bút danh là gì? Tiền nhuận bút bao nhiêu? Cô chưa bao giờ đề cập tới, viết tiểu thuyết có được coi là có tương lai không?

"Ặc, tóm lại, cuộc đời của cô vẫn còn rất nhiều cơ hội, không cần vì Ặc, thất bại nhất thời. . . . mà đi vào đường cùng." Tại sao cô ấy lại muốn tự sát? Lý do mà anh an ủi, xoa dịu có đúng hay không? Có khi nào làm điều ngược lại không, có kích động cô ấy không? Bị đôi mắt trắng đen rõ ràng, khác thường của đối phương nhìn chằm chằm, Quản Mục Đông càng nói càng yếu ớt, mồ hôi chảy ròng ròng: "Tóm lại, chuyện đi chúc cô dừng vội, chờ hai mươi, ba mươi năm sau rồi hãy nói."

Trạm Tâm Luân cong môi: "Anh cho rằng tôi muốn tự sát?"

"Không phải sao?"

Cô lắc đầu: "Nửa tháng sau tôi phải giao bản thảo, bận rộn không rảnh tự sát, cho dù tự sát, biên tập cũng sẽ lôi tôi từ trong quan tài ra, chờ tôi viết xong mới để cho tôi hạ huyết." Nhìn vẻ mặt căng thẳng của bác sĩ, không hiểu sắc đen hài hước của cô, cô cẩn thận giải thích: "Thật, tôi không muốn tự sát, chỉ là nhất thời có chút cảm xúc."

"Cảm xúc gì?"

Cô chán chừ. Cô cũng chỉ thỉnh thoảng đưa mèo đến đây kiểm tra, cũng không quen thân với vị này bác sĩ thú y này, trò chuyện về loại đề tài này có chút quá riêng tư. Nhưng có lẽ vẫn nên giải thích sơ qua một chút, tránh việc anh ta đề nghị suy tính dùm con đường sinh mệnh của cô, hoặc khuyên cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

"Bởi vì tôi độc thân lâu rồi, cũng không có ý định kết hôn, nếu ngộ nhờ tôi xảy ra chuyện, chỉ sợ sẽ không có ai chăm sóc cho Cầu Kỳ, tôi phải giúp nó suy tính khi không có tôi nữa."

"Người nhà cô không thể giúp cô nuôi sao?"

"Bọn họ không thích mèo lắm, hơn nữa, mèo là do tôi quyết định muốn nuôi, tôi có trách nhiệm với nó."

"Vậy cũng không cần bi quan như thế, cô sẽ sống thật lâu nữa, hơn nữa xem ra cô rất dịu dàng thủy mị, khí chất lại tốt, nên sẽ không khó khăn trong việc tìm đối tượng, sẽ không sống độc thân cả đời."

Có khí chất, đây là từ rất thích hợp để hình dung về cô. Nói xong những lời này, anh cảm thấy giọng nói của êm dịu nhưng kiên định, khiến cho anh nghĩ đến những sự tơ dai bền.

Bỗng nhiên được khen ngợi, Trạm Tâm Luân có chút không được tự nhiên: "Đúng là có vài người giới thiệu đối tượng cho tôi, nhưng qua mấy lần gặp mặt đều không có kết quả. Về phương diện kết hôn này, tôi không đặc biệt mong chờ."

"Tôi cũng vậy, được giới thiệu không ít đối tượng, điều kiện của đối phương cũng không tệ, nhưng luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó. Thật ra trước kia tôi cũng từng qua lại với vài người, cũng từng nghĩ nên kết hôn, định là thế, nhưng độc thân mấy năm nay, cảm giác thật sự cũng không tệ, người trong nhà lại sốt ruột thay tôi." Anh lắc đầu một cái: "Người đến ba mươi tuổi, không kết hôn thì y như tội phạm, sẽ bị tất cả mọi người nhìn chòng chọc, cô xem, kỳ thật không kết hôn cũng không làm ảnh hưởng đến ai mà? Với lại cũng không phải không muốn kết hôn, không gặp đúng đối tượng thôi, chẳng lẽ trên đường tùy tiện cầm tay một người rồi kéo người đó đi kết hôn --"

"Tôi nghĩ," Cô nhẹ nhàng ngắt lời anh: "Cầu kỳ khá ngoan ngoãn, thừa dịp này nhanh chóng tìm cho nó đi."

"Ồ, phải." Quản Mục Đông lúng túng, vội vàng xoay người lấy thuốc tiêm. Bệnh cũ lại tái phát, anh thích nói chuyện, vừa mở miệng sẽ nói không dứt.

Hồi tưởng lại, anh đã nói chuyện với nhiều người chủ, vị Trạm tiểu thư đơn độc này rất điềm đạm nho nhã, anh chủ động hỏi, cô mới trả lời, tiếp xúc rất ít, thế cho nên anh hầu như không có ấn tượng gì với cô.

Quản Mục Đông lặng lẽ quan sát cô, dường như cô rất trẻ, vẫn chưa tới ba mươi tuổi thì phải? Máu da hơi tái nhợt, hơi gầy, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, diện mạo đơn thuần thanh thanh tú tú, là loại con gái ngoan mà các bậc trưởng bối yêu thích, khí chất yếu đuối mỏng manh rất có thể sẽ thu hút ý muốn bảo vệ của người đàn ông. Điều kiện của cô thật sự không tệ, tại sao cô lại hết hi vọng về hôn nhân? Vậy loại nguyên nhân nào khiến cô lo lắng cho nửa đời sau của một con mèo hơn hạnh phúc của mình chứ? Nếu như con mèo này quan trọng với cô như thế, quan trọng đến mức cô để nó vào chuyện hậu sự sau này của mình còn suy nghĩ lo lắng cho nó, cô đem mèo giao cho anh, anh thật sự thụ sủng nhược kinh. Nếu như anh có thể vì cô mà làm chút gì đó, sao lại không thử xem? Dù sao cũng chỉ là một con mèo, sẽ không quá phiền phức.

Tìm xong, hẹn thời gian cho lần khám sau, Trạm Tâm Luân liền muốn đưa mèo yêu rời đi.

"Đợi đã. . . ." Quán Mực Đông gọi cô lại: "Vừa rồi tôi quá bất ngờ, bây giờ nghĩ lại, cô thật sự muốn viết tên tôi vào trong di chúc, tôi không ngại."

Trạm Tâm Luân kinh ngạc, không ngờ anh lại chủ động đề nghị: "Nhưng, anh mới vừa nói Cầu Kỳ không thích anh."

"Vậy chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách linh hoạt ứng biến, tôi có một người bạn cũng là bác sĩ thú y, có lẽ có thể nhờ cậu ấy nhận nuôi Cầu Kỳ."

"Tại sao anh phải làm như vậy?" Vừa rồi làm tưởng cô muốn tự sát, còn sợ tới mức trợn mắt há mồm, sao bỗng nhiên lại thay đổi thái độ?

"Bởi vì. Cô là người yêu mèo, tôi biết rất nhiều người chủ, tình cảm của họ đối với thú cưng đều rất sâu nặng, tôi có thể hiểu được tại sao cô lại lo lắng như vậy, có thể giúp được cô, tôi rất vui, dù sao bây giờ người yêu thương động vật không nhiều lắm." Anh thoải mái nở nụ cười. "Tôi cũng mong tôi không chỉ chữa bệnh cho động vật lúc chúng ốm đau, có thể vì chúng mà làm việc gì đó, như vậy cũng tốt."

Anh ta quả nhiên là người tốt. Khuôn mặt trắng nõn của cô ứng đỏ: "Thật ra, tôi chỉ đột nhiên có suy nghĩ này, căn bản không nghĩ tới chi tiết, anh hãy quên suy nghĩ ngốc nghếch của tôi đi! Hơn nữa," Cô mỉm cười: "Cầu Kỳ bốn tuổi, tôi ba mươi tuổi, tôi nghĩ tôi có thể sẽ rời thế giới này muộn hơn nó, có thể chăm sóc nó cả đời."

Cô cất bước, nhẹ nhàng để lại một câu: "Cảm ơn anh, bác sĩ Quán."

"Ặc, không phải. . . ." Quán Mực Đông ấp úng đưa mắt nhìn cô rời đi. Cô một chút cũng không giống người đã ba mươi tuổi.

Bóng lưng cô thon thả, tay phải xách cái lồng 5kg, đối với cánh tay mảnh khảnh của cô mà nói, không phải rất nặng sao? Cũng không thấy cô đi cùng ai, có phải cô chỉ có một thân một mình không? Rõ ràng là một người phụ nữ tốt, sao lại không có người đàn ông nào biết thưởng thức? Yêu thương mèo như vậy, sao lại không quan tâm đến bản thân mình? Rốt cuộc anh vẫn không hỏi được. Vấn đề này quá đường đột, anh có thể đoán được cô sẽ nhẹ nhàng cau mày, dùng kỹ xảo né tránh không đáp -- sau đó sẽ không tới nơi này nữa. Cô không thích người ta can thiệp vào chuyện riêng tư của mình, trực giác anh mách bảo như thế.

Nhưng, mới ba mươi tuổi, đang là khoảng thời gian rực rỡ nhất tươi đẹp nhất của đời người, sao lại có ý nghĩ âm thầm lập di chúc như thế? Cô nói là bỗng nhiên xúc động mà nghĩ như vậy, anh không cho là như vậy, không có ý nghĩ nào lại tự nhiên xuất hiện, nhất định là đã tích lũy trong một thời gian dài, ập ù mãi, cuối cùng khiến cho cô cảm thấy di chúc của 50 năm sau hay là của hiện tại, cũng không có gì khác biệt, cuộc đời của cô đã không còn cơ hội khác, lựa chọn khác.

Nhớ đến tâm trạng của cô khi nói những lời này, cảm thấy rất thê lương, quá khứ của cô không vui vẻ sao? Xem ra cô nhã nhặn dịu dàng lịch sự, có tâm sự nặng nề không muốn người khác biết? Anh suy suy đoán đoán, thất thần rất lâu, cho đến khi em trai "yêu quý" đã chuồn ra ngoài trở về.

"Anh, anh đang làm gì vậy?" Làm gì mà hướng về phía cửa chính ngăn người? Quán Trình Hoàng quay đầu nhìn về phía cửa chính, A Ma ở ngay cạnh cửa ngăn đầu kêu gâu gâu với anh.

"Không có gì." Quán Mực Đông cầm lấy dây xích, dắt Cầu Nhi Linh về lồng: "Buổi chiều em đừng chạy lung tung nữa, tối nay phải ăn cơm với cô, em nhớ chứ? Đừng như chủ nhật tuần trước, không ai biết em chạy đi đâu, gọi điện thoại cũng không gọi được."

"Lần đó đúng lúc điện thoại em hết pin mà! Hôm nay em nhớ mà, đặc biệt hủy mọi cuộc hẹn, nhất định sẽ đúng giờ --"

"Cuộc hẹn gì? Em có bạn gái rồi hả?" Quán Mực Đông nghe thấy đầu mối.

"Không phải, là bạn mới quen, nói chuyện rất hợp ý, định nói hai người đều rảnh, thì cùng ăn một bữa cơm." Quán Trình Hoàng nói lảng ra chuyện khác, nhưng trước ánh mắt sắc nhọn của ông anh, đành phải thành thật thừa nhận.

"Là anh Quang, anh ấy muốn biết gần đây chúng ta sống như thế nào, hẹn em ăn cơm, muốn trò chuyện đôi chút."

Quả nhiên là anh ta, Quán Mực Đông lên tiếng: "Không phải liên lạc với anh ta thì chúng ta đã sống rất tốt."

"Anh, sao anh có thể nói như vậy?" Quán Trình Hoàng phản đối: "Anh Quang coi chúng ta như là bạn bè, anh ấy rất quan tâm đến chúng ta đó!"

"Anh biết, anh chỉ hy vọng em hạn chế tới lui với anh ta."

Tuổi trẻ nông nổi, khoảng thời gian đi theo anh Quang có lẽ là khoảng thời gian kích động mạo hiểm nhất trong cuộc đời anh, cũng là khoảng thời gian anh không muốn quay lại nhất, tuy hai bên đều có tình có nghĩa là bạn bè tốt của nhau, nhưng anh vẫn cố gắng hết sức có thể, không muốn liên hệ đến mấy người đó.

"Ăn một bữa cơm cũng đâu có sao, và lại anh vẫn còn liên lạc với anh ấy, thỉnh thoảng anh ấy tới nhờ anh giúp, anh vẫn giúp anh ấy."

"Anh làm việc có chừng mực, không cần em quản. Nói tóm lại sau này anh không đồng ý, không cho phép em gặp anh Quang nữa, biết không hả?"

"Em cũng có chừng mực, em rất kính trọng anh Quang, anh ấy coi em là bạn tốt, em cũng vậy, bạn bè thân thiết gặp nhau đâu có sai. Hơn nữa," Quán Trình Hoàng cắn răng: "Em đã bỏ hẳn rồi, lúc trước em đụng vào cái đó, không liên quan đến anh ấy, anh không thể trách anh ấy."

"Anh đương nhiên không trách anh ta." Là lỗi của anh, của người anh trai này, không thể trách người khác. Quán Mực Đông nói sơ: "Dù sao nếu như em lại tự tiện đi gặp anh ta, anh sẽ khấu trừ vào tiền lương của em."

Quản Trinh Hoàng trố mắt: "Đâu có giống nhau? Anh Quang và công việc là hai việc khác nhau, em chưa bao giờ đến muộn về sớm, mỗi ngày đều chăm chỉ tắm chó rửa mèo."

"Anh là ông chủ của em, anh thích trừ thì trừ." Hừ, sao nào?

"Chưa từng thấy ông chủ nào chó má như vậy." Quản Trinh Hoàng nói thầm.

"Nói tiếp thì bắt đầu khấu trừ."

Quản Trinh Hoàng giờ ngón giữa với bóng lưng của ông anh trai.

"À đúng rồi, cô muốn em nhắc nhở anh, buổi xem mắt vào ngày chủ nhật hẹn ở nhà hàng đó, bảo anh đừng quên. Lần này đối tượng xem mắt hình như là một tác giả, viết sách."

"Anh không quên." Quản Mục Đông thở dài, thật sự đã kiệt sức: "Lần sau nói với cô, đừng sắp xếp cho anh nhiều buổi xem mắt như vậy, mỗi tuần đều đi xem mắt, anh cũng không có thời gian tìm hiểu mấy vị tiểu thư đó, sao có thể tiến thêm một bước, qua lại với nhau?"

Cha mẹ mất sớm, là cô nuôi lớn hai anh em bọn họ, coi bọn họ như con của mình, họ cũng coi cô như mẹ của mình. Cô không kết hôn, đối với hôn sự của anh cũng rất tích cực.

Haizz, anh thật sự không quan tâm đến việc có kết hôn hay không, độc thân cũng rất thoải mái dễ chịu, chỉ là anh không muốn khiến cô lo lắng, một phần cũng ôm ấp tâm trạng tìm kiếm vận may, nói không chừng thật sự sẽ giúp anh gặp được một cô gái tốt, vì vậy đối với việc xem mắt vẫn phải cố gắng tham dự.

"Bởi vì cô rất mong anh mau chóng kết hôn, em cũng vậy, anh cũng ba mươi tuổi rồi, có sự nghiệp có tiền tiết kiệm, theo lý mà nói hẳn là rất có giá, bán rất chạy, sao ngay cả bạn gái cũng không có?"

Quản Mục Đông cười nói: "Có lẽ là do anh đàn, không biết dỗ phụ nữ?"

"Đúng, anh rất đàn," Quản Trinh Hoàng khẽ nói: "Mấy lần hẹn trước đều nói về quá khứ của anh với người ta, nói bản thân anh thì thôi đi, còn nói thêm về em, đương nhiên sẽ dọa người ta chạy mất."

"Em là em trai của anh, là người nhà của anh, muốn ở cùng với anh dĩ nhiên sẽ phải chấp nhận em, cái này thì có gì không đúng?" Anh cũng không muốn giấu giếm.

Quản Trinh Hoàng rất cảm động, nhưng vẫn mạnh miệng cãi lại: "Buồn nôn quá. Dù sao anh cũng sẽ qua lại với bạn gái, đừng nói vội chuyện quá khứ, trước tiên hãy làm cho cô ấy khẳng khái một mực hết lòng yêu anh rồi sau đó hãy nói, được không?"

"Anh biết rồi!" Đối tượng lần này là một vị tác giả, không phải cũng giống Trạm tiểu thư sao? Vị trạm tiểu thư thần bí này, anh thật sự không đoán ra loại sách mà cô ấy viết, tiểu thuyết võ hiệp ư? Hay là khoa học viễn tưởng? Chắc chắn không phải tiểu thuyết tình yêu, anh không thể tưởng tượng được tình yêu do một cô nàng không ôm hi vọng kết hôn viết ra thì sẽ có tình tiết lãng mạn gì được cơ chứ.

Tuổi cô xấp xỉ anh, chắc là cũng có kinh nghiệm đi xem mắt chứ? Chẳng lẽ cho rằng không gặp được đối tượng tốt? Thật sự đã quyết định nuôi mèo, sống cả đời như thế? Anh không khỏi cảm thấy tiếc hận thay cho cô, cũng vì đàn ông trong thiên hạ mà cảm thấy tiếc hận, người phụ nữ yêu mèo như thế, chắc chắn có một trái tim thiện lương, trong hội chợ hôn nhân những người phụ nữ có chất lượng tốt như vậy rất ít.

Aaa, thật đáng xấu hổ! Xấu hổ chết đi được!

Trên đường về nhà, vừa nghĩ tới những câu nói ngu xuẩn tại phòng khám, Trạm Tâm Luân liền muốn che mặt rên rỉ than vãn.

Cô là tác giả, xuất bản được 10 quyển tiểu thuyết, còn tưởng rằng cái loại tình huống không cần thận nói ra suy nghĩ trong lòng, chỉ do tác giả tự tạo ra, mấy lần cô cũng từng dùng tình tiết phụ trợ để đẩy lên cao trào, hiệu quả không tệ, nhưng chỉ là tình tiết, đâu thể xảy ra trong đời sống hằng ngày? Ai biết lại quên không tốt cái miệng của mình? Nhưng việc này lại xảy đến với cô, hơn nữa còn nói ra những lời nói chấn động như vậy! May là, người ta không cười cô, lại còn rất căng thẳng, cho rằng cô nghĩ không thoát. coi cô như người có khuynh hướng tự sát? Kì lạ nhất chính là anh ta còn nghiêm túc nói sẵn lòng giúp đỡ cô. Cô mỉm cười.

Lúc trước do bác sĩ khám cho Cầu Kỳ chuyển đi, mới tìm đến vị bác sĩ Quản này, anh tươi cười cởi mở thẳng thắn, rất thích nói chuyện, cô đã từng thấy anh nói chuyện phiếm với mấy người chủ thú cưng, chuyện trò vui vẻ, cô từng chú ý đến ánh mắt ái mộ của mấy người phụ nữ đưa vật nuôi đến khám, người phóng khoáng một chút thì trực tiếp hẹn anh, anh bao giờ cũng khéo léo từ chối.

Đối với người ít nói như cô, anh vẫn có thể nói không ngừng, anh không làm ra vẻ thân quen, không vì nghe nói cô đang viết sách, mà liền hỏi đến bút danh của cô, tiền nhuận bút của cô, anh sẽ dẫn dắt cô nói chuyện -- dẫn dắt cô nói về con mèo của mình, để anh có thể càng hiểu rõ hơn về tình trạng của con mèo yêu dấu của cô, để chăm sóc tốt hơn.

Anh đối xử với mọi người nhiệt tình, đối đãi với động vật dịu dàng lại kiên nhẫn, cho nên khi ý nghĩ lập đi chục chọt hiện lên trong đầu thì điều đầu tiên cô

nghĩ đến là có thể đem mèo yêu gửi gắm cho anh, cho nên mới có thể không cẩn thận sợ ý nói ra.

Trạm Tâm Luân về đến nhà, chỉ thấy mẹ mình và dì Lư hàng xóm đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm.

Vừa thấy dì Lư, Trạm Tâm Luân lập tức có cảm giác không ổn, nhưng mà vẫn lịch sự gật đầu chào. "Dì Lư."

"Tâm Luân à, lại đưa mèo ra ngoài sao?" Dì Lư nhìn cô mờ lông ra, một con mèo trắng chạy ra như một làn khói, xông lên cầu thang. "Con tiêu tốn không ít thời gian lo cho mèo, nếu đem một nửa thời gian đó nghĩ cho mình thì đã lập gia đình từ lâu rồi!"

"Đúng vậy đó!" Mẹ Trạm phụ họa: "Chị thật sự nghĩ không thông, rõ ràng lúc nuôi nấng nó cũng không có gì khác lạ, sao có thể đến ba mươi tuổi rồi mà vẫn không ai thèm lấy? Đã nhiều năm không yêu đương rồi, cả ngày ru rú ở nhà viết bản thảo, còn xuất bản được mấy chục quyển sách, còn là sách viết về tình yêu, chị cũng không hiểu nó lấy linh cảm ở đâu ra?"

Xem ra sắp tiếp tục đi vào chủ đề cũ rích, Trạm Tâm Luân chỉ muốn trốn tránh. "Con còn phải viết bản thảo, lên lầu trước, mẹ và dì cứ từ từ trò chuyện-"

"Đợi chút, Tâm Luân!" Mẹ Trạm gọi con gái lại: "Dì Lư của con vừa giúp con chọn một đối tượng thích hợp, thu xếp cuối tuần này ăn cơm cùng người ta, con nhớ sắp xếp thời gian rảnh vào buổi trưa đó."

Dì Lư cười mỉm: "Lần này là một vị bác sĩ thú y, đáng vẻ rất tuần tú, chắc chắn con sẽ thích!"

"Không phải nửa tháng trước mới ăn cơm cùng một vị Vương tiên sinh sao?" Dì Lư này thích làm bà mai, nhà hàng xóm nào có nam nữ đến tuổi kết hôn nhưng chưa lập gia đình thì đi ấy liền nhiệt tình chạy đi giới thiệu, tác hợp không ít đôi, đến cả tám sát cứng thích cô đơn như Trạm Tâm Luân, giới thiệu hơn mười người cũng không thành công.

Tương tượng đến bữa tiệc xem mắt nhàm chán, ngồi cố định trong phòng ăn đối xử khách sáo với nhau. Cô thật sự rất chán ngán.

"Biết nhiều người rồi so sánh cũng tốt, huống chi mẹ thấy con đi xem mắt đã hơn mười lần rồi, không một lần nào nghiêm túc chọn lựa." Mẹ Trạm than thở. "Con gái à tuổi càng lớn thì càng khó tìm đối tượng, con ba mươi rồi, phải tích cực một chút --"

"Con biết rồi, con sẽ sắp xếp thời gian rảnh vào Cuối tuần." Không muốn nghe mẹ mình thao thao bất tuyệt, Trạm Tâm Luân ngắt lời mẹ, nhanh chóng chạy lên cầu thang.

Mẹ cô vẫn còn ở trong phòng khách càu nhàu. "Haizz, thật không hiểu con gái bây giờ sao lại như vậy, đứa nào cũng như đứa nấy đều không muốn kết hôn."

Cô cũng không hiểu, mẹ đã trải qua cuộc hôn nhân thất bại, tại sao còn kiên trì muốn cô kết hôn? Khi cô còn nhỏ, cha cô đi ngoại tình suốt, cha mẹ cãi nhau suốt ngày, cuối cùng cha sống chung với tình nhân ở bên ngoài, chính mắt mẹ nhìn thấy, thấy không thể xoay chuyển chồng mình được nữa, vì vậy ký tên ly hôn, những ký ức khó chịu này khiến cho cô không hề kỳ vọng mong đợi gì vào hôn nhân.

Sau khi lớn lên, cô có qua lại với vài người, cũng hợp rồi tan, cô không muốn nói đến chuyện tình cảm nữa. Độc thân quen rồi, cảm thấy càng độc thân thì càng tự do tự tại, đâu phải chuyện gì cũng cần phải có đàn ông giúp thì mới có thể làm được, không có đàn ông cũng có thể vui vẻ, vậy thì tội gì phải xách theo một người bạn trai ở bên người, cũng đâu chắc vui vẻ sẽ tăng lên gấp đôi, thỉnh thoảng bất đồng ý kiến còn phải băn khoăn xem xét đến cảm nhận của anh ta, tự tìm phiền toái cho chính mình? Ngay cả bạn trai còn không muốn, huống chi kết hôn? Cho nên mỗi lần đi xem mắt, cô đều ứng phó cho qua chuyện.

Trạm Tâm Luân đi về phòng mình, lại thấy cửa phòng của em trai đang mở, bên trong truyền ra âm thanh của trò chơi điện tử. Cô dừng lại bên cạnh cửa, nhìn thấy em trai nhỏ hơn cô hai tuổi đang chơi game.

"Trạm Kiến Vũ, không phải em đi làm rồi sao?" Giờ làm việc sao lại ở trong nhà?

Trò chơi đang đến thời khắc quan trọng, Trạm Kiến Vũ không hề quay đầu lại, nói: "À, em từ chức rồi!"

"Từ chức?!" Trạm Tâm Luân đổi giọng: "Cái công việc này là chị nhờ học trường từ lâu rồi, anh ấy thật vất vả mới có thể sắp xếp được một chỗ trống, thế nhưng em lại tùy tiện không làm --"

"Em đâu có tùy tiện không làm, công việc này mệt chết đi được ah, không phải làm ca đêm, chính là làm 2 thì được nghỉ 2, vậy mà nửa đêm gọi một cú điện thoại rồi liền kêu em đi, em sắp mệt chết đi được!"

"Công việc không phải là như vậy sao? Bây giờ kinh tế suy thoái, có công việc thì phải quý trọng, sao lại có thể bỏ việc?"

"Dù sao em cũng sẽ tìm việc mà!" Trạm Kiến Vũ phẫn nộ nói: "Em biết chị xem thường em, cho rằng em ở nhà ăn không ngồi rồi, em lại không xài tiền của chị, ai cần chị lo?"

"Em dùng tiền của mẹ còn không giống nhau sao?" Sau khi em trai xuất ngũ, không có một công việc gì làm quá ba tháng, mọi chi tiêu trong nhà đều duy trì dựa vào việc cô viết bản thảo và tiền tiết kiệm của mẹ. "Hơn nữa mỗi tháng việc chơi game của em lại tiêu tốn không ít tiền --"

"Cái này gọi là đầu tư, em càng ngày càng thành thạo trò chơi này rồi, có thể xứng đáng là game thủ chuyên nghiệp!" Trạm Kiến Vũ hài lòng.

Tại sao cô nghe thấy giống như đang kiểm có để chơi điện tử? "Game thủ chuyên nghiệp có thể làm cái gì? Thi đấu quốc tế sao?"

"Có thể đánh quái rồi cầm bảo vật đi bán, kiếm tiền á! Bạn trong game của em đã có người bán bảo vật kiếm được tiền mặt, ba ngàn đồng đó!"

Trạm Tâm Luân phải suy tính cụ thể. "Vậy mỗi tháng có thể cũng bán được mười cái, thu nhập một tháng ba vạn sao?"

"Đâu có đơn giản như vậy, nếu đơn giản thì sẽ không được giá."

"Nói cách khác công việc này, cũng không thể đem lại thu nhập ổn định."

"Chị đừng có cái gì cũng nói đến tiền có được hay không?"

"Không nói đến tiền thì phải nói cái gì? Em không còn là con nít, không phải mỗi ngày cứ chơi đùa thì có thể sống qua ngày --"

"Đã nói đây không phải là chơi mà! Đúng rồi, chị rất lợi hại mà! Ở nhà viết bản thảo kiếm tiền thì được coi là công việc, em chơi điện tử làm game thủ chuyên nghiệp thì không được tính!"

"Do em làm việc không có kế hoạch, chị đương nhiên sẽ lo lắng --"

"Không phải chị lo lắng, mà là xem thường em không có thu nhập, lúc trước chị gửi bản thảo đều bị từ chối, nguyên một năm cũng không kiếm được tiền, mẹ có đuổi chị không? Bây giờ chị kiếm được tiền liền tới đuổi em đi, đúng rồi chị xuất bản được mấy quyển sách, thật là lợi hại, tác giả nổi tiếng giỏi lắm a--" Trạm Kiến Vũ trách móc.

Đúng lúc mẹ Trạm lên lầu, nghe thấy hai chị em đang tranh cãi, nói: "Tâm Luân, con đừng trách em con, công việc đó của học trường con thật sự rất vất vả, nó không nổi nữa."

Nói thì dễ rồi, đi theo học trường nhờ vả giải thích cũng không phải bọn họ! Trạm Tâm Luân nổi giận. "Mẹ, mẹ đừng nuông chiều Trạm Kiến Vũ như vậy có được không? Cũng bởi vì mẹ nuông chiều nó, nó mới không chịu trách nhiệm như vậy, mỗi công việc đều có lý do để nghỉ làm, cứ tiếp tục như vậy sao nó tự nuôi sống bản thân được?"

Trạm Kiến Vũ kêu lên: "Dù sao cũng không cần chị nuôi!"

Sợ hai chị em cãi nhau, mẹ Trạm kéo con gái ra khỏi phòng, ở trên hành lang nhỏ giọng khuyên giải. "Kiến Vũ còn trẻ, tư tưởng còn chưa ổn định, từ từ khuyên bảo nó là được rồi, đừng mắng nó."

"Nếu như nó cứ mãi như vậy thì sao? Mẹ phải nuôi nó cả đời ư?"

"Sẽ không tệ như vậy, ít nhất nó không hư, cũng không có thói quen xấu gì."

"Mỗi tháng tiền điện thoại của nó đến hơn hai ngàn, tiêu tiền vào việc mua tài khoản game, mua bảo vật ảo, nhưng ngay cả thời gian thử việc của công ty cũng làm không hoàn thành được, những việc này không phải bản tính nó tốt thì có thể không so đo."

"Haizz, con cho rằng mẹ không phiền não sao? Mẹ chỉ có một đứa con trai, tương lai chỉ có thể dựa vào nó."

"Nó như vậy có thể có tương lai gì chứ?" Nói gì đến tương lai, hiện tại không phải đều dựa vào cô sao?

Mặt mẹ Trạm lộ vẻ tức giận: "Tâm Luân, con nói em mình như vậy, không thấy quá đáng sao?"

"Con chỉ nói sự thật."

"Chuyện em con để mẹ lo, con lo tốt chuyện của mình là được rồi. Không ai thêm lấy con, bản thân con cũng không lo lắng sao? Buổi xem mắt vào cuối tuần này, tích cực một chút, gây ấn tượng tốt với người ta."

Làm như việc cô ế thì nghiêm trọng hơn việc em trai lười biếng ăn xong lại nằm. Trạm Tâm Luân lên tiếng nói: "Con căn bản không muốn kết hôn. Cha như vậy, Trạm Kiến Vũ lại như thế, mẹ nói cho con biết đi, rốt cuộc kết hôn thì có gì tốt?"

"Cũng không phải là đàn ông nào cũng đều là như thế, cũng có đàn ông tốt mà!"

"Chính vì "có thể có người đàn ông tốt", mà mạo hiểm cuộc sống của mình sao? Sống một mình thoải mái dễ chịu, lại không ảnh hưởng đến ai, tại sao phải phản đối việc không kết hôn?"

"Con đó, chỉ giỏi nhanh mồm nhanh miệng tranh luận với mẹ về vấn đề đó nhất, bảo con đi xem mắt cũng không phải bảo con lên đoạn đầu đài, cuộc sống của chính bản thân con, làm mẹ phải sốt ruột thay con, con lại còn có thái độ này." Mẹ Trạm mất hứng.

"Con lại chưa nói sẽ không đi. Con đi làm việc trước, biên tập hồi thư yêu cầu bản thảo."

Trạm Tâm Luân bay về phòng của mình.

Cầu Kỳ chạy đến bên chân cô mè nheo, cô mở hộp thức ăn cho mèo ra, đổ vào chén nhỏ, Cầu Kỳ ăn ngấu ăn nghiến, cô khẽ vuốt bộ lông mềm mượt của nó, Cầu Kỳ cực kỳ vui thích, khò khè khò khè biểu đạt sự vui thích của nó.

Cô mỉm cười. Niềm vui sướng của loài mèo rất đơn giản, có đôi khi thật mong ước được làm mèo, nhảy ra từ cửa sổ, nhảy khỏi những thứ nhàm chán này, đến một cuộc sống ung dung tự do tự tại.

Khi đã biến thành mèo, dạo chơi trên phố, khát thì uống nước mưa, đói bụng thì lục lọi thùng rác? Chiếc mũ thanh tú của cô nhả lại, không được, lục lọi rác rến thật là ghê tởm, ngộ nhờ bị bệnh cũng rất phiền toái, xe chạy trên đường cũng rất nguy hiểm, muốn làm mèo, có lẽ phải cần một người chủ tốt chăm sóc, lúc bệnh thì có bác sĩ tốt chăm sóc chữa trị.

Cô lại nghĩ tới bác sĩ Quân. Nghe giọng điệu của anh, anh thì ngược lại có chút mong chờ vào hôn nhân.

Cô khẽ dẫu môi. Đàn ông đương nhiên chào đón hôn nhân, bởi vì có thể lấy vợ về làm việc nhà, gánh vác một phần chi tiêu trong gia đình, có sao mà không làm? Hôn nữa cũng giống như công việc, phụ nữ gánh vác việc nhà tương đối nhiều, cô viết bản thảo rất bận, phải đọc sách, tra cứu tài liệu, đuổi theo bản thảo. Lúc đó trời đất mù mịt, tính khí không tốt, không có tâm trạng phục vụ chồng, cô quản mọi thứ không tốt như mấy người đầu tiên vợ thảo, về việc này cô rất hiểu rõ mình.

Cô mở máy vi tính, điện thoại vang lên, là biên tập.

"Tâm Luân, em đi đâu đấy? Chị đã gọi nhiều lần, nhưng em đều không bắt máy."

"Em vừa mới đưa mèo đi khám bác sĩ. Em biết chị muốn hỏi điều gì, bản thảo cũng sửa xong rồi, viết nhanh một chút, sẽ hoàn thành kịp."

Biên tập thở phào một hơi: "Ừm, em thật tốt! Yêu em chết mất! Thật là ngại, vì tác giả kia đột nhiên xảy ra chuyện, tạm thời muốn em xuất bản thay, còn về phần bản thảo sắp tới của em, sau này chị sẽ giúp em kéo dài thời gian."

"Nhưng, hẳn là phải có tác giả khác tốt hơn em chứ?" Tư cách và sự từng trải của cô không phải sâu sắc nhất, cũng không phải là tác giả nổi tiếng nhất của nhà xuất bản, lại tìm cô thay, cô rất bất ngờ.

"Chuyện này đã được suy xét, em có danh tiếng và số lượng độc giả nhất định, số lượng sách bán ra ổn định, hôn nữa em cũng liên tục viết bản thảo, viết cũng tốt, bọn chị định tiếp tục nâng em lên, đẩy mạnh số lượng sách bán ra, trong tương lai còn có thể sắp xếp cho em tham gia nhiều dự án sách." Biên tập hằng hái phân tích.

Trạm Tâm Luân cười nhạt. Xem đi, cô đã đặt vô số tâm huyết vào việc sáng tác, đến hôm nay nhà xuất bản cho rằng rất đáng bỏ tiền ra đầu tư cho cô, sự cố gắng nỗ lực của cô đã được đền đáp và khẳng định.

So với sự mơ hồ mờ mịt, không biết đàn ông tốt đang ở nơi nào, sự nghiệp sáng tác của cô đáng được chú ý hơn, không phải sao?

Bởi vì xem mắt chỉ là việc ứng phó cho qua chuyện, lần nào Trạm Tâm Luân cũng trang điểm, mặc một kiểu quần áo như vậy: áo trắng với một chiếc váy dài, tóc dài buông xõa tự nhiên, trong quy củ khuôn phép đến mức nhạt nhẽo vô vị.

Nhìn cô lại ăn mặc như vậy, mẹ Trạm niệm cho cô vài câu, nhưng cô ăn mặc đoan trang, thật ra cũng không có gì để bắt bẻ, niệm thì cũng chỉ niệm, hai mẹ vẫn đi cùng nhau.

Đến nhà hàng đã hẹn trước, Trạm Tâm Luân không có chút hứng thú mà suy đoán, Di Lư nói lần này là bác sĩ thú y, không biết là loại đàn ông gì? Trước tiên miễn bàn về dáng vẻ bề ngoài, chắc chắn xuất thân rõ ràng trong sạch, có lẽ có chút tiền tiết kiệm, thậm chí có nhà có xe, đây là lợi ích duy nhất của việc xem mắt -- có người giúp cô lọc đối tượng, sẽ không đem bọn đầu trâu mặt ngựa đặt lên bàn, so với việc kết giao qua lại trên, bảo đảm hơn nhiều.

Trong nhà hàng ít người, nhạc nhẹ nhàng êm ái, có máy điều hòa mát mẻ dễ chịu, xa xa cô trông thấy một bàn gần cửa sổ, Di Lư đang ngồi ở chỗ đó, một người đàn ông ngồi lưng quay về phía cô, đang là mùa hè nóng bức, thế nhưng anh ta lại mặc áo sơ mi dài tay và quần tây, không nóng sao? Hai người đang nói chuyện phiếm, người đàn ông đang nói, Di Lư tập trung tinh thần lắng nghe, vẻ mặt dường như đang tỏa sáng. Người đàn ông nói cái gì đó, khiến Di Lư che miệng, cười đến mức run rẩy hết cả người, dáng vẻ yêu kiều như một thiếu nữ.

Trạm Tâm Luân khẽ nhướn mày. Có lẽ cô đã đoán sai, người đàn ông này là bạn của Di Lư, đối tượng mà Di Lư giới thiệu cho cô còn chưa tới.

Haizz, hi vọng anh ta đừng đến muộn, cô muốn nhanh chóng kết thúc bữa tiệc, về nhà viết bản thảo, tiến độ của cô chậm hơn kế hoạch rồi.

Cô vừa nghĩ vừa đi, đi tới gần bàn họ, đúng lúc người đàn ông quay đầu, bốn mắt mắt nhìn nhau. Người mà Di Lư giới thiệu, ngoài dự đoán của cô, trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú, mắt to mày rậm, khuôn mặt baby vừa nhìn đã làm cho người ta thích, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô --

"Trạm tiểu thư? Cô cũng tới đây ăn cơm ư?" Quân Mục Đồng kinh ngạc.

"Tôi." Trạm Tâm Luân há hốc mồm, sao anh ta lại ở chỗ này? Lại ngồi cùng bàn với Di Lư? Chẳng lẽ, bác sĩ thú y mà Di Lư muốn giới thiệu chính là anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trách Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

"Quần tiên sinh, anh biết Tâm Luân?" Di Lư nhìn bầu không khí kỳ quái giữa hai người.

"Đúng vậy, ồ. Di Lư, đi nói muốn giới thiệu cho con một vị tác giả, chính là trạm tiểu thư sao?" Nghe nói đối phương là tác giả, Quần Mục Đông liền liền tưởng đến cô, nhưng lại cho rằng không thể trùng hợp như vậy, không ngờ sự đời lại kỳ diệu như vậy, thật sự chính là cô.

Xem mắt nhiều lần như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Quần Mục Đông cảm thấy thú vị, cười nói: "Con và trạm tiểu thư quen biết đã lâu, cô ấy thường đưa mèo tới chỗ con khám, mới đến cách đây mấy hôm, thật là trùng hợp --". Anh dừng lại, bởi vì vẻ mặt của Trạm tiểu thư rõ ràng là không cảm thấy một chút trùng hợp nào, hình như cô đang muốn phá cửa sổ chạy trốn, hoặc là bóp chặt lấy cổ anh mà chất vấn "Sao lại là anh".

Trạm Tâm Luân rất lúng túng, xem mắt với người lạ thì rất dễ, chào hỏi theo nghi thức rồi đi đến chào hỏi giới thiệu một chút là được, nhưng xem mắt với bác sĩ Quần vừa quen vừa không này, cảm giác thật là quái dị, đi xem mắt cho nên họ đều biết kết hôn là điều kiện tiên quyết, bọn họ. . . . có loại cảm giác đó với đối phương không? Có khả năng đó không? Căn bản chính là không có!

"Đúng vậy, thật sự rất khéo, cái này chứng tỏ các con có duyên, là ý trời muốn các con phải ở chung một chỗ với nhau đó!" Di Lư không hổ danh là bà mai chuyên nghiệp, nói năng cực kỳ lưu loát tự nhiên.

Có thể nói nhiều hơn nữa không hà. Trạm Tâm Luân ngồi xuống, nhìn trộm Quần Mục Đông, vẻ mặt của anh rất dễ chịu, không có chút lúng túng nào, dường như xem mắt với ngày thường không có gì khác biệt.

Cũng đúng, bọn họ chỉ quen biết sơ, cũng không thể nói là bạn bè, anh ta đương nhiên sẽ không có cảm giác gì đặc biệt, lần xem mắt này không có gì khác so với quá khứ, chỉ khác ở chỗ bọn họ đã biết nhau trước.

Sẽ bình tĩnh đối mặt như ngày thường thôi, hoàn thành xong mọi trình tự của buổi xem mắt ăn cơm nói chuyện trên trời dưới đất, sau đó không hề tới lui qua lại nữa-- Không, từ nay về sau cô cũng không cần đi xem mắt nữa, gặp phải người quen thật sự rất lúng túng khó xử, còn phải đối bác sĩ mới cho Cầu Kỳ.

"Bác chưa từng nghe Tâm Luân nhắc tới bác sĩ thú y của nó, không ngờ Quần tiên sinh lại xuất sắc như thế này." Mẹ Trạm rất yêu thích Quần Mục Đông: "Ngay cả đối tượng tốt như cháu cũng không biết nắm bắt, còn phải đợi đến khi xem mắt giới thiệu, nó đúng là người khó tập trung tư tưởng."

"Nó cứ như vậy bác đã nói rất nhiều lần với nó là không cần tốn quá nhiều thời gian vào việc chăm lo cho mèo, khi nào thì mới chuyển sang chú ý đến bác sĩ khám cho mèo?" Nói như thế cô cực kỳ thiếu vắng đàn ông, Trạm Tâm Luân run sợ nghiêm mặt lại, giả vờ xem thực đơn.

Di Lư cười nói: "Nói không chừng chính là vì bác sĩ Quần đẹp trai, nên Tâm Luân mới thường xuyên đi tìm bác sĩ đó chứ!"

"Con chỉ đưa mèo đi khám thôi mà." Cô cũng không phải là hoa si!

"Trạm tiểu thư khá ít nói, nhưng cô ấy chưa bao giờ bỏ lỡ một buổi khám định kỳ nào, con cảm thấy cô ấy là một cô gái giàu lòng yêu thương." Quần Mục Đông nghiêng ngả nhìn cô nàng đối diện đang cúi gằm đầu. "Chỉ có điều, tôi lại không biết cô bị cận thị." Mặt cũng sắp vui vào thực đơn rồi, đi xem mắt với anh đáng sợ như vậy sao? Đối tượng xem mắt là cô, lúc mới bắt đầu là anh có chút lúng túng, nhưng nghĩ lại, cứ coi đây là một buổi xem mắt đầy bất ngờ đi, ăn một bữa cơm, trò chuyện một chút, cũng không phải quá khó.

Trạm Tâm Luân lúc này mới đưa thực đơn ra xa. "Bác sĩ Quần cũng vậy, rất biết chăm sóc động vật." Có qua có lại mới toại lòng nhau, dù sao khen ngợi người khác cũng đâu bị mất tiền mất bạc.

"Cho nên bác sĩ Quần rất thích Tâm Luân nhà bác sao?" Mẹ Trạm rất phấn chấn.

"Ách." Cũng chưa đến mức như vậy. "Những điều con biết về cô ấy không nhiều, chỉ biết cô ấy là tác giả, thích mèo, thật ra con gần như không có ấn tượng gì với cô ấy, cho đến mấy hôm trước cô ấy nói với con muốn viết di chúc --"

"Viết di chúc?" Di Lư và mẹ Trạm mẩu đồng thanh.

Tại sao lại nói đến việc này? Trạm Tâm Luân hoảng sợ, nháy mắt mãnh liệt với Quần Mục Đông, muốn anh đừng nói.

Quần Mục Đông hiểu ý: "À, do con muốn viết, bởi vì con bỗng nhiên phát hiện đời người rất ngắn, trạm tiểu thư là tác giả, con muốn nhờ cô ấy viết dùm, như vậy nhờ ngày nào đó con đi rồi, ít nhất người khác cũng có thể thấy một bản di chúc viết rất đặc sắc, biết cách hành văn của Trạm tiểu thư rất tốt."

"À, chuẩn bị trước cũng là không sai mà." Trạm mẫu và Di Lư cười theo, trong lòng nghĩ thầm, người đàn ông này hình như hơi quái lạ.

Trạm Tâm Luân cảm thấy buồn cười, nói đi chúc phải đặc sắc thì cũng được đi, đằng này lại còn nói đến cách hàng văn của cô để làm gì chứ?

Mẹ Trạm hỏi: "Quần tiên sinh có sở thích gì thế?"

"Con thích vận động, thích nhất là leo núi, chỉ có điều bây giờ đã mở phòng khám, cả ngày nghỉ cũng phải làm việc, cơ hội đi ra ngoài cũng giảm rất nhiều, nên đã chuyển sang chạy bộ trong khu chung cư. Bởi vì trước kia thích đi khắp mọi nơi nên biết không ít món ăn ngon, bản thân cũng thích nghiên cứu sách dạy nấu ăn, thỉnh thoảng xuống bếp."

"Không có sở thích xấu?" Trạm Tâm Luân chen vào.

"Tôi không hút thuốc, uống rượu, không cờ bạc, như vậy thì có được tính là không chẳng?" Cũng từng có nhưng đã bỏ hết rồi: "Nhưng tôi rất dễ thương lượng, người bên cạnh muốn làm cái gì, tôi đều sẽ phối hợp." Anh mỉm cười nhìn cô: "Sở thích của Trạm tiểu thư là?"

"Ngủ."

"Hả?" Bầu không khí trong nháy mắt trở nên vắng lặng. Ngủ thì không thể giúp được rồi, ý tứ từ chối rất rõ ràng.

"Viết bản thảo tốn rất nhiều chất xám, mệt mỏi thì phải ngủ, ngủ không đủ, tính tình sẽ không tốt, đầu óc không tỉnh táo, ảnh hưởng đến công việc --"

Mẹ Trạm kéo kéo tay con gái, lúng túng cười theo nói: "Nó không có ý này."

"Tôi chính là có ý này, chất lượng giấc ngủ rất quan trọng, cho nên tôi rất nghiêm túc trong việc nghiên cứu chăn màn gối nệm, rất chịu chi tiền cho mấy việc đó." Cô thừa nhận là cô có ý muốn nói chuyện này để làm hồng không khí, dù sao cũng không có ý định qua lại với anh ta, cần gì phải cố gắng tạo ấn tượng tốt? Hơn nữa cô cũng đâu nói dối, cô thật sự rất chú trọng đến giấc ngủ.

"Vậy. Ngoài ngủ ra thì sao? Thích xem phim không?"

"Không thích. Rạp chiếu phim tối như mực, tôi không thích chỗ quá tối."

"Cũng không đi du lịch?"

"An ninh chính trị bất ổn, con gái đi du lịch một mình không an toàn."

"Đi dạo phố thì sao?" Con gái ai cũng thích đi dạo phố thì phải?

"Đi dạo phố người chen người lán, thời tiết như thế này sẽ nóng đến chết, tôi thích mua hàng online, vừa ý cái nào thì trực tiếp đặt hàng rồi gửi tiền, trong vòng vài ngày sẽ nhận được hàng, rất thuận tiện, anh có từng mua hàng online không?"

"Ặc, tôi có vẻ thích xem qua hàng rồi mới mua hơn. Nói như vậy, cô không ra ngoài sao?" Thật không ngờ đến, cô ấy không giống loại người quái gở, nhưng sao lại khép kín đến mức này?

"Đương nhiên tôi có đi, tôi sẽ đưa mèo đi khám bác sĩ, không phải anh cũng biết sao?"

"Tôi đương nhiên biết, nhưng. Cô sống như vậy, không thấy nhàm chán sao?" Đỗi là anh e rằng anh sẽ buồn đến chết.

"Tại sao phải nhàm chán?" Trạm Tâm Luân nhún mày: "Lãng phí thời gian vào những chuyện vô nghĩa mới là nhàm chán, kế hoạch quản lý thời gian của tôi rất chặt chẽ cẩn thận, không lãng phí từng giây từng phút, hiệu suất vô cùng cao. Quần tiên sinh, tôi thật lòng khuyên anh nên nghiêm túc xem xét lại cuộc sống của mình, có lẽ anh chưa thể nghiệm* được niềm vui sướng của cuộc sống độc thân, nên mới nghĩ đến chuyện đi xem mắt --"

* thể nghiệm: qua kinh nghiệm, thực tế để thấy được điều gì đó là đúng hay không.

Cô kinh ngạc ngừng nói tiếp, bởi vì mẹ già đang cầu véo tay cô ở dưới bàn.

"Quần tiên sinh, Tâm Luân nhà bác từ nhỏ đã tương đối trầm tính, lại đều ở nhà viết bản thảo, không thường đi ra ngoài, nhưng thật ra là vì không có bạn, đương nhiên sẽ không thích đi ra ngoài, sau này khi hai con qua lại với nhau, cái tính này của nó nhất định sẽ thay đổi." Trạm mếu cười cười, đưa mắt trừng liếc con gái. Thật là tức muốn chết, muốn nó đến xem mắt, muốn nó đến ca ngợi vẻ đẹp của bản thân vậy mà nó lại cố ý đập phá!

Trạm Tâm Luân rất vô tội, được rồi, nói những thứ này không tốt cho lắm, chỉ là cô nhất thời có xúc động mà bộc phát thôi, làm gì dữ vậy? Hơn nữa Quần tiên sinh người ta cũng không nói gì lại còn cười tùm tùm nữa mà.

Quần Mục Đông nén cười, rõ ràng tới để xem mắt, vị Trạm tiểu thư này bảo anh nên suy nghĩ lại về cuộc sống độc thân, vậy không phải là sẽ làm mất mặt người giới thiệu sao? Hơn nữa vẻ mặt của cô rất nghiêm túc, rõ ràng không phải cố ý làm cho mọi người khó xử, tất cả đều là những lời nói xuất phát từ đáy lòng của cô, nhưng lại gọi lên sự thích thú của anh, và hình như cô còn có điều muốn nói.

Di Lưu đành mặt gượng cười: "Đúng vậy, Tâm Luân có vẻ không thích đi ra ngoài, bây giờ có một từ rất phổ biến để hình dung, gọi là. gọi là『Trạch』đấy!" Nha đầu này có tình phá bỏ uy tín của bà, phải giới thiệu được đối tượng cho nó, nếu không bà đây sẽ theo họ Trạm!

Trạm mẩu và Di Lư tôi một lời chỉ một câu, muốn thay đổi bầu không khí: "VẬY Ặ Ặ Ặ Ặ, TÂM LUÂN ĐÚNG LÀ KHÁ [Trạch] ĐÓ, KHÔNG THÍCH GIAO THIỆP."

"Bảo con bé phải ra ngoài nhiều một chút, cô không nên, ở nhà cả ngày, như thế sẽ càng ngày càng [Trạch]."

Trạm Tâm Luân cau mày, không thích giao thiệp, không thích đi ra ngoài thì có nghĩa là Trạch, đây là cái lý luận gì?

"Mặc dù rất [Trạch], nhưng tính nó không hư, chỉ là thiếu hụt kinh nghiệm xã hội, hơi tách rời xã hội một chút."

Ai tách rời? Cô vì sáng tác nên tìm rất nhiều số liệu, đọc báo chí, sử dụng Internet để thu thập tin tức, cũng biết đến chuyện của thiên hạ, đâu có tách rời?

"Đúng vậy, khuyên nhủ nó cũng không nghe, có lẽ đã [Trạch] quá lâu nên người càng ngày càng lập dị."

Bên trái trạch bên phải trạch, trạch trạch miết, đây là tội lớn tày trời sao? Cô nghe không vô: "Đúng, con là rất [Trạch], nhưng con tuân theo pháp luật, làm công việc đúng đắn, không trốn thuế, đi đúng luật giao thông, mỗi ngày đổ rác rưởi đều nhớ phân loại, con "trạch" thì có ảnh hưởng đến ai sao?"

Phi! Quản Mục Đông cười trộm. Anh đoán bác Trạm với Di Lư đang nói đùa, cô lại nghiêm túc, thật là thú vị.

Lúc này, điện thoại của anh chợt đổ chuông: "Xin lỗi, con nghe điện thoại một chút." Anh đứng dậy đi đến chỗ khác nghe điện thoại.

Quản Mục Đông vừa đi khỏi, mẹ Trạm liền oán trách: "Tâm Luân, con kích động cái quái gì hả?"

"VẬY hai người nói con [Trạch] vậy là có ý gì?"

"Con mới vừa nói những lời đó, bọn ta dĩ nhiên phải nhanh chóng chuyển đề tài, [Trạch] là từ ngữ phổ biến mà người trẻ các con thường nói, bọn ta muốn thay đổi không khí ấy mà!" Di Lư chưa xót nói: "Ngắm lại con xem mắt đã vài lần rồi, nghiêm túc một chút được không? Con như vậy sẽ dọa người ta chạy mất, rốt cuộc con có muốn được gả đi không?"

"Không gả được cũng đâu phải ngày tận thế chứ?" Trạm Tâm Luân nghiêm mặt, Quản Mục Đông tắt điện thoại, quay trở lại, anh cau mày, vẻ mặt đầy áy náy.

"Thật xin lỗi, con có chuyện gấp, phải đi trước."

Mẹ Trạm và Di Lư kinh ngạc không thôi, mẹ Trạm hỏi: "Là bởi vì hai dì nói Tâm Luân rất Trạch, nên con không thích nó sao?"

"Không phải, việc đó không liên quan gì đến việc Trạm tiểu thư trạch hay không trạch, ách, không phải con nói cô ấy Trạch --" Thôi kệ, càng bới càng đen, anh không muốn nhiều lời: "Rời khỏi vào lúc này rất không lễ phép, nhưng con thật sự có chuyện quan trọng, bắt buộc đi." Anh liên tục tạ lỗi: "Con đi trước, ngại quá."

Mẹ Trạm nói: "Đợi chút, Quản tiên sinh --" Đối phương đi rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất khỏi nhà hàng.

"May mà, chưa gọi món, nếu không chút nữa không ăn, thì thật là lãng phí." Trạm Tâm Luân thở phào một hơi. Vạn tuế! Không ngờ buổi xem mắt này kết thúc nhanh như vậy, thất bại là tốt nhất, phải tiếp tục xem mắt mặt đối mặt với Quản Mục Đông, thật sự rất lúng túng.

Mẹ Trạm và Di Lư lại trừng mắt nhìn cô, mẹ Trạm nói: "Người ta bị con dọa mà chạy mất, con còn có tâm trạng để nghĩ việc này sao?"

Di Lư lạnh lùng nói: "Di giới thiệu nhiều đối tượng cho con như vậy, lần nào gặp người ta cũng chưa ngồi tới mười phút thì đã bỏ chạy hết." Thật sự mất mặt mà, cái đứa Trạm Tâm Luân này, xem mắt thất bại lại chỉ nghĩ đến việc còn chưa gọi món, khó trách không ai thèm lấy!

"Sao lại có thể bị con dọa mà chạy mất? Rõ ràng anh ta nói có chuyện gấp phải đi trước --"

Mẹ Trạm rít lên với cô: "Đó chỉ là cái cớ! Người ta ngại nói thẳng, cho nên giả vờ bận, con còn cho là thật ư?!"

"Còn không phải là vì hai người cứ nói con trạch?" Trạm Tâm Luân nghiêm túc nói: "[Trạch] vốn là chỉ quá mức cuồng nhiệt đối với một lĩnh vực nào đó, đến nỗi làm mất đi năng lực xã giao, cái gọi là [Trạch nam] đi cùng [Xả Nữ] vốn làm cho người khác cảm thấy không tốt, mẹ và dì cứ nói con trạch, anh ta đương nhiên sẽ cảm thấy con rất tệ, không phải đối tượng tốt--"

"Con cũng biết những thứ này có hay không cũng vậy!" A, lại khiến cho bà tức chết! Mẹ Trạm thờ ơ phò nói: "Về nhà được rồi! Con tốt nhất nên xem xét lại mình một chút, xem mắt nhiều lần như vậy cũng không thành công, rốt cuộc con gặp vấn đề gì? Rốt cuộc con có muốn lập gia đình hay không hả?"

Không hề muốn. Nhưng Trạm Tâm Luân không dám nói, nếu không sẽ bị mẹ mình câu nhàu đến mức thùng mùng nhĩ.

Thật sự là lỗi của cô sao? Quản tiên sinh thật sự kiêu có bỏ chạy sao? Mặc kệ nó, cô chỉ muốn về nhà viết bản thảo.

.....

Quản Mục Đông nhận được cuộc điện thoại thông báo em trai anh gặp tai nạn, được đưa đến bệnh viện.

Anh chạy tới phòng cấp cứu của bệnh viện khám gấp nơi, thấy em trai đang ngồi trong góc, chạy tới: "Trình Hoàng? Em không bị thương?"

Quản Trình Hoàng kinh ngạc: "Anh, sao anh lại tới đây?"

Năm phút sau, hai người biết rõ chân tướng, thì ra là người gọi điện thoại hiểu lầm, người gặp tai nạn chính là A Dụ, bạn của Quản Trình Hoàng, Quản Trình Hoàng chỉ bị xây xát nhẹ.

Quản Mục Đông thở phào một hơi, nhưng cũng chẳng hề vui vẻ: "Tại sao em lại đi cùng với A Dụ?" Trước kia A Dụ chính là một trong những kẻ dụ dỗ em trai anh đi vào con đường lầm lạc, anh vẫn luôn phản đối em trai mình qua lại với những người bạn xấu.

"Bọn em gặp nhau trên đường. Là thật! Em thề! Em đang nói chuyện phiếm với nó, thì đột nhiên có một chiếc xe chạy nhanh tới dừng nó. Anh Quang vừa tới hỏi thăm tình hình, hình như là A Dụ gây thù kết oán với người ta, anh ấy đã đi xử lý rồi."

"Nếu anh ta đã đi xử lý, em cũng đừng tham gia vào chuyện này nữa, biết không?"

"Dạ biết. Anh, anh cứ như vậy mà chạy tới, xem mắt thì sao?"

"Dĩ nhiên phải kết thúc sớm rồi!" Nhớ tới buổi xem mắt, Quản Mục Đông cười nhẹ: "Nói cho em biết, đối tượng xem mắt lần này, là một người thường hay tới phòng khám của anh."

"Hử? Người nào?"

"Cô ấy nuôi một con mèo trắng, con mèo đó bị anh buộc ga-rô (ngăn sinh nở), mỗi lần đến khám đều cần anh, em nhớ chứ?"

"À." Quản Trình Hoàng suy nghĩ một chút: "Em chỉ có ấn tượng với con mèo kia."

Quản Mục Đông kể chuyện Trạm Tâm Luân cho em trai nghe, Quản Trình Hoàng nghe mà cười ha ha.

"Vị Trạm tiểu thư này rất thú vị, còn phân loại rác nữa chứ! Chỉ có điều chị ấy nói cũng đúng, có là trạch nữ thì cũng không phạm pháp, mỗi người một cách sống mà. Vậy anh có cảm giác gì với chị ấy không?"

"Ừm. Trước kia anh cho rằng cô ấy rất hướng nội, cá tính dịu dàng, nhưng hôm nay phát hiện cô ấy rất có chính kiến, lúc biểu đạt ý kiến thì có chút can đảm hăng hái, anh cảm thấy cô ấy hẳn là người giàu tình cảm, có chút ngoan cố." Biểu cảm cứ như mình đúng rồi, để lại cho anh ấn tượng sâu sắc, cô ấy giống như một hồ nước yên tĩnh, không trêu chọc ai, cũng không thích bị ai trêu chọc, nhưng quăng một viên đá xuống, liền xao động, linh hoạt.

"Nhưng hình như cô ấy không có cảm giác gì với anh." Về mặt của cô như thể mong chờ, nóng lòng kết thúc tất cả những chuyện hoang đường này, cũng không liếc nhìn anh một cái, tóm lại là không thích anh.

"Chỉ gặp mặt một lần thì làm sao mà biết được? Hơn nữa mẹ chị ấy và dì Lưu nói những lời đó, làm cho chị ấy mất hứng, nên có thể không chú ý đến anh, anh phải đợi đến khi tâm trạng của chị ấy tốt lên, lúc đó gặp thì mới biết chính xác được! Em cảm thấy chị ấy không tệ, hơn nữa những người yêu động vật thường thường đều không tệ, em có dự cảm, chị ấy sẽ rất hợp với anh."

"Lần nào anh đi xem mắt, em cũng đều nói có dự cảm này."

"Dù sao anh cũng phải nhớ gọi điện thoại liên lạc với người ta. Sau khi xem mắt, con trai phải gọi điện nói chuyện với con gái một chút, đây là phép lịch sự cơ bản."

"Anh chưa từng nghe phép lịch sự này."

Quản Trình Hoàng trợn mắt: "Dù sao anh cũng phải gọi đấy! Cảm thấy người ta không tệ thì phải nắm cho chắc!"

"Được rồi, anh sẽ gọi điện cho cô ấy, còn về phần em, đừng để ý đến chuyện của A Dụ, anh sẽ trông nó, em đừng giao thiệp với nó."

"Em biết." Quản Trình Hoàng nhỏ giọng nói: "Anh, em đã từng lạc lối, khiến anh rất thất vọng, bây giờ em đã sửa sai, chỉ hy vọng nhìn thấy anh cưới vợ, có người con gái tốt chăm sóc cho anh, nguyện vọng của em chỉ có vậy."

"Và nguyện vọng của anh là em tìm được mục tiêu của cuộc đời mình, vui vẻ hạnh phúc." Quản Mục Đông mỉm cười, ôm bả vai em trai: "Em không cần lo lắng cho anh, tự chăm sóc mình thật tốt là đủ rồi."

Yêu cầu anh gọi điện cho Trạm tiểu thư, thật ra có chút lúng túng, tuy anh cảm thấy cô rất thú vị, nhưng hình như cô không cảm thấy anh có chút thú vị, lúc xem mắt cô ấy nói chuyện rất ngắn gọn, giọng điệu gấp gáp, giống như chỉ mong sao hình phạt này mau chóng kết thúc.

Cô của ngày thường khác với cô của lúc đi xem mắt, anh có chút tò mò, con người nào mới là con người thật của cô?

Ba ngày sau khi xem mắt, Trạm Tâm Luân bị mẹ già oanh tạc cả ngày.

"Con nói với người ta những câu gì? Đầu tiên thì nói độc thân tốt biết bao, người ta liền cho rằng con ám chỉ anh ta không thể có cơ hội với con? Mẹ và dì Lưu của con nhanh chóng nói sang chuyện khác, con lại còn to nhỏ với mẹ và dì Lưu, con thử nghĩ lại xem, như vậy sẽ khiến cho người ta có cảm giác

gi? Con xem, cứ như vậy mà Quân tiên sinh bị con dọa chạy mất, di Lưu của con cũng rất mất hứng, nói sau này sẽ không giới thiệu giúp con nữa. Con đó, muốn làm cho mẹ tức chết phải không?"

Cô chịu không nổi, chạy đến phòng thí nghiệm của bạn thanh mai trúc mã kiêm hàng xóm tốt, Nguyên Khả Vân, để kể khổ.

"Hai người họ vẫn cứ tụng niệm nói tới rất『Trạch』, nghe phiền muốn chết, không ra khỏi cửa thì kêu là trạch, cái này quá độc đoán, tớ không thể phản bác sao?"

"Cũng có thể, cậu đều ở trong nhà, đúng là có chút trạch, nhưng con người cậu rất tốt, trạch hay không trạch cũng không quan trọng." Nguyên Khả Vân vừa nghe vừa cười, cô ấy là Phó Giáo Sư hóa học của trường đại học, để một kiểu tóc ngắn xinh đẹp hợp mốt, thoát nhìn thì cứ ngỡ như một chàng trai dễ thương tuấn tú: "Trong buổi xem mắt mà lại mở đầu bằng câu độc thân thật tốt, chuyện như vậy chỉ có cậu mới làm ra được."

"Tớ chỉ thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng thôi, không nói thật, chẳng lẽ phải nói dối sao?"

"Nói thật không sai, nhưng không chỉnh sửa lại một chút thì sẽ dọa người ta sợ mà chạy mất."

"Mới như vậy mà đã bị dọa sợ, đàn ông như vậy quá vô dụng, không có cũng được."

"Theo tớ thấy, như cậu nói, kết hôn là điều kiện tiên quyết khi đi xem mắt, từ tận đáy lòng cậu đã bài xích hôn nhân, sẽ rất khó bình tâm mà đi đối mặt với việc xem mắt, khi đánh giá cũng rất khó loại bỏ thành kiến, việc này sẽ ảnh hưởng đến nhận thức về đàn ông." Nguyên Khả Vân kết luận: "Cho nên, cậu cố ý làm cho tình hình trở nên xấu đi, bởi vì cậu căn bản không quan tâm kết quả sẽ như thế nào."

". Được rồi, có lẽ tớ cũng có phần cố ý." Cô đúng là có ý định vứt bỏ, nhưng xem mắt là chuyện của đôi bên, cô chẳng khác nào đang lãng phí cơ hội của người ta. Nghĩ như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy có lỗi với Quân Mục Đông: "Tớ vốn không muốn đi xem mắt, đều là mẹ tớ ép buộc tớ đi, sau này tớ sẽ không làm lãng phí thời gian của người khác là được."

"À -- Cậu định để cho bác sĩ Quân lo liệu sao? Cậu không định hẹn hò với anh ta sao?"

"Anh ta sao có thể muốn hẹn hò với tớ?" Biểu hiện ngày hôm đó của cô sẽ làm cho người đàn ông nào muốn hẹn cô chứ? Trầm Tâm Luân rất hoài nghi: "Hơn nữa, tớ và anh ta vốn có chút quen biết, đi xem mắt đã rất lúng túng rồi."

"Biết thì sao? Cậu nói điều kiện của anh ta không tồi, cảm thấy cũng không tệ, xem thử xem ngại gì?"

Trầm Tâm Luân lắc đầu: "Đi xem mắt là vì đối phó với mẹ tớ, tớ không có hứng thú hẹn hò."

"Cho dù cậu gặp được người đàn ông có điều kiện tốt như thế nào cũng đều không cần? Cậu đã kiên quyết không muốn kết hôn rồi sao?"

"Không phải cậu cũng như vậy sao?"

Nguyên Khả Vân nở nụ cười: "Tớ còn ôm một tia hi vọng, nếu thật sự gặp được người đàn ông tốt, kết hôn cũng tốt thôi, vấn đề chính là không gặp được. Haizz, cuối tuần này tớ cũng có một bữa cơm xem mắt, vẫn trông chờ cậu tiếp thêm cho tớ một chút lòng tin."

Trầm Tâm Luân gạt mình cười: "Di Lưu vẫn có thể tìm được đối tượng thích hợp cho cậu?"

Nguyên Khả Vân là thiên tài bẩm sinh, từ nhỏ đã tiếp thu sự tinh anh của giáo dục, hai mươi một tuổi đã lấy được học vị tiến sĩ, mọi người khâm phục ao ước sự xuất sắc nổi trội của cô ấy, nhưng lại trở thành rào cản của hôn nhân-- cô ấy quá thông minh, khiến đàn ông cảm thấy mình bất tài, bọn họ không thể chấp nhận việc người bạn đời của mình lại giỏi giang hơn mình.

"Tớ cũng rất ngạc nhiên vì di ấy tìm được, làm không tốt thì cũng giống như trước, gặp mặt mấy lần vẫn không có kết quả." Nguyên Khả Vân nhún vai: "Không có thì thôi, độc thân cũng rất vui vẻ, hướng chỉ tớ đã bàn với cậu rồi, khi chúng ta già nếu vẫn chưa kết hôn, sẽ ở cùng nhau, cậu, tớ và Cầu Kỳ của cậu, ba chị em chúng ta sẽ mãi mãi ở chung với nhau."

"Cầu Kỳ là con trai." Trầm Tâm Luân cười dính chính lại.

"Hừ, nó buộc ga-rô rồi, là thái giám! Không tính là con trai!"

"Cậu nói như vậy, nó sẽ đau lòng."

Hai người cười cười nói nói, trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo tràn đầy tiếng cười.

Độc thân thì độc thân, ở chung với bạn tốt, chăm sóc lẫn nhau, cuộc sống như thế cũng không tệ, không phải sao? Rời khỏi phòng thí nghiệm của Nguyên Khả Vân, Trầm Tâm Luân không muốn về nhà nghe mẹ mình cầu nhau, mang laptop tới thư viện mát mẻ làm việc, đến gần tối mới về nhà.

Vừa về nhà, cô chỉ thấy em trai ngồi phịch trên ghế sofa xem ti vi. Trầm Kiến Vũ thấy cô, liền kêu la ầm ĩ.

"Chị đi đâu vậy? Em sắp chết đói rồi, mẹ và chị đều đi ra ngoài, không ai nấu cơm cho em ăn."

"Không có cơm ăn, không biết ra ngoài mua sao?"

"Dĩ nhiên đi mua rồi, nếu không đã chết đói từ lâu rồi." TrạM Kiến Vũ lăm nhăm: "Em đi phỏng vấn về, trong nhà không có ai, đi đâu cũng không nói một tiếng."

"Phỏng vấn thế nào?" Mỗi ngày cô đều giúp đứa em trai này tìm kiếm thông tin tuyển dụng, ép nó gửi CV và đơn xin việc, đi phỏng vấn.

"Cũng bảo em về nhà chờ thông báo, em thấy nhất định là không muốn tuyển rồi. Haizz, em chạy lăng xăng ở bên ngoài cả ngày, nóng đến chết rồi, nếu ở nhà chơi trò chơi, nói không có thể kiếm được bảo vật trị giá mấy ngàn đồng."

"Nói không chừng chuyện này cũng không phải ảo tưởng, có công việc mới ổn định." TrạM Tâm Luân đi vào bếp, trong bồn rửa là một đồng chén chưa rửa, trong chén còn dính vài hạt cơm, cô nhủ mảy: "Em ăn xong sao lại không rửa chén?"

"Ai ya, em xem ti vi, nên quên mất. Đúng rồi, có người gọi điện tìm chị suốt."

"Ai?" Sẽ không phải là biên tập chứ?

"Là đàn ông, anh ta không nói tên, em nói chị không ở nhà, nên anh ấy nói tối nay sẽ gọi lại."

"Ừm. Em không phụ tiền chi tiêu trong nhà, ít nhất đừng làm cho chị bận rộn hơn, em có thể tự rửa chén được, lần sau thì tiện tay rửa luôn, được không?"

Trả lời cô là tiếng TV trong phòng khách.

TrạM Tâm Luân chẳng muốn tức giận nữa, mở vòi nước ra rửa chén. Tại sao ai đó lại có thể coi như mình là đại thiếu gia? Đương nhiên là vì có người cưng chiều. Từ nhỏ, mẹ cũng chỉ biết sai bảo cô làm việc nhà, em trai thì đã quen nước rót tận tay com dâng tới miệng, nếu cô không làm, đứa em trai này cũng không động tay vào, cuối cùng vẫn là mẹ thu dọn.

Cô mở tủ lạnh ra lấy nguyên liệu nấu ăn, định làm com chiên, đột nhiên nghe thấy tiếng meo meo trên đỉnh đầu, cô ngẩng đầu, mèo yêu từ trên tủ lạnh nhỏ đầu ra.

"Cầu Kỳ, đói bụng sao? Đợi chút nha, để chị làm com chiên trước đã." Mèo yêu nhảy xuống, cọ cọ lên chân cô, cô nói nhỏ: "Nếu chị bỏ một ít thuốc xổ vào, để cho nó chuyển từ ngò ì trên ghế sofa thành ngò ì trên bồn cầu, cưng nghĩ thế nào?"

Cầu Kỳ meo meo một tiếng, giống như phụ họa.

Cô nở nụ cười, bật bếp làm nóng chảo, mới vừa đập trứng vào, điện thoại liền đổ chuông, cô một tay chiên trứng, một tay với tới điện thoại bàn.

"Xin hỏi cô TrạM Tâm Luân có ở nhà không?" Giọng nam dễ nghe, có chút quen tai.

"Chính là tôi, anh là ai thế?"

Meo meo rừ rừ! Cầu Kỳ đột nhiên kêu meo meo, âm thanh tức giận, cô không hiểu, đưa chân chạm nhẹ vào Cầu Kỳ.

"À, cuối cùng cũng tìm được cô, TrạM tiểu thư, là tôi, Quán Mộc Đông, tôi đã gọi điện tìm cô cả ngày. Tôi tưởng cô ở nhà viết bản thảo, không ngờ cô lại khó tìm như vậy."

"Có chuyện gì sao?" Trực giác của cô cho rằng đối phương gọi tới là vì Cầu Kỳ: "Lịch hẹn khám của Cầu Kỳ là hai tháng sau. Có phải muốn thay đổi thời gian hay không--"

"Tôi gọi đến không phải vì Cầu Kỳ, tôi muốn tìm cô. Chính là muốn mời cô ăn trưa, bây giờ chỉ có thể ăn tối, cô có thể ra ngoài không?"

Cô như vịt nghe sấm: "Tại sao mời tôi ăn com?"

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, bởi vì Quán Mộc Đông thật sự không biết nói gì. Sau khi xem mắt thì hai người gặp nhau ăn com nói chuyện phiếm, đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Vậy cần gì phải hỏi nguyên nhân? Em trai ở bên cạnh cố hết sức ra hiệu với anh, muốn anh trả lời, anh đành phải mở miệng: "Bởi vì. Tôi cảm thấy cô không tệ, muốn biết về cô nhiều hơn."

TrạM Tâm Luân ngây người rồi mới chậm chạp suy nghĩ, bọn họ đã đi xem mắt, bây giờ anh ta nói cảm thấy cô không tệ, muốn biết về cô nhiều hơn-- vậy chúng tôi anh ta có ý với cô? Tìm cô bỗng nhiên đáp nhanh hơn, lòng bàn tay nóng ran.

"TrạM tiểu thư?" Đầu dây bên kia chỉ còn tiếng xèo xèo của chảo dầu, sao cô ấy không nói tiếng nào?

"Xin lỗi, nhưng tôi không hiểu, tại sao anh muốn hẹn tôi? Anh. thích tôi sao?"

"Ặc, cứ coi là vậy đi, phải nói là cảm giác không tệ. Chúng ta vốn đã biết nhau, nhưng không quen, sẽ không vì một lần đi xem mắt, lại đột nhiên yêu đối phương, nhưng tôi cảm thấy cô không tệ, thật lòng rất muốn hẹn cô ra ngoài nói chuyện, để hai bên hiểu nhau hơn, cô đồng ý không?" Không phải cô ấy là tác giả sao? Về phương diện này hẳn là rất tinh tế, sao lại muốn anh nói trắng ra như vậy?

"Ồ." Tim cô dần dần bình tĩnh trở lại, thì ra, anh ta chẳng qua là cảm thấy không tệ, cảm thấy có thể tiến đến hôn nhân, nên thử hẹn cô, cũng không phải cô có điều gì đó đặc biệt hấp dẫn anh ta.

Có một chút thất vọng lướt nhẹ qua tim, giống như cô đang chờ mong cái gì đó, nhưng lại không nhận được. Chờ mong gì? Cô cũng không hiểu, tóm lại, cách nói chuyện của anh dù rất hợp tình hợp lý, nhưng khiến cho cô không còn chút hứng thú.

Cô rất khách sáo nói: "E rằng không được, tôi còn phải nấu cơm cho em trai tôi ăn."

"Không sao, kêu em cô đi chung cũng được --"

Anh ta muốn hẹn với cô như vậy sao? Nhưng có lẽ đây chỉ là thông lệ sau khi xem mắt thôi. Cô đột nhiên nói: "Quản tiên sinh, tại sao anh muốn đi xem mắt?"

"Hả? Xem mắt đương nhiên là vì. muốn kết hôn thôi."

"Anh muốn kết hôn? Anh khẳng định là anh muốn kết hôn? Anh thật lòng muốn kết hôn?"

Trời ạ-- kết thúc chưa vậy? Anh chỉ muốn hẹn cô ăn một bữa cơm, cần hỏi nhiều như vậy không?

"Do anh muốn kết hôn nên tích cực nhờ người giới thiệu đối tượng cho anh, hay là có người nói với anh, anh đã đến tuổi nên kết hôn, cho nên anh liền đi xem mắt?"

"Thật sự thì người nhà muốn tôi kết hôn, cho nên tôi đi xem mắt, việc này có gì không đúng sao?"

"Nếu như anh thuận theo mong muốn của người nhà mà làm như vậy, sau đó nhận ra mình không muốn kết hôn thì sao? Không phải là người khác nói cho anh biết, anh cần gì, mà phải là anh thực sự muốn cái gì, sau đó theo đuổi nó. Anh có từng nghĩ đến, anh muốn cái gì không?"

Anh thật sự không ngờ, giọng nói dịu dàng không có chút chỉ trích nào của cô, lại khiến anh rất xấu hổ, thì ra anh sống rất tùy tiện: "Tôi không nghĩ nhiều, tôi thích độc thân, chỉ có điều kết hôn cũng không tệ, dù sao tất cả mọi người đều như vậy."

"Vậy, anh có yêu cầu gì về người vợ tương lai?"

"Tính tình tốt, sẵn lòng tiếp thu, nói chuyện hợp ý, biết nấu cơm, biết làm việc nhà, thích động vật." Những người bạn gái trước hầu như đều như vậy không khác nhau là mấy, anh có lẽ đã thích kiểu người này chẳng?

"Những yêu cầu này cũng không khó, bây giờ anh cầm điện thoại ném ra ngoài cửa sổ, ngay lập tức sẽ có thể trúng một người nào đó, nói cách khác, không phải là không thể không có tôi. Tin tôi đi, tôi tuyệt đối không phải là lựa chọn tốt nhất của anh."

"Cũng không phải bất cứ ai cũng được. Ách, Trạm tiểu thư, cô có biết tình hình của tôi không? Tôi có thu nhập ổn định, có nhà có xe, mặc dù có vay mượn, nhưng tôi gánh vác được, không có khó khăn về mặt tài chính." Có phải cô chê anh không đủ giàu, mới ra sức từ chối?

Cô cười ngắn một tiếng: "Dĩ nhiên, những điều này Di Lưu đều nói cho tôi biết, chuyện đó tôi biết rất rõ, nhưng không liên quan đến những việc này, không phải tôi chê anh không có đủ tiền."

"Vậy tại sao --" Bỗng nhiên, cô la lên một tiếng, anh giật mình: "Sao vậy?"

"Trúng cháy mất rồi, xin lỗi, tôi phải đi làm cơm tối, cúp máy trước."

Trạm Tâm Luân cúp điện thoại, đồ món trúng cháy sém như than đen đi, rồi rửa sạch chảo. Cậu Kỷ vẫn còn trợn trừng mắt nhìn vào ống nghe, kêu meo meo, đưa móng vuốt ra cào cào vào ống nghe.

Cô buồn cười: "Anh ta cúp máy rồi, cứng đó, nhạy cảm với giọng nói của anh ta như vậy, chán ghét anh ta đến vậy sao?"

Anh ta sẽ không gọi đến đây nữa, có lẽ sẽ tiếp tục đi xem mắt, làm quen với người phụ nữ khác, cho đến khi kết hôn. Còn cô, vẫn như vậy lẻ loi một thân một mình.

Thấy bạn bè từng người một kết hôn sinh con, có lúc cô cũng sẽ băn khoăn, lựa chọn của mình có đúng không? Nếu như sai lầm thì sao? Có phải cô cũng nên giống như những người khác, thử qua lại với người đàn ông mà mình đi xem mắt, nếu thấy được thì kết hôn? Không, thôi đi, cô không muốn chỉ vì thấy người đó không tệ, cũng được mà phải trả giá cả đời.

Chỉ là, cảm giác mà Quản Mục Đông mang đến cô thật sự không tệ, cùng nói chuyện phiếm với anh rất thú vị, vừa rồi phân tích động cơ xem mắt và kết hôn của anh, anh không hề khó chịu, còn nghiêm túc hỏi đáp thành thật, tuy rằng nhiều lần rõ ràng anh sắp chống đỡ không được, muốn cúp điện thoại; nghe cô nói muốn lập di chúc, anh không bị dọa sợ mà chạy mất, lại còn muốn hẹn cô, anh ta không có đầu óc, hay là lá gan quá lớn? Cô bỗng có chút hối hận, không nên từ chối anh ta, có lẽ đi ra ngoài với anh ta, sẽ rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cười Trạch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Quản Mục Đông để điện thoại xuống, khó mà tin được -- anh bị từ chối rồi!

Lần đầu tiên trong đời, anh hẹn phụ nữ không được, hơn nữa còn gặp một đồng chuyện lý kỳ cổ quái, lý do từ chối dường như rất thật nhưng lại là giả, anh chỉ mời cô ta ăn một bữa cơm thôi, sao cô ta có thể bài ra nhiều thứ như vậy?

Quản Trình Hoàng nói oang oang: "Anh hẹn chị ấy không được? Anh vậy mà lại không hẹn được phụ nữ? Quản Mục Đông, có phải anh làm chuyện gì vô lễ với người ta nên chị ấy mới không đồng ý ra ngoài với anh?"

"Em bớt nói nhảm đi, anh giống loại đàn ông đó sao?". Anh không hiểu, tuy cô nhiều lần làm cho anh cứng lưỡi không biết nói gì, nhưng anh vẫn giữ đúng phép tắc, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào? "Dù sao em cũng nghe thấy, anh có hẹn cô ấy, nhưng cô ấy không đồng ý". Cuộc gọi này, vốn là nhằm vào đứa em trai để nó có thể báo cáo kết quả, do cô từ chối anh chứ không phải do anh không hẹn cô.

"Anh già rồi, không có sức hấp dẫn nữa rồi!" Đúng lúc chú chó già A Ma đi tới, hướng về phía Quản Mục Đông mà sủa: "Anh xem, A Ma cũng đồng ý."

Gâu Gâu! Nghe được tên mình, A Ma phấn khởi vừa sủa gâu gâu vừa vẫy đuôi.

Anh cắt ngang em trai và con chó già: "Hai người các người lại nhai nữa thì tối nay sẽ không có thịt nướng."

"Anh thẹn quá hóa giận." Quản Trình Hoàng lập tức kéo A Ma nhanh chóng tránh qua một bên.

Quản Mục Đông thử tỉnh táo lại. Anh không có sức hấp dẫn? Sao có thể, anh mới ba mươi tuổi, đang ở độ tuổi mà người đàn ông có sức hấp dẫn nhất, anh dám chắc cô không ghét anh, bằng không sẽ không nói chuyện với anh lâu như vậy.

Nhưng cô không những từ chối anh, mà còn sợ rằng anh chưa từ bỏ ý định, thay anh phân tích, chứng minh cô không phải là lựa chọn tốt nhất của anh. Cô nói, phụ nữ thỏa yêu cầu của anh rất nhiều, anh không phải là không thể không có cô -- xem mắt vốn chỉ là tham khảo, nào có chuyện không thể không có ai chứ? Cũng không phải là duyên trời định, anh cũng không tin cái chuyện duyên phận ở kiếp trước, chỉ tin vào chuyện quen biết, sống chung với nhau sau khi nảy sinh tình cảm, tình cảm như thế mới ổn định, mới thực tế.

Cô nói cô rất thực tế, còn nói tình hình tài chính của anh rất tốt, nhưng vẫn không muốn ra ngoài với anh. Vậy rốt cuộc thực tế ở mặt nào? Chẳng lẽ cô thật sự không muốn kết hôn? Không, nếu cô thẳng thừng từ chối kết hôn, căn bản sẽ không đi xem mắt.

Thấy anh trầm tư không nói lời nào, Quản Trình Hoàng còn tưởng rằng anh vì bị từ chối mà sa sút tinh thần, tới an ủi anh.

"Anh, bị từ chối thì thôi, không cần phải khổ sở, người tiếp theo sẽ tốt hơn mà!"

"Không phải anh khổ sở, mà là nghĩ không ra." Anh nói sơ qua cuộc đối thoại giữa mình và Trạng Tâm: "Chắc cô ấy cũng không ghét anh, nhưng tại sao cô ấy đồng ý nói chuyện thao thao bất tuyệt với anh, nhưng lại không chịu ra ngoài với anh?"

"Có thể chị ấy rất bận? Không phải anh nói chị ấy phải nấu cơm cho em trai ăn sao?"

"Anh cũng đã nói có thể kêu em trai của cô ấy đi cùng, ăn một bữa cơm cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Anh đang nghĩ, có thể cô ấy còn có cân nhắc khác, anh không đáp ứng được yêu cầu, cho nên cô ấy không có hứng thú với anh." Ngoại trừ thực tế, cảm thấy về ngoài không tệ, nhưng trong lòng cô có lẽ vẫn còn che dấu yêu cầu nào đó, anh không hợp, cho nên bị loại.

"Cân nhắc cái gì? Ý anh là." Sắc mặt Quản Trình Hoàng nghiêm túc: "Năng lực tình dục sao?"

Bốp, một quyển tạp chí bay thẳng tới mặt Quản Trình Hoàng, cậu ta ôm lấy mặt la oai oái: "Làm gì vậy? Em nói đùa không được sao!"

"[Bóng chuyền vàng], một chút cũng không buồn cười." Quản Mục Đông cắt ngang: "Cô ấy là người rất đúng đắn, em đừng nói bậy bạ."

Bóng chuyền vàng*: cuộc thi đấu bóng chuyền.

"Không chừng người ta chính là không thích anh, cho nên không muốn ra ngoài với anh, làm gì nghĩ nhiều như vậy?"

"Có thể thôi." Không phải chưa từng thấy người ta không có ý với anh, anh thân nhiên chấp nhận, đúng là bị cô từ chối, nhưng anh vẫn cứ nghĩ đến cô, đôi mắt tinh ranh của cô, cô kỳ lạ nhưng lại có lý luận thú vị, giọng nói lưu loát trong trẻo của cô. Tuy là vì em trai yêu cầu nên mới gọi điện, thật ra, anh cũng muốn gặp cô.

Cô hỏi anh, thật sự muốn kết hôn sao? Có từng nghĩ tới mình muốn cái gì hay không? Nhưng anh lại tò mò, trừ việc muốn viết di chúc, cô còn muốn cái gì?

Cái Trạm Tâm Luân muốn nhất là cảm hứng cuộn cuộn kéo dài không dứt.

Cô hầu như chưa từng kẹt bản thảo, nhưng sau khi cúp điện thoại của Quản Mục Đông, cô lại rơi vào địa ngục kẹt bản thảo. Vẫn là tồn hai ngày để viết một đoạn, biên tập không hài lòng, sau khi hai người thảo luận, tất cả bị hủy bỏ làm lại.

Sau đó cô liền kẹt bản thảo, cả ngày chỉ viết được mấy trăm chữ, đến buổi tối còn mất ngủ, trong đầu đều là tình tiết lộn xộn linh tinh, cuối cùng miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại là bây giờ sáng, toàn thân đau nhức.

Cô đi xuống phòng bếp dưới lầu, mẹ và em trai đều đã ra ngoài, mẹ để lại tờ giấy, muốn cô đến chợ mua.

Cô cưỡi xe đạp ra ngoài, hôm nay ánh mặt trời rực rỡ làm mắt cô không mở to được, khi đến chợ, người đi chợ đã ít đi nhiều, cô dựa vào tờ giấy mà chọn mua, đạp xe đạp đến trước chỗ bán cá, mới vừa dừng lại thì một người đàn ông cạnh đó đột nhiên gào thét rít lên với cô.

"Này! Cô có nhìn đường không hả?!"

Trạm Tâm Luân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người thiếu niên vẻ mặt hung ác một trước một sau vây quanh cô.

"Ở đây có một vũng nước bẩn lớn như vậy, cô cứ như vậy mà chạy tới, nước bẩn đều bẩn hết lên tôi!" Một người trong đó chìa ra bàn chân mang giày quả nhiên mũi giày đã bị bẩn tung tóe ướt và bẩn một mảng.

Cô lập tức nói xin lỗi: "Xin lỗi, không phải tôi cố ý."

"Nói xin lỗi thì coi như xong ư? Đôi giày này tôi mới mua hôm qua, bây giờ tôi phải đi Khẩn Đình ngay, cô bảo tôi mang một đôi giày bẩn đi chơi sao?"

Tiếng gầm thét của cậu ta khiến lỗ tai cô ong ong: "Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, xin lỗi."

"Cô phải đền tiền cho tôi, ba ngàn đồng!"

Ba ngàn đồng?

"Nhưng tôi chỉ mang theo một ngàn, hơn nữa." Cô nheo mắt nhìn đôi giày trên chân cậu ta: "Đôi giày này có giá trị ba ngàn đồng sao? Giày vải màu trắng, mũi giày chỉ có vài chấm nhỏ đen đen, xem ra rất giống loại giày trong nước mà học sinh hay mang, loại giày này 300 đồng là mua được thôi?" Rõ ràng là muốn bắt chẹt cô.

"Mẹ! Giày học sinh trung quốc cái gì, đôi này của Lâm Bắc là "Ash", là hàng hiệu! Phải ba ngàn đồng!" Cậu ta nắm lấy tay cầm của xe đạp: "Chỉ có một ngàn đồng thì lấy ra đây!"

"Không được, đó là tiền mà tôi phải mua đồ ăn." Trạm Tâm Luân liếc trộm bốn phía, mấy gian hàng ở chỗ này hầu như đều đã thu dọn, bà chủ bán cá gầy yếu tay chân lúnh cuống, không thể xin ai giúp đỡ được, xem ra chỉ có thể dựa vào mình: "Nếu không thì cậu cời giày ra, tôi giặt sạch rồi trả lại cậu, như vậy được không?"

Người trẻ tuổi trở mặt: "Mẹ! Bây giờ tôi phải đi Khẩn Đình gấp, cô giúp tôi chà giày, vậy tôi đi chân trần sao --"

Ha ha ha, đột nhiên một trận cười sang sảng cắt ngang hấn, hấn trừng mắt nhìn lại: "Anh cười sao?!"

Trạm Tâm Luân cũng rất bất ngờ khi có người dám cười, quay đầu nhìn lại, rõ ràng là Quản Mục Đông: "Quản tiên sinh?"

"Ồ, thì ra là cô, chào buổi sáng nhé." Quản Mục Đông đi mua đồ ăn sáng, lúc về đi ngang qua nghe có người lớn tiếng la hét ầm ĩ, nhân tiện tới đây xem thử, không ngờ gặp phải tiểu lưu manh đang giờ trò lưu manh, đoạn đối thoại chà giày kia thật sự quá kinh điển, anh nhin cười không được, đang tò mò vị tiểu thư dùng cảm này là ai, không ngờ chính là Trạm Tâm Luân.

Thật tốt, chỉ cần anh giải vây cho cô thì trong lòng cô anh tuyệt đối sẽ to thêm vài phần!

Quản Mục Đông vẻ mặt ôn hòa nói: "Vị tiểu thư này đã nói xin lỗi rồi, cũng nói cô ấy không cố ý, hai vị cũng đừng làm khó cô ấy, giày bẩn, chà giặt một chút là được, chắc cũng không cần bồi thường ba ngàn đồng chứ?"

"Anh là ai, anh nói không cần bồi thường thì sẽ không cần bồi thường sao?" Người trẻ tuổi quắc mắt nhìn chằm chằm Quản Mục Đông, người cao hơn cậu ta một cái đầu.

"Lâm Bắc là băng đảng xã hội đen, anh có từng nghe đến anh Quang chưa? Tôi là đàn em của anh ấy, vậy cô ta không có đủ tiền, anh muốn giúp cô ta đền tiền, nếu không thì cắt qua một bên!"

Haizz, bây giờ mấy kẻ ra ngoài lẩn lộn, tư cách thật kém. Quản Mục Đông âm thầm lắc đầu: "Tôi đã nghe tên anh Quang, anh ta là lão đại, tôi nghĩ anh ta sẽ không so đo với một vị tiểu thư vô tình sơ suất, ép cô ấy phải đền tiền --" Ông tay áo chợt bị Trạm Tâm Luân giữ chặt, cô nhìn anh lắc đầu.

"Thôi, đừng tranh cãi với bọn họ, tôi đưa một ngàn đồng cho họ là được rồi." Bọn lưu manh hình như chuẩn bị động thủ đánh người, cô sợ liên lụy đến anh, không bằng tốn chút tiền, của đi thay người.

"Không được, loại hành vi này là cướp giật, không thể khuất phục." Anh lắc đầu, người trẻ tuổi bỗng nhiên nắm lấy cổ áo anh.

"Mẹ! Còn không lấy tiền ra --" Một tấm danh thiếp đưa tới trước quả đấm đang giơ lên của người trẻ tuổi: "Gi? Anh là bác sĩ thú y? Họ Quản --" Quả đấm chợt đông cứng, từ từ rút về.

"Thật ra thì tôi biết anh Quang, anh ta thường dẫn chó tới phòng khám của tôi, các người đã là em của anh ta, sau này hai người đến khám, sẽ giảm 95%." Quản Mục Đông đưa danh thiếp nhét vào tay đối phương, cười nói: "Nề mặt anh Quang, chúng ta kết giao bằng hữu, đừng bức tức nhiều như vậy."

Về mặt của hai người trẻ tuổi kỳ dị, quan sát Quản Mục Đông, xì xào bàn tán, bỗng nhiên quay đầu rồi đi. Giải quyết xong rồi! Quản Mục Đông chuyển sang Trạm Tâm Luân đang ngăn ra: "Cô vẫn ổn chứ?"

"Anh là bác sĩ thú y, bảo bọn họ đến chỗ anh khám, không phải mắng bọn họ là súc sinh sao?" Hai người vốn đang hùng hổ hung hăng muốn đánh người, vậy mà lại không trả lời liền rồi đi, thật là kỳ quái.

Anh cười ha ha: "Đương nhiên là bảo bọn họ mang thú cưng đến khám đây! Sao bây giờ cô mới đến mua đồ ăn? Sạp hàng hầu như đã dọn về hết rồi."

"Ừm, do tôi ra ngoài quá muộn." Cô nhìn anh: "Cám ơn anh." Nếu không có anh ta, e rằng cô không chỉ bị cướp sạch.

Anh mỉm cười: "Mua thức ăn xong rồi?"

"Cũng còn mấy thứ."

"Vậy đi cùng nhé? Đúng lúc tôi cũng muốn mua vài thứ."

Vì vậy hai người vừa đi vừa nói, cô mới biết được nhà cô anh ở gần chợ, tối hôm qua anh và em trai đến nhà cô ăn cơm tối, rồi ngủ lại, sáng sớm anh ra ngoài mua bữa sáng, đúng lúc giải vây cho cô.

Đi cạnh cô, tâm tình của Quản Mục Đông rất vui vẻ, cô mặc áo thun và quần Jean, buộc tóc đuôi ngựa, trong sáng thuần khiết giống như cô học trò. Cô hơi gầy, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt, làm anh cảm thấy giống như đang tản bộ cùng một đám mây, tự nhiên mà tự tại.

Anh thích giọng nói của cô, trong trẻo lưu loát, cách nói chuyện với cô cũng thế, nghe cô nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ.

Hơn nữa khi cô nói chuyện luôn có thói quen nhìn vào mắt đối phương, vì vậy anh phát hiện mắt cô trắng đen rõ ràng, tròng trắng có chút phiếm lam, bị đôi mắt kỳ lạ của cô kỳ nhìn chăm chăm, dường như sẽ bị nhìn thấu, khiến cho anh có chút khản trương, sợ nói lỡ lời, sợ cô cảm thấy anh nhàm chán, haizz, khi nào thì anh lại nơm nớp lo sợ trước mặt phụ nữ như vậy? Trạm Tâm Luân cũng có chút khản trương, có thể bởi vì đã từng đi xem mắt nên đối diện anh có chút không được tự nhiên.

Anh theo sát cô, cô mua thức ăn thỉnh thoảng đụng phải cánh tay anh, anh hình như cũng để ý đến, mấy lần sau liền cố ý giữ khoảng cách với cô, thế nhưng khi người bán hàng đưa đồ ăn đã đóng gói xong, anh sẽ chủ động nhận lấy, xách dùm cô.

Như vậy làm dịu bớt sự khản trương của cô, cũng khiến cô có thiện cảm với anh. Xem ra anh là người đàn ông rất cẩn thận chu đáo, sẽ để ý đến cảm nhận của người bên cạnh.

Thấy anh hôm nay lại mặc áo sơ mi dài tay, cô tò mò hỏi: "Thời tiết như thế này, anh mặc áo tay dài không nóng sao?"

"Bởi vì nếu lộ ra quá nhiều da, sẽ khiến tôi không được tự nhiên." Anh nói liêu, thật ra thì có nguyên nhân khác.

"Anh bảo thủ như vậy ư?" Cô cười: "Vậy lúc anh tắm thì làm thế nào?"

"Tôi sẽ che mắt mà tắm, hoặc là tắt đèn."

"Hả? Như vậy sẽ không tắm nhầm chỗ chứ?"

Anh nói mò: "Cho nên có một lần, tôi làm việc quá mệt mỏi, mơ mơ màng màng tắm tắm, bỗng nhiên phát hiện thứ đồ mà tôi đang chà sao lại vừa lạnh vừa cứng như đá, mới phát hiện tôi đang ôm bồn rửa tay mà chà, liều mạng mà lau lau chùi chùi xà phòng cho nó."

Cô cười ha ha, anh cũng cười. Mặc dù cô cười rất vui vẻ, nhưng không che giấu được sắc mặt mệt mỏi, anh hỏi: "Cô ngủ không ngon sao?"

"Ừm, viết bản thảo không thuận lợi, tối hôm qua mất ngủ." Cô cười khổ.

"Đúng lúc tôi phải đến phòng khám, chờ một chút nhân tiện tôi đưa cô về nhà."

"Cám ơn ý tốt của anh, nhưng tôi chạy xe đạp tới, không thể bỏ xe lại đây."

"Xe đạp của cô có thể gấp lại, nhét vào cốp xe là được, cô ngủ không ngon, khó tập trung chú ý, cỡi xe rất nguy hiểm, để tôi đưa cô về." Giọng điệu của anh kiên định.

Thật sự tinh thần của cô rất kém, âm thầm cảm kích trước sự săn sóc của anh, vì thế mua đồ ăn xong, cùng anh đi tới nhà cô của anh.

Vào phòng khách, Quản Mục Đông giới thiệu cô với cô của mình: "Cô, vị này là. . . . là bạn của con, Trạm tiểu thư. Trạm tiểu thư, người này chính là cô của tôi, còn cái người ở góc bên kia, sáng sớm đã mở máy vì tính lên chơi điện tử chính là em trai tôi."

"Hừm, buổi sáng tốt lành." Quản Trình Hoàng đang bận chém giết ở trong Game Online, giờ cái tay đeo đồng hồ lên tỏ ý chào hỏi.

Cô Quản cười tí mắt: "Chào con nhé, Trạm tiểu thư, Mục Đông chưa từng dẫn con gái đến chỗ của cô đấy." Đối với sự thanh tú nhã nhặn của Trạm Tâm Luân bà rất có thiện cảm, thật sự là bằng hữu sao? Bà nháy mắt mãnh liệt với đứa cháu trai.

Tâm tư của cô mình, Quản Mục Đông sao lại không nhìn ra: "Con khám bệnh cho mèo của cô ấy, bọn con chỉ là bạn bè, hơn nữa sao con lại không dẫn con gái** đến? Tháng trước không phải mang Tuyết Ly tới sao?"

**: ở đây Quản Mục Đông chơi chữ (女孩子: có thể dùng để chỉ con cái(động vật)

"Cho xin đi, Tuyết Ly là chó Pomeranian, sao có thể tính được?" Cô Quản thân thiết hỏi Trạm Tâm Luân: "Trạm tiểu thư ở đâu vậy? Làm công việc cái gì? Kết hôn chưa?"

Trạm Tâm Luân mỉm cười nói: "Cháu là tác giả, ở gần đây."

"Ồ, chị chính là cái người tác giả nuôi con mèo trắng?" Quản Trình Hoàng càng nhìn cô càng thấy quen mắt, nhận ra đến đây: "Chị chính là người đi xem mắt với anh em mấy ngày trước, rất coi trọng tính*** năng --" Àm, cậu ta bị Quản Mục Đông đá một cước cảm miệng.

***性: còn có nghĩa là tình (dục).

Cô Quản kinh ngạc nói: "Con chính là vị tiểu thư đi xem mắt với Mục Đông ư? Mục Đông nói, sau khi xem mắt nó có gọi điện cho con, muốn hẹn con ăn cơm, con không chịu, tại sao?"

"Lại còn tại sao? Đương nhiên là vì điều kiện của con không tốt, Trạm tiểu thư không thích con."

"Không phải, bác sĩ Quản rất ưu tú." Dựa vào lương tâm mà nói, anh thật sự rất tốt.

"Vậy sao con không hẹn với nó? Con đã cảm thấy nó không tệ."

"Bởi vì tui con[không có cảm giác]." Sợ Trạm Tâm Luân khó xử, Quản Mục Đông chuyển đề tài: "Cô, mua điểm tâm về rồi, cô ăn trước đi, con đưa Trạm tiểu thư về."

Cô Quản không nghe theo, chỉ lôi kéo Trạm Tâm Luân kể khổ: "Trạm tiểu thư à, không phải cô muốn ép con hẹn hò với Mục Đông, cô chỉ buồn bực, con xem Mục Đông nó tay chân đầy đủ khỏe mạnh, tính tình tốt, không có thói quen xấu, tại sao đã đến ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn? Lúc nhỏ nó rất nghịch ngợm, nhưng bây giờ đã thay đổi rồi, tại sao không có người con gái nào muốn nó chứ?"

"Đừng nói con giống hàng hóa hết date không bán được." Quản Mục Đông nói thầm.

"Quả nhiên hẳn là vì nó "Trạch" mà? Cả ngày ở trong phòng khám chữa bệnh cho động vật, cũng không ra ngoài."

"Cô, cũng không phải ở trong nhà thì liền kêu là trạch, được không?" Bây giờ, anh đã hiểu tại sao ngày đó Trạm Tâm Luân lại phản ứng mạnh như vậy, giống như một chữ "trạch" là nói rõ chân tướng của đối tượng như anh, cảm giác cực kỳ khó nói, việc này tốt nhất là cứ qua loa như vậy!

"Chẳng thế thì sao? Nếu không phải trạch, tại sao cô nhắc tới việc mang con gái về, con chỉ có thể nói Tuyết Ly của bà Vương hàng xóm thôi sao? Còn không phải là bởi vì con qua lại với bạn gái không đến nơi đến chốn, con qua lại với bạn gái không đến nơi đến chốn là bởi vì con không ra ngoài, bởi vì con, quá, trạch!" Cô Quản nói rất âm vang rất có lực, Quản Trình Hoàng cười sặc sụa.

Trạm Tâm Luân cố hết sức để nén cười, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Quản Mục Đông, cô không nịn được nói giúp anh: "Bác sĩ Quản rất hài hước, người cũng tốt, không có bạn gái có thể là. Vòng lặp của cuộc sống thường ngày tương đối nhỏ, không dễ dàng quen biết đối tượng, hoặc là duyên phận còn chưa tới thôi."

"Hai người từ từ tán gẫu, con đi đây." Không muốn nghe cô mình lại tiếp tục đoán tới đoán lui, Quản Mục Đông đi ra phòng khách, vừa dùng ánh mắt hướng về phía Trạm Tâm Luân ý bảo, cần phải đi.

Trạm Tâm Luân hiểu ý, di chuyển ra phía cửa, nhưng cô Quản vẫn đang nói.

"Haizz, nó đã ba mươi tuổi rồi, duyên phận rồi cuộc khi nào thì mới đến?"

"Con tin sẽ có người phụ nữ hiểu được, yêu thích anh ấy. Hơn nữa, con cảm thấy thay vì vội vội vàng vàng nắm lấy duyên phận, không bằng chờ cho đến khi người thật sự thích hợp xuất hiện, tình cảm như vậy mới có thể lâu dài, ổn định."

"Đúng đúng đúng, nói rất đúng!" Cô Quân vô cùng đồng ý, thiện cảm đối với TrạM Tâm Luân lại tăng thêm vài phần: "Vậy con đã cảm thấy Mục Đông nhà chúng ta không tệ, có muốn qua lại thử với nó không? Có lẽ hai con chính là người thích hợp dành cho nhau cũng không chừng đó chứ!"

"Ặc, việc này."

"Cô, con phải đưa TrạM tiểu thư về nhà." Vẫn còn nói chuyện sao? Lái xe đến nơi Quân Mục Đông thấy cô mình vẫn còn lồi kéo TrạM Tâm Luân, chợt có ý nghĩ đùa dai: "Được rồi, con sẽ nói ra sự thật, con đến nay chưa có bạn gái nguyên nhân là vì- bởi vì con có bệnh khó nói."

Thoảng chớp tất cả đều yên tĩnh, 3 đôi mắt chăm chú dò xét Quân Mục Đông. Bệnh khó nói? Nhìn thân thể anh ta(nó-anh ấy) khỏe mạnh, sắc mặt bình thường thì sẽ có bệnh gì khó nói chứ? Một chút triệu chứng cũng không có mà!

TrạM Tâm Luân cũng rất kinh ngạc. Ở chung với anh, nói chuyện phiếm với anh, không cảm thấy chỗ nào của anh có vấn đề mà? Là bệnh gì do di truyền hay là bệnh nan y?

Quân Mục Đông mở cửa xe của ghế lái phụ, để TrạM Tâm Luân lên xe. Quân Trình Hoàng nhin không được hỏi: "Anh, anh có bệnh gì không tiện nói ra hả? Sao chưa từng nghe anh nói qua?"

"Ồ." Quân Mục Đông thông thả ung dung nói: "Ý anh là anh có『album』DVD của CSI****."

**** CIS: Crime Scene Investigation (Tạm dịch là đội điều tra hiện trường): là một series phim truyền hình nổi tiếng về thể loại hình sự, đoạt giải Emmy của hãng phim CBS. Phim Đội Tuần Tra Hiện Trường có số lượng 79,9 triệu khán giả ở Mỹ và 2,5 tỉ khán giả tại 48 quốc gia. CSI trở thành series phim truyền hình ăn khách nhất tại Mỹ và nhiều nước trên thế giới.

Thật là nhạt nhẽo, đến chết, mà! Cô Quân trở mắt, Quân Trình Hoàng cười ha ha, mà Quân Mục Đông thì đạp chân ga, xe chạy như bay, để lại một tràn cười sang sảng, đem lời trách mắng của cô mình để lại phía sau: "Tiểu tử thôi! Con trở lại đây nói rõ ràng cho ta!"

"Thật xin lỗi, cô tôi nói hơi nhiều, gây phiền nhiễu cho cô rồi."

TrạM Tâm Luân lắc đầu: "Không đâu, cô anh rất có sức sống, nói chuyện phiếm với cô rất vui vẻ."

Anh nghiêng đầu nhìn nụ cười lúc ẩn lúc hiện của cô: "Hơn nữa nghe phán đoán lung tung của cô tôi, rất buồn cười phải không?"

"Không có." Cô không nhin không được bật cười, vội vàng bổ sung: "Tôi không phải cười anh, là vì cô anh nói chuyện rất thú vị. Tình cảm giữa anh và người nhà rất tốt, tôi rất hâm mộ."

"Thật sự không phải là cười tôi?"

"Ừm, thật."

"Vậy cô nói con người tôi không tệ, rất hài hước, cũng là thật?"

Cô mỉm cười: "Đúng vậy, đều là thật."

"Tôi cũng vậy cảm thấy con người cô không tệ, mặc dù có chút quái lạ, câu nói viết di chúc kia cũng thật sự dọa tôi, chỉ có điều sau đó ngẫm lại, kỳ thật rất thú vị, cũng được gọi là sự hài hước." Cô hùng hồn phân trần với mẹ và dì Lưu, khiến anh ngạc nhiên, trong điện thoại phân tích dài dằng dặc, làm anh kinh ngạc thêm đến mức không thể phản bác được, anh nghĩ, tài ăn nói của cô tốt như vậy, chắc là người thông minh cơ trí? Nhưng lại yêu cầu giặt sạch giày cho một tiểu lưu manh vừa rất dũng cảm gan dạ, anh nghĩ tới liền thấy buồn cười.

Thế nhưng khi cô và cô anh nói chuyện phiếm, cô nở nụ cười, nét mặt dịu dàng đơn thuần, giống như cái gì nhen nhóm thiêu đốt trong lòng anh, trong lòng cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Cô là một cô gái tốt, mặc dù có chút quái lạ, chỉ là sự rất quái lạ đối với tính khí của anh, lúc trước hẹn cô cũng không nghiêm túc lắm, bị từ chối cũng không sao cả, hiện tại anh thật sự muốn hẹn cô, muốn luôn nhìn thấy cô. Cô thì sao? Nhận xét suy nghĩ về anh như thế nào? Anh mỉm cười nói: "Xem ra, chúng ta đều có thiện cảm với nhau."

"Đúng vậy đó." Tim cô đập thình thịch, quay đầu thưởng thức phong cảnh ngoài xe. Anh ta muốn nói gì?

"Vậy có muốn qua lại thử với nhau không?"

"Không cần thiết chứ?" Có chút cảm tình thì phải tới lui qua lại? Biết lại không nhiều lắm, vẫn còn quá sơ sài.

"Ặc, sao cô lại lập tức từ chối tôi?"

Về mặt như bị thương của anh làm TrạM Tâm Luân cười: "Thật xin lỗi, thành thật mà nói, tôi đi xem mắt chỉ vì ứng phó với mẹ tôi, tôi không muốn kết hôn, cũng không muốn quen bạn trai."

"Một chút cũng không suy nghĩ sao?"

"Quen bạn trai cực kỳ phiền toái, phải dành thời gian cho anh ấy, phải hẹn hò, phải nói chuyện điện thoại, phải duy trì tình cảm, phiền toái nhất chính là," Cô cau mày: "Ra ngoài phải tô son điểm phấn, đàn ông đều thích bạn gái mình xinh đẹp đẽ, anh có biết trang điểm tốn rất nhiều thời gian không?"

Nhìn cử chỉ cau mày của cô, giống như muốn cô trang điểm không bằng muốn cô nhảy sông tự vẫn, anh mỉm cười: "Nhưng là cũng có chỗ lợi, muốn làm cái gì cũng có người làm cùng, có thể cùng đi ăn, kết bạn cùng đi du lịch, trong cuộc sống gặp phải chuyện không vui, có thể an ủi, che chở lẫn nhau. . ."

Cô lắc đầu: "Vẫn cứ là một mình thoải mái tự tại."

"Nhưng hai người thì càng thêm vui vẻ."

"Đợi đến lúc gây gỗ cãi nhau, bực tức và buồn phiền cũng nhiều hơn."

Anh lại cười: "Thật sự không cân nhắc? Hiếm thấy chúng ta cũng cảm thấy đối phương không tệ, cô không cho rằng đây là duyên phận sao?"

Cô chần chừ, chưa có ai ở trước mặt tỏ ý thích cô như vậy, cô có chút hư vinh, có chút dao động. Có nên đồng ý không? Anh ta khôi hài hiền lành, ở cùng với anh rất vui vẻ, nhưng suy cho cùng hai bên biết nhau cũng không nhiều lắm, cứ như vậy qua lại, hình như có chút tùy tiện.

"Nói sau nhé!" Cô vẫn mỉm cười lắc đầu.

Quản Mục Đông có chút thất vọng: "Vậy chỉ ít cũng là bạn bè, có thể chứ? Chúng ta trao đổi MSN, tài khoản của cô là gì? Có chơi Facebook không?"

"Facebook?"

"Cô không biết sao? Trang web kết giao bạn bè gần đây rất thịnh hành, có rất nhiều trò chơi."

Bọn họ trò chuyện suốt quãng đường, trong lúc đang nói chuyện thì đã đến trước cửa nhà họ Trạ, Trạ Tâm Luân xuống xe: "Cám ơn anh đã đưa tôi về."

Quản Mục Đông chuyển xe đạp của cô ra khỏi xe, vừa đưa cho cô bánh nướng và sữa đậu nành vừa mua lúc nãy: "Cái này cho cô." Thấy cô lại lắc đầu, anh than thở: "Cô chỉ biết lắc đầu ư? Nói cái gì với cô, cô cũng lắc đầu, phải hỏi cô chuyện gì thì cô mới có thể gật đầu?"

Cô cười, anh kiên trì đưa bữa sáng cho cô: "Cô ăn điểm tâm xong, ngủ thêm một chút. Nhớ nhai kỹ nuốt chậm, để dạ dày hấp thu tốt hơn. Tốt nhất ngủ quá mười hai giờ trưa, để cơ thể hoàn toàn nghỉ ngơi, hậu quả của việc thức đêm sẽ ít hơn."

Anh mỉm cười nhìn cô: "Có sẵn lòng cho tôi MSN của cô không? Nói không cho cũng không sao, tôi sẽ không mang đồ ăn sáng trở về."

Cô bị chọc cười: "Lần đầu tiên khi tôi đưa Cầu Kỳ đến khám, lưu lại dữ liệu, email đó chính là tài khoản của tôi."

"Ừm, tôi về nhà sẽ thêm cô ngay." Anh vẫy vẫy tay với cô: "Tôi đi đây, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Anh nhìn cô bước vào nhà, đóng cửa lại, mới lái xe đến phòng khám.

Cô thừa nhận có cảm tình với anh, nhưng chỉ chịu làm bạn bè, là dè dặt cân trọng sao? Không, cô không hề có vẻ sợ hãi khi đối mặt với tiểu lưu manh, anh không cho rằng cô sẽ ngại ngùng trong phương diện tình cảm, cô cũng nói rất rõ ràng -- cô không muốn kết hôn, không cần bạn trai, anh bị từ chối rồi sao? Được, bị từ chối cũng được, anh sẽ không dây dưa không rõ, chỉ có điều ở trước cửa nhà cô, anh kỳ thực vẫn muốn thử hẹn cô lần nữa, thấy rõ vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt hoảng hốt của cô, càng khiến lời nói của anh nuốt ngược trở về. Cô quá mệt mỏi, anh không thể tiếp tục làm phiền cô nữa.

Có phải tác giả thường xuyên phải thức đêm hay không? Như vậy rất có hại cho cơ thể, xem ra cô rất mệt mỏi rất yếu ớt, anh muốn âu yếm ôm lấy cô, theo cô vào nhà, nấu cháo cho cô ăn, nhìn cô nằm ngủ. Anh cười khổ, người ta đã từ chối anh, thế nhưng anh lại ảo tưởng chăm sóc cô, thật ngu xuẩn.

Anh chỉ sợ bản thân mình sẽ ngày càng thích cô hơn.

Đến phòng khám, vẫn chưa tới giờ mở cửa khám bệnh, Quản Mục Đông vừa tuần tra những vật nuôi trong viện, vừa lấy ra điện thoại bấm số, A Ma lượn lờ bên chân anh.

Điện thoại nổi máy, một giọng nói khàn khàn thô lỗ vang lên. "Alo?"

"Anh Quang, là em."

"Ồ, là đại bác sĩ Quản hả!" Quang ca cười nhẹ: "Cậu mà lại gọi điện cho tôi, thật hiếm thấy. Có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì thì không thể gọi sao?"

"Không phải là không thể gọi, mà là không hy vọng cậu gọi đến. Anh hi vọng chúng ta liên lạc với nhau càng ít càng tốt, trừ khi cần thiết, anh sẽ không tìm cậu, hi vọng cậu cũng thế."

Có lúc, chỉ muốn nhờ anh ấy một chút, cứ như bạn bè. Quán Mực Đông không nói ra, bởi vì trong lòng anh rất rõ, nói những lời này, chẳng khác nào phụ lòng bảo vệ của anh Quang vất vả giúp anh thoát khỏi tổ chức.

Khi anh lên cấp 3, cha mẹ qua đời, cô đem anh và em trai đến ở cùng. Anh học tập nổi trội, đầu lại nhỏ, thường bị bạn bè ức hiếp, có mấy người bạn luôn che chở cho anh, anh và họ trở thành bạn tốt, sau này có một người trong đám bạn mời bọn họ gia nhập làm thuộc hạ của đại ca nào đó, anh không nói hai lời liền gia nhập, tự cho là mình tìm được nơi mình thuộc về, có một đám huynh đệ tốt, về sau mới biết vị đại ca này là xã hội đen làm ăn phi pháp.

Lúc ấy anh nghĩ, xã hội đen thì thế nào? Bọn họ đối xử tốt với anh, có nạn cùng chịu, sau này không ai dám ăn hiếp bắt nạt anh, xã hội đen thì có cái gì không tốt? Anh Quang lúc ấy vẫn là đường chủ, thấy thuộc hạ tiếp nhận loại người thư sinh như anh, cực kỳ không tán thành, mấy lần ám chỉ anh chỉ giỏi đọc sách, anh nghe thấy không phục, đề tỏ lòng cùng với mọi người là huynh đệ, còn gạt cô đi xăm mình với đám bạn. Bây giờ nghĩ lại, thật là hối hận.

Cho đến khi anh lên cấp 3, phát hiện em trai nhỏ hơn anh 3 tuổi bị bạn chí cốt của anh dụ dỗ hút thuốc phiện, anh mới tỉnh ngộ --- xã hội đen cuối cùng vẫn là xã hội đen. Anh muốn thoát thân, đám bạn cho rằng anh không có nghĩa khí, mang anh ra đánh một trận, không cho anh rời khỏi.

Anh Quang ra mặt bảo vệ anh, không cho phép bất kỳ kẻ nào ức hiếp anh, để anh tự do rời khỏi, nhưng mấy người "bạn chí cốt" ngày xưa của anh không chịu buông tha anh, liên tục tìm tới em trai anh, em trai anh vì thế nên mới bị nghiện thuốc trong nhiều năm, mãi đến hai năm trước mới hoàn toàn bỏ hẳn, những người bạn kia cũng vì liên quan tới nhiều chuyện phạm pháp nên phải vào tù, anh em bọn họ rốt cuộc cũng có ngày tỉnh táo.

Anh cảm thấy hổ thẹn với em trai, cảm kích anh Quang, chính vị đại ca này đã cho anh em bọn họ cơ hội làm lại cuộc đời, cho nên chỉ cần không liên lụy tới em trai, anh có thể làm bất cứ chuyện gì, anh Quang có gì cần anh giúp, anh cũng không từ chối.

"Hiện tại đúng là có chuyện không thể không nói. Sáng hôm nay em gặp được hai người. . . ." Quán Mực Đông miêu tả sơ lược hình dáng của hai tên côn đồ mà anh gặp ở chợ: "Bọn họ ngăn bạn em lại, ở trên phố bắt chẹt vơ vét tài sản của cô ấy, còn tự xưng là người của anh, em nghĩ nên để cho anh biết ---." Anh Quang chán ghét nhất là thuộc hạ của mình bày ra những mảnh khốc thủ đoạn này nhất, như vậy sẽ giúp anh ta loại bỏ phần tử thối nát, cũng xả giận thay Trầm Tâm Luân.

"Bạn gì?"

"Cô ấy là. người mà em quen biết lúc đi xem mắt lúc trước."

"Ồ?" Anh Quang nổi lên hứng thú: "Được, nếu như người phụ nữ của cậu bị ức hiếp, anh sẽ đặc biệt dấn dò xử lý."

"Cô ấy không phải người phụ nữ của em. Cô ấy không có hứng thú với em." Haizz, thật thất vọng. Quán Mực Đông đi ra cửa chính, mở cửa xe, lấy đồ ở chỗ ngồi phía sau ra, đem vào nhà.

"Tại sao?"

"Em đâu biết tại sao, có thể em không phải là loại cô ấy thích."

"Nếu người ta không thích cậu, hà cớ gì phải ra mặt giúp cô ta?"

"Cô ấy gặp nguy hiểm, em đương nhiên phải giúp đỡ, hơn nữa, việc anh kiêng kỵ nhất chính là thuộc hạ làm mấy chuyện như vậy, em gặp, đương nhiên phải báo cho anh. Tuy chúng ta rất ít khi gặp mặt nhưng vẫn là bạn bè."

"Có những lời này của cậu là đủ rồi." Anh cười nhẹ: "Cần gì cứ nói cho anh biết, đừng khách khí, cậu giống như con trai tôi --"

"Anh chỉ lớn hơn em mười ba tuổi, đừng dùng giọng điệu của người cha già nói chuyện được không?"

"Anh nhìn cậu lớn lên, hơn mười ba tuổi cũng đủ làm ba cậu rồi. Chị dâu cậu cũng rất quan tâm đến cậu, hai hôm trước nói tới việc cậu vẫn chưa kết hôn, cô ấy nói muốn giới thiệu đối tượng cho cậu."

"Cảm tạ, không cần đâu." Hiện nay anh chỉ có hứng thú với Trầm Tiểu Thư.

"Thật sự không cần? Đối phương là phó giám đốc của công ty mậu dịch, dung mạo rất xinh đẹp, tính tình phóng khoáng cởi mở, hẳn là sẽ hợp với cậu--"

"Thật sự không cần mà."

"Chẳng lẽ cậu vẫn chưa buông tha cho cái người phụ nữ không thích cậu sao?"

"Em -- Ah?" Sau chỗ ngồi túi đồ, Quán Mực Đông nhặt lên, là cá bào Katsubushi* mà Trầm Tâm Luân mua hồi sáng.

*: Cá bào Katsubushi là nguyên liệu chính cho nước dùng dashi, một loại nước dùng cơ bản để nấu súp miso shiru, súp ozouni, hay dùng nêm nếm trong nhiều món ăn khác của Nhật Bản. Cá bào Katsubushi cũng có thể ăn liền (cá đã được bào mỏng và sấy chín) là món không thể thiếu khi ăn bánh xèo Nhật Bản, bánh bạch tuộc Takoyaki

"Sao vậy?"

"Em mới vừa lái xe đưa cô ấy về nhà, Cá bào Katsuobushi mà cô ấy mua đã rớt sau ghế ngồi." Đại khái là về đến nhà cũng không kiểm tra, chắc cô ấy quá mệt mỏi nên vẫn chưa để ý.

"Mục Đông, " Nghe thấy giọng điệu khác thường của cậu ta, anh Quang nghi ngờ hỏi: "Cậu đang cười sao?"

"Hửm? Đúng vậy, em cảm thấy rất thú vị, cô ấy rớt đồ cũng không phát hiện." Phải đem đồ trả lại cho cô ấy, phải đưa trực tiếp sao? Không biết cô ấy đã ngủ chưa? Hay là nên gọi điện thoại trước rồi mới đem đồ đến.

"Cậu chắc sẽ không vì có cơ tìm cô ấy, mà vui mừng đó chứ?"

"Sao có thể như vậy được? Em chỉ muốn trả đồ cho cô ấy. Em là cái loại đàn ông sẽ vì một bịch cá bào Katsuobushi mà hưng phấn sao?" Anh cười, cực kỳ hứng thú nói: "Em phải gọi điện cho cô ấy, cúp máy trước."

"Này --" Thật sự không có sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cười Trách Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trạm Tâm Luân đem đồ ăn đã mua để lại trong bếp, xách theo bữa sáng trở về phòng. Mẹ và em trai đều đi ra ngoài, trong nhà yên tĩnh, tiếng vang mà một người tạo ra, cực kỳ rõ ràng.

Cô ngồi vào bàn, mở máy tính ra, lướt đến mấy trang web tin tức. Thói quen của cô là vừa ăn vừa đọc tin tức, hoặc là đọc để tìm thông tin sáng tác, dùng thời gian rảnh rỗi bổ sung kiến thức, lúc sáng tác sẽ không vì không hiểu gì đó mà dừng lại tra cứu.

Mèo yêu đang ngáy khò khò ngay cạnh chân cô, ngủ đến mức cô lấy chân đập nhẹ vào bụng nó, nó vẫn không tỉnh.

Cô cắn bánh nướng, thiếu ngủ khiến cho miệng cô đắng chát, hầu như không nếm được hương vị của bánh nướng. Cô di chuyển chuột, click vào liên kết tin tức, thỉnh thoảng liếc về góc phải dưới màn hình MSN không có động tĩnh gì, sau đó bật cười vì hành động của mình.

Cô về đến nhà mới được mấy phút, tám phần là anh vẫn còn đang lái xe, đầu thế nào nhanh như vậy đã thêm cô vào danh sách bạn tốt? Nói không chừng anh căn bản sẽ không thêm, hỏi tài khoản của cô chỉ vì nhất thời hứng thú.

Anh ta chỉ hỏi nick của cô mà cô đã chờ mong.

Một mình đã lâu, gặp phải khó khăn, theo thói quen sẽ tự mình giải quyết. Lúc tranh cãi với hai tên lưu manh, cô đang nghĩ tới việc chạy trốn như thế nào, nhưng anh đột nhiên xuất hiện, thay cô giải vây; thức khuya nên không thoải mái, công việc mà, không thể không như vậy, tự mình có thể chăm sóc mình, nhưng anh đưa cô về nhà, dần dà cô nên nghỉ ngơi nhiều, giống như cô rất cần sự chăm sóc của anh.

Lúc có một mình thì cái gì cũng có thể kiềm chế nhẫn nại, dù sao cũng không có ai để kể khổ, nhưng khi anh nhẹ giọng muốn cô đi ngủ sớm một chút, cô bỗng nhiên nổi lên ý muốn làm nũng, muốn giống như con mèo yếu đuối ý lại vào anh, đem sự tin tưởng của mình giao cho anh, cô đã mềm lòng, trở nên không giống chính mình.

Có lẽ, độc thân đã lâu, khó tránh khỏi sự cô đơn lạnh lẽo, cô đơn thì dễ dàng bị xúc động, đều trách bọn họ ở chung với nhau quá vui vẻ, trách những lời nói quá thẳng thắn của anh, trách ánh mắt quá nghiêm túc của anh, hại tim cô đập thành thịch, quên mất thứ tình yêu đã từng gây tổn thương, nếu như qua lại với anh, có lẽ không phải là ý định tồi. . . .

Mí mắt càng ngày càng nặng, cô đứng dậy thay áo ngủ, ngồi ở trên giường mơ mơ màng màng lại liếc nhìn màn hình máy tính lần nữa, MSN vẫn im ắng như cũ.

Thôi, trước tiên cô nên ngủ một giấc, còn phải đuổi theo bản thảo nữa, ngay cả xe tăng cũng không thể trì hoãn ngăn chặn kỳ hạn của bản thảo, công việc đầu tiên.

Cô nằm xuống, chỉnh đồng hồ báo thức, vẫn đang suy nghĩ nên rời giường lúc mấy giờ, nhẹ buông tay, đồng hồ báo thức rơi xuống giường, cô đã ngủ thật say.

Cô ngủ rất ngon, nằm mơ, mơ thấy cô và Quân Mục Đông đang ngồi trong hoa viên, ánh mặt trời ấm áp rực rỡ, hương hoa thơm ngát bao phủ, cô đang ngồi trên xích đu, anh ngồi trên cỏ bên cạnh chân cô.

Anh nói chuyện với cô, một câu cô cũng không nghe thấy, nhưng lại cảm thấy yên tĩnh vui vẻ, anh giống như ánh mặt trời hòa quyện với hương hoa đồng cỏ xanh biếc, cô cảm thấy bản thân mình hòa tan trong sự ấm áp, hòa tan vào con người đen láy sâu thẳm của anh.

Giấc ngủ này kéo dài đến chạng vạng, cho đến khi tiếng người ầm ỹ đánh thức cô.

Trạm Tâm Luân lao tới đồng hồ báo thức, đứng sáu giờ, cô không khỏi rên rĩ: "Không xong rồi, ngủ quá lâu."

Cô nhảy dựng lên thay áo ngủ ra, mở máy tính dùng để ghi lại linh cảm và viết nháp, hồi tưởng đến đâu thì viết đến đó, nhưng ngủ quá nhiều, đầu óc cô choáng váng, âm thanh bên ngoài lại càng ra sức quấy nhiễu suy nghĩ của cô.

Cô ra khỏi phòng, chỉ thấy cửa phòng em trai mở, trong phòng có tiếng nhạc và tiếng nói chuyện.

Cô đi đến, nhìn thấy em trai và 2 tên con trai xa lạ đang ở trong phòng: "Kiến Vũ, là bạn của em hả?"

"Đúng vậy, bọn họ là bạn quen trên mạng của em." Trạm Kiến Vũ hướng về bạn mình mà giới thiệu: "Người này là chị tôi, là tác giả, cả ngày ở trong nhà viết bản thảo không hề đi ra ngoài, siêu -- trạch đấy!" Hai tên nam sinh cười.

Đây mà gọi là giới thiệu? Lại có cái gì buồn cười? Trạm Tâm Luân dè xuống sự khó chịu: "Kiến Vũ, chị có chuyện muốn nói với em."

Đợi em trai ra khỏi phòng, cô kéo nó đến góc: "Em rủ bạn tới nhà để làm cái gì?"

"Ah, mấy hôm trước không phải em đã nói muốn rủ bạn về nhà mà? Bọn họ là bạn trên mạng cùng chơi với em trong một trò chơi, bọn em môn hợp nhóm để làm việc, cùng nhau đánh quái bán bảo vật kiếm tiền." Trạm Kiến Vũ hưng trí bùng bùng: "Hai người bọn họ là top 10 trong server của bọn em, em vốn muốn mời『 Tiêu Tương Từ --"

"Tiêu Tương Từ? Đó không phải là nhân vật trong tiểu thuyết của Kim Dung ư?"

"Là ID trên internet đó! Cậu ta được công nhận là người mạnh nhất trong nhóm, bản thân cậu ta cũng đánh quái kiếm tiền, trước đây em muốn lập nhóm cùng cậu ta, nhưng cậu không muốn, nói một mình cậu ta là đủ rồi, hừ, kiêu ngạo cái rắm? Bọn em có ba người, cũng không tin không thắng được cậu ta. Nhưng bọn em vẫn đang thiếu hụt tài chính, chị có muốn đầu tư không?"

"Việc làm của bọn em có kế hoạch và chế độ gì? Tiền vốn cần bao nhiêu? Lợi nhuận bao nhiêu? Dự tính bao lâu thì thu lại vốn?" Thấy em trai cứng họng, hiển nhiên vẫn chưa suy tính đến những thứ này, Trạm Tâm Luân lắc đầu: "Chị thấy em vẫn nên đi tìm một công việc tương đối ổn định, dựa vào trò chơi để kiếm tiền không phải là cách hay."

"Chị đừng suy nghĩ chết tiệt như vậy, được không? Chị không chơi Game Online, không biết cơ hội kiếm tiền của nó bao lớn! Hàn Quốc người ta cũng có tuyển thủ chuyên biệt tham gia trò chơi--"

"Nơi này không phải là Hàn Quốc."

"Mỗi ngày chị đều cần nhằn em không chịu làm việc, bây giờ em tích cực như vậy, chị vẫn cứ đả kích em để làm chi vậy?"

"Ngồi trước màn hình máy tính chơi cả ngày, mà coi là công việc sao?"

"Không phải chị cũng ngồi trước màn hình máy tính cả ngày sao?"

Mẹ Trạm bưng trái cây và điếm tâm lên lầu, chỉ thấy chị em đang gây gổ: "Tâm Luân, thật không dễ để em trai con thật sự nghiêm túc muốn làm một chuyện gì đó, con ít nhiều cũng nên ủng hộ, bớt đả kích nó, được không?"

"Hướng đi của nó thật sự không đúng, chẳng lẽ con không thể nói?"

Trạm Kiến Vũ buông lời nói: "Em vốn nghĩ sau này nếu như kiếm được tiền, tiền em mượn chị em sẽ trả lại gấp đôi, bây giờ. Hừ, em không thèm mượn tiền chị!"

Trạm Tâm Luân lạnh lùng nói: "Chỉ sợ em tiêu xài quá nhiều, sau này nợ nần tăng gấp bội, lại muốn chị giúp em trả nợ."

"Mẹ đã đồng ý cho em mượn hai vạn để làm vốn, không cần chị đâu!"

"Cái gì? !" Trạm Tâm Luân kinh ngạc: "Mẹ, sao mẹ có thể."

"Được rồi được rồi, Kiến Vũ, đến chơi với bạn con đi, mẹ nói chuyện với chị con: " Mẹ Trạm đưa điếm tâm con trai, lôi kéo con gái về phòng Trạm Tâm Luân.

"Mẹ, sao mẹ có thể đồng ý cho nó mượn tiền? Ngộ nhớ làm hư nó, tiền không lấy về được thì làm thế nào?"

"Lần đầu tiên nó muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, chúng ta nên ủng hộ nó, không phải sao?"

Trạm Tâm Luân suýt ói ra máu: "Đây là đang hại nó chứ? ! Lúc trước công việc của nó cũng bỏ dở nửa chừng, hơn nữa lý do từ chức cũng rất vô lý, đủ thấy tư tưởng làm việc của nó không đúng, bây giờ nó mê chơi game, muốn lập nhóm làm việc, nhưng hứng thú biến thành công việc là tình huống hoàn toàn không giống nhau, nó có thể một ngày 10 tiếng thậm chí nhiều hơn nữa, đều chơi cùng một trò chơi sao? Nó có loại nghị lực này với『 công việc

』sao?"

"Con quá bi quan rồi, mẹ thấy được, lần này Kiến Vũ không như thế, nó rất nghiêm túc. Nó đã trưởng thành, có chính kiến của riêng nó, nếu nó muốn làm, chúng ta cứ cho nó cơ hội, trước tiên hãy quan sát thử xem sao, nói không chừng thật sự kiếm được nhiều tiền, mẹ cũng yên lòng."

"Tốt nhất là có thể kiếm nhiều tiền đơn giản như vậy, vậy tất cả người chơi đều là người giàu có rồi." Một đôi mẹ con thiên tài, ngay thơ đến mức khiến cô mệt mỏi.

"Haizz, cái con nha đầu này, ngay cả em trai mình cũng không ủng hộ, một chút tình cảm chị em cũng không có." Mẹ Trạ không vui: "Mẹ đi nấu com trước, đúng rồi, buổi chiều có người gọi điện tìm con."

"Ai?" Là Quân Mục Đông ư? "Là biên tập của con, cô ấy hỏi bản thảo của con viết sao rồi, mẹ nói con đang ngủ."

". Sao mẹ có thể nói con đang ngủ? !" Cô khiếp sợ: "Người ta sẽ cho rằng kỳ hạn của bản thảo sắp đến rồi mà con còn đàn độn, thiếu nhận thức! Mẹ nên đánh thức con!"

"Là biên tập của con nói đừng gọi con, con đó, không làm tốt công việc của mình, khiến biên tập gọi điện đến thúc giục, như vậy đã không nên rồi, vậy mà còn lớn tiếng chất vấn mẹ, chẳng lẽ trách mẹ không giúp con che giấu ư?"

Đúng, bản thảo chưa viết được và mất ngủ là đáng đời, ngay cả đứa em trai thất nghiệp mơ mộng hão huyền cũng tiến bộ hơn cô! Trạ Tâm Luân không còn tâm trạng để giải thích nữa: "Con phải đi viết bản thảo, nhờ mẹ nói với bọn Kiến Vũ một tiếng, đừng nói chuyện quá lớn, con cần yên tĩnh suy nghĩ."

Tiền mẹ ra khỏi phòng, đóng cửa lại, cô gấp rút ngồi trước máy tính chuẩn bị viết bản thảo, lại phát hiện MSN có hai tin nhắn, một là của Nguyên Khả Vân, cái còn lại là lời đề nghị kết bạn.

Là Quân Mục Đông sao? Cô dấn sự đồng ý xuống, lại mở cửa sổ đối thoại của Nguyên Khả Vân ra xem, trong cửa sổ chỉ có một câu: "Lão nương thả rằng cả đời này không lấy chồng cũng không thêm đi xem mắt!"

Tâm trạng vốn đang tồi tệ nhưng vẫn khiến cô bật cười. Cô nàng này đi xem mắt không thuận lợi sao?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy"*: Nguyên tiểu thư, lần xem mắt này của cô rất tệ sao?

* nick trò chuyện đó nha mọi người.

"Phòng thí nghiệm tối nay ăn piz-za"* : Ồ, không phải, nói cho cậu, tớ rất mệt mỏi.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Sao vậy? Di Lưu giới thiệu ông chú trung niên trợ đầu cho cậu sao?

"Phòng thí nghiệm tối nay ăn piz-za" : Không tệ như vậy, nhưng cũng chỉ khá hơn một chút. Đối phương là người mở công ty quảng cáo, ba mươi tuổi, giống như Keanu Reeves* cười đáng yêu, anh ta có một căn nhà, hai nhà trọ.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Như vậy có gì không tốt? Cậu quá xoi mói bói móc rồi đó.

Trạ Tâm Luân vẫn đang gõ câu trả lời, cửa sổ đối thoại khác xuất hiện, vừa mới thêm bạn bè, nhìn thấy ảnh đại diện của đối phương là chú chó A Ma, cô mỉm cười.

"AK47@88. am" : Là Trạ tiểu thư sao? Có làm phiền cô không?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Không có, tôi mới vừa thức dậy. Cảm ơn bữa sáng của anh, ăn rất ngon.

AK47@88. am? Chưa từng thấy tài khoản nào ngắn như vậy, thật là kỳ quái, AK47 không phải là súng trường sao?

"Phòng thí nghiệm tối nay ăn piz-za": Rất không tốt! Anh ta đã ly dị, có đứa con trai sáu tuổi rồi!

Trạ Tâm Luân thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống. Điều kiện tốt như thế mà còn lưu lạc muốn đi xem mắt, quả nhiên là có vấn đề, xem ra buổi xem mắt này chắc chắn sẽ thất bại, đứa bé là vùng đất rải mìn của Nguyên Khả Vân.

"Phòng thí nghiệm tối nay ăn piz-za" : Cậu có tin không? Di Lưu vậy mà nói tuổi tác quá lớn, không tìm thấy đối tượng thích hợp, chỉ còn loại đối tượng đã từng ly hôn! Bình thường ba mươi tuổi, đàn ông mà là phó giáo sư hóa học, có sự nghiệp thành công, thì gọi là hàng hot best-seller, thay đổi giới tính thì gọi là hàng ế hàng tồn!

Trạ Tâm Luân bật cười, haiz, Nguyên tiểu thư thật sự rất kích động, hết cách rồi, oán hận chất chứa đã lâu.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy": Đây chính là thực tế của xã hội đó, đối với đàn ông thì tương đối khoan dung. Bây giờ tớ cũng rất bức xúc, vừa mới nghe em trai nói muốn kiếm tiền qua Game Online, mỗi ngày ở nhà chơi điện tử, đem bảo vật đi bán, lấy việc này mà coi như công việc.

"Phòng thí nghiệm tối nay ăn piz-za": Chơi điện tử kiếm tiền? Nó gốc sao, kiếm được tiền không?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Đúng đó! Nhưng mẹ tớ lại đồng ý tài trợ hai vạn!

"Phòng thí nghiệm tối nay ăn piz-za": Tớ thấy cầm hai vạn đi mua vé số, trúng độc đắc còn khả thi hơn.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Tớ rất buồn phiền, không chịu nổi nó, người đã lớn như vậy mà một chút ý thức trách nhiệm cũng không có.

Máy tính bỗng truyền đến âm báo có tin nhắn, Trạm Tâm Luân mở email ra, là thư của biên tập, ý chính là muốn hỏi tiến độ đến đâu rồi. Nghĩ đến việc vẫn chưa viết được bản thảo, cô càng buồn bực.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : tất cả đàn ông đều thôi nát, đều là thứ bỏ đi, không đáng tin!

Hay là đừng nói chuyện phiếm nữa, mau mau chạy đến viết bản thảo ----

"AK47@88. am" : Sao cô biết tôi rất vô dụng?

Hả? Trạm Tâm Luân tròn mắt, tại sao Quản Mục Đông lại đột nhiên trả lời? Cô kiểm tra lại, Há! Không xong rồi, cô mở sai cửa sổ, định gửi câu nói kia cho Nguyễn Khả Vân ai ngờ lại gửi cho anh ta.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Xin lỗi, tôi gửi nhầm, xin lỗi thật sự xin lỗi!

"AK47@88. am" : Không sao, tôi vốn là đồ bỏ đi, nhưng từ trước đến nay chưa có ai dám nói với tôi, cô là người đầu tiên, thật sự khiến người ta cảnh tỉnh.

Cô không nên được nụ cười. Cô có thể tưởng tượng, bên kia máy tính, chắc anh cũng đang mỉm cười khi gõ câu trả lời này?

"AK47@88. am" : Chuyện gì làm cho cô kích động đến như thế?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Không có gì. Chút chuyện vặt trong nhà thôi.

"AK47@88. am" : Suýt chút nữa đã quên nói với cô, sau khi đưa cô về, tôi phát hiện Cá bào Katsuobushi mà cô mua rót lại trên xe tôi, tôi gọi điện đến nhưng không ai nghe, tôi đoán cô đang ngủ, nên không gọi nữa. Hiện tại cũng sắp đến giờ ăn rồi, không bằng chúng ta ra ngoài ăn một bữa, sẵn tiện đưa Cá bào Katsuobushi cho cô luôn?

Sao nghe cứ như dùng Cá bào Katsuobushi để viện cớ mời cô ăn tối?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Mời ăn cơm rất thuận miệng đó, Quản tiên sinh. Vẫn chưa từ bỏ ý định?

"AK47@88. am" : Đương nhiên, cái người nào đó vẫn phải làm cách mạng đến 10 lần, tôi mới mời cô hai lần à. Thế nào?

Cô cười, đúng là nên đi lấy Cá bào Katsuobushi, xem ra bạn của em trai sẽ ở lại dùng cơm, cô ra ngoài hít thở không khí cũng tốt, hi vọng khi cô về bọn họ cũng đã rời khỏi.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Cái người " nào kia" chính là vị cha già dân tộc đó! Gặp ở đâu?

Vội vội vàng vàng mà hẹn, hai người chỉ có thể gặp mặt ở một nhà hàng gần phòng khám của Quản Mục Đông.

Quản Mục Đông rất tiếc nuối: "Nếu không phải thời gian giải lao của tôi chỉ có hai giờ, sẽ dẫn cô đi đến nơi xa hơn, tôi biết mấy nhà hàng rất tuyệt phòng ăn, đồ ăn của họ rất ngon."

"Nếu hẹn ở nhà hàng cao cấp , tôi sẽ không đi với anh. Tiền nhuận bút của tôi không nhiều lắm, ăn không nổi."

"Không sao, tiệc Buffet cũng không tệ, bạn bè mới có thể cùng nhau ăn tiệc buffet ở nhà hàng bình thường, có thể thấy tình cảm giữa chúng ta rất tốt."

Thật sự có thể dán vàng lên mặt mình sao! Trạm Tâm Luân cười: "Katsuobushi đâu?"

"Ồ trên xe tôi. Cơm nước xong sẽ đưa cho cô, để tránh cô vừa lấy được liền đi xe buýt về."

Cô cười lớn: "Tôi là loại người như vậy sao? Đồng ý đi ăn cơm với anh, thì sẽ không chạy mất đâu."

Anh cũng cười: "Không để gì hẹn được cô, nên cẩn thận một chút, tóm lại ăn trước đi, tôi bảo đảm cuối cùng sẽ đưa cô và Katsuobushi của cô về nhà."

Khách của nhà hàng cũng không ít, hai người chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, ngồi đối diện nhau, anh múc canh cho cô, lấy khăn giấy giúp cô lau đĩa. Anh vẫn mặc áo sơ mi dài tay, bàn tay to rộng rám nắng với vẻ ngoài không linh hoạt, tay anh không tinh tế, trên làn da rám nắng có vài vết sẹo rất nhỏ, là bị thương trong lúc làm việc sao? Một đôi tay như vậy, cũng rất hấp dẫn, xem ra rất ấm áp tin cậy.

Cô hỏi: "Hôm nay phòng khám rất đông sao?"

"Cũng được, làm một ca tiểu phẩm buộc ga-rô, tiêm vài mũi thuốc, có con chó già thậm chí có vấn đề, chủ của nó dẫn nó đến khám nhiều lần, hôm nay lại tới. Cô thì sao? Tiến độ bản thảo như thế nào?"

"Ngủ một mạch hồi nãy vừa mới tỉnh dậy, một chữ cũng chưa viết, buổi tối phải chạy bản thảo nữa rồi."

"Bút danh của cô là gì?"

Cô mỉm cười lắc đầu: "Loại sách mà tôi viết là loại tiểu thuyết ngôn tình, chắc anh sẽ không đọc, nói anh cũng không biết."

"Cô nói tôi liền tìm đọc." Anh thật sự rất tò mò, cô ấy cực tuyệt hôn nhân và yêu đương, tiểu thuyết mà cô ấy viết ra sẽ như thế nào?

"Tôi thích khiêm tốn một chút, cho nên." Cô vẫn lắc đầu.

"Được rồi, vậy ít nhất có thể tiết lộ đã xuất bản bao nhiêu quyển không?"

"Ừm, khoảng bốn mươi quyển."

"Woa!" Anh thán phục: "Biết cô ba năm, chưa bao giờ biết cô là Đại Tác Giả."

"Kém hơn nhiều lắm, tiểu tác giả thôi." Cô cười khẽ, cúi đầu ăn rau dưa trong đĩa.

"Có phải cô ngủ không ngon không?" Cô nhủ mảy, mặc dù đang nói chuyện với anh, nhưng dường như có chút không tập trung: "Sắc mặt cô hơi kém, hay là tâm trạng không tốt?"

"Không có gì, là trong nhà có chút chuyện."

"Chuyện gì? Nói ra đi, tôi nghe."

Ánh mắt của anh kiên định mà đầy tính nhẫn nại, giống như bất cứ chuyện gì cũng có thể yên tâm nói hết với anh, vì thế cô đem chuyện tranh cãi giữa mình, mẹ và em trai nói ra.

Quản Mục Đông trầm ngâm: "Em trai tôi cũng thích chơi game, cũng sẽ giao dịch buôn bán bảo vật với người khác, nhưng nó cho rằng tiền kiếm được do game là tiền kiếm thêm ngoài dự đoán, ngày thường vẫn phụ giúp trong phòng khám của tôi, cho nên tôi không can thiệp vào."

"Em trai anh có thể nói chuyện với em tôi thì tốt rồi, hai đứa đều chơi game, có lẽ sẽ dễ khuyên bảo hơn." Trạm Tâm Luân thở dài: "Mẹ tôi cho rằng nó là nơi nương tựa sau này của bà, rất cưng chiều nó, em tôi muốn làm gì, bà ấy đều ủng hộ, cho nên chỉ cần khuyên bảo dần dần nó, mẹ tôi sẽ không sao, nhưng có lẽ vì tôi ngu ngốc, không biết nói chuyện, luôn cãi nhau với nó."

"Cô đã cố gắng hết sức rồi. Mẹ cô nói không sai, em cô đã trưởng thành, hai người không thể quyết định thay cậu ta, cho dù cậu ta sai, cứ để cho cậu ta tự mình gánh chịu tự rút bài học kinh nghiệm, sẽ hiệu quả hơn là cô nói thẳng ra."

"Nhưng, nó tiếp cận lấy tiền của mẹ tôi, tôi sợ nó muốn bao nhiêu, mẹ cũng cho, mãi mãi không dứt."

"Cậu ta muốn gây dựng sự nghiệp, cần sự giúp đỡ của gia đình, cũng không có gì không đúng, nếu như hai người không giúp, cậu ta sẽ đi vay mượn bạn bè hoặc đi vay tiền nóng, không phải càng tệ hơn sao? Nhưng cho cậu ta mượn tiền, hai người sẽ trở thành chủ nợ, có thể danh chính ngôn thuận yêu cầu cậu ta nói rõ kế hoạch sự nghiệp như thế nào, biết rõ phạm vi sử dụng tiền bạc của cậu ta."

"Tôi không nghĩ tới khả năng này." Lòng mảy cô từ từ giãn ra: "Nó vừa mở miệng nói chuyện này, tôi cảm thấy được quá viễn vông, chỉ muốn ngăn cản nó, những việc khác cũng chưa nghĩ đến."

"Tôi có thể hiểu được cảm giác của cô, vừa nóng vừa giận, tuy ngoài mặt bình tĩnh muốn nói chuyện với em trai, kỳ thật trong lòng rất tức giận lửa giận thiêu đốt khắp người, có thể sánh bằng với ngọn lửa dùng để đốt giấy tiền vàng bạc trong ngày rằm tháng bảy."

Cô cười: "Tôi cũng không phải là thiêu. Hơn nữa tôi chỉ giận chút ít, không tệ đến như vậy."

"Đúng đó, biết rằng tức giận sẽ chứng tỏ mình quan tâm, lo lắng, tuy cảm thấy cậu ta làm chuyện rất ngu xuẩn, nhưng dù sao cũng là người nhà, không bỏ cậu ta được." Anh nhìn cô: "Tâm trạng đã khá hơn nhiều?"

Cô mỉm cười gật đầu: "Cám ơn anh."

"Không cần cảm ơn, xem như là nói ra một chút kinh nghiệm đi. Bây giờ cô đang nghĩ gì? Đừng nói, để tôi đoán, cô đang nghĩ: người đàn ông này thật đặc biệt, anh ấy nói chuyện hài hước khiến tôi vui vẻ, còn có thể giải quyết phiền não của tôi, tôi rất thích ở cùng anh ấy."

"Anh rất có tài năng về việc tự high đó." Cô cười, cũng không phủ nhận.

"Cám ơn, tôi coi đây là khen ngợi." Ăn tối xong, thời gian giải lao của anh sắp hết, phải trở lại thay ca cho em trai, để cho nó ra ngoài ăn cơm

Nhưng anh không muốn tạm biệt, nói chuyện phiếm với cô thật vui vẻ, giúp cô giải quyết phiền não có cảm giác rất thành tựu, khi đôi mắt biết cười của

cô nhìn anh, anh cảm thấy mình như sắp bị hòa tan, lần này chia tay, không biết cô có đồng ý gặp anh lần nữa không? "Lần sau tôi lại hẹn cô, cô vẫn sẽ ra ngoài chứ?"

"Tại sao tôi phải đồng ý?" Anh đang nhìn cô chăm chú, khiến tim cô đập nhanh, tay anh để trên bàn, chỉ cách cô có vài centimet, nếu lúc này anh nắm tay cô, có lẽ cô sẽ không chống cự. Nhưng, cô vẫn cảm thấy vội vàng khẩn trương một chút.

"Vậy tại sao hôm nay cô lại đồng ý?"

"Bởi vì anh có con tin là Katsuobushi."

"Katsuobushi được lắm!" Anh bị chọc cười: "Không, tôi cảm thấy không có con tin cũng không sao, cô đồng ý là vì cô cũng muốn gặp tôi, giống như tôi muốn gặp cô." Cô chắc chắn có cảm tình với anh, anh cảm nhận được.

"Anh lấy ở đâu ra cái loại tự tin quái gở này?" Thấy anh đắc ý há hê như vậy, cô không thừa nhận.

"Mấy ngày nay, tôi đã suy nghĩ kỹ hôm đó tôi mời cô ăn cơm, những lời cô từ chối tôi. Cô hỏi tôi tại sao muốn hẹn cô, kết quả bị cô làm sặc, hỏi tôi đi xem mắt làm gì? Hỏi tôi thật sự muốn kết hôn sao? Bảo tôi suy nghĩ kỹ, mình muốn cái gì. Rõ ràng nhất chính là, cô còn đảm bảo với tôi, cô tuyệt đối không phải là đối tượng thích hợp nhất của tôi."

Anh nhớ lại vẫn thấy buồn cười: "Cô thật kỳ lạ, tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào giống như cô."

"Cám ơn, tôi coi đây là khen ngợi." Cô mỉm cười đáp lễ: "Những lời này đã nói với anh, anh có gọi ý gì sao?"

"Tôi hỏi cô trước, cô muốn gì?"

Chưa có ai hỏi cô như vậy, Trăm Tâm Luân nhất thời bị hỏi khó, vẫn chưa nghĩ ra đáp án, anh liền khoát khoát tay: "Đừng nói cô muốn độc thân, người là động vật sống theo bầy đàn, trời sinh đã thích có người bầu bạn."

"Có lẽ tôi là trường hợp ngoại lệ." Cô nhún vai.

Anh không tùy tiện lắc đầu: "Cô không chán ghét tôi, nhưng không thích tôi dùng danh nghĩa đối tượng đi xem mắt mà hẹn cô, cô nói cô thực tế, nhưng lại rất mâu thuẫn vì không suy xét đến điều kiện vật chất của tôi, như vậy điều cô muốn, là thứ gì đó đối lập với điều kiện vật chất."

Anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt chuyên chú ấy như có ma lực, khóa chặt cô lại: "Điều cô muốn chính là sự tiếp xúc trao đổi về tâm hồn, là thứ tình cảm nảy sinh một cách tự nhiên, là hai người bởi vì yêu nhau mà ở cùng nhau. cô cũng không thật sự bài xích hôn nhân, mà chỉ đơn giản là 『anh ta, đối tượng sẽ kết hôn với cô』sẽ đến tìm cô, người cũng bài xích giống cô, cô hi vọng đối phương thật lòng thích cô, mới đến tiếp cận cô, cô muốn một người thật lòng yêu cô." Anh dừng lại: "Tôi nói đúng không?"

"Tôi không biết. Tôi chưa từng nghĩ đến mấy chuyện này." Trăm Tâm Luân rất chấn động, nói không nên lời, cô chưa từng nghĩ sâu xa thấu đáo như vậy, không nghĩ tới nguyên nhân mình bài xích việc xem mắt, cô cho rằng bản thân mình không có lòng tin với đàn ông, nên đã vứt bỏ hi vọng yêu đương và kết hôn.

Nhưng anh lại vì mấy câu nói thiếu suy nghĩ của cô mà cẩn thận suy xét, phỏng đoán suy nghĩ của cô, tại sao phải tốn nhiều thời gian và công sức như vậy? Tại sao lại quan tâm đến cô như vậy? Ngoại trừ việc anh thật sự thích cô, cô không thể nghĩ ra khả năng nào khác.

"Lúc đầu tôi hẹn cô, nói thật không phải vì tôi thích cô, chẳng trách cô không chịu ra ngoài cùng tôi, nhưng bây giờ khác, tôi không những cảm thấy cô không tệ, cô rất đáng yêu, cũng rất chân thành, rất có nguyên tắc, tôi thích cô như vậy, cho nên. Cô nghĩ thế nào?" Sao cô ấy không nói gì hết vậy? Anh nín thở, vô cùng hồi hộp, chẳng lẽ mình đã nói sai cái gì rồi ư?

"À." Hai má cô nóng ran, nắm chặt ngón tay đang run rẩy, cô làm sao vậy? Ngực tràn đầy cảm xúc tha thiết, giống như cái gì đó đã được cố gắng che giấu vào tận đáy lòng, bị đào bới ra ngoài, để lộ ra, trái tim cô bởi vì anh mà rung động mãnh liệt. Cô rất cảm động, cô cũng thích anh, thích anh quan tâm đến cô như vậy.

Nhưng sự yêu thích mà anh nói, là thiện cảm giữa nam và nữ, hay là sự yêu thích mà bạn bè dành cho nhau? Cô không xác định được, lâu lắm rồi không yêu đương, khiến cho thần kinh nhạy cảm của cô thiếu nhạy bén, cô sợ phán đoán sai, làm cho không khí hòa hợp giữa hai người trở nên lúng túng, cho nên cô lùi lại, trầm mặc.

Đúng lúc này điện thoại của Quán Mực Đông bỗng vang lên, giải vây cho cô.

Anh nhíu mày: "Chờ tôi một chút." Anh nghe điện thoại: "Alo? Mèo bị thế nào. Được, anh lập tức về ngay."

Anh cau mày cúp điện thoại: "Là em tôi, nó nói một con mèo bị tai nạn xe cộ đã được đưa đến phòng khám, chân sau bị gãy."

"Hả? Vậy anh mau mau trở về chữa trị cho nó đi!" Thân là một người yêu mèo, Trăm Tâm Luân lập tức đem sự lo lắng và lúng túng trong một giây trước ném lên chín tầng mây.

"Tôi đưa cô về nhà trước."

"Không cần đâu, tôi đi xe buýt là được rồi, mèo quan trọng hơn, anh mau về đi." Cô luôn miệng thúc giục anh.

Đáng ghét, đang trong thời khắc quan trọng như vậy, lại cứ bị cắt ngang!

"À, về những lời tôi vừa nói."

"Cám ơn anh, tôi rất cảm động." Hai má cô ửng đỏ, ít nhất hai câu này là xuất phát từ đáy lòng.

Cái anh muốn không phải là cảm ơn!

"Vậy. Tôi đưa cô đến trạm xe buýt nhé!"

Vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng lại không thể không trở về khám bệnh, cực kỳ cực kỳ khó chịu mà.

Quản Mục Đông vội vàng chạy về phòng khám, người chủ đang ôm con mèo bị thương, đã sốt ruột đến mức bật khóc.

Anh kiểm tra vết thương của nó, phải làm phẫu thuật ngay lập tức, Quản Trình Hoàng ở bên cạnh giúp đỡ. Con mèo sợ hãi, ngoan ngoãn nằm im một chỗ mặc cho anh sắp đặt, anh vội vàng làm phẫu thuật, vừa an ủi cô chủ của nó đang không ngừng khóc lóc, vừa nghĩ đến Trạm Tâm Luân.

Nghĩ đến những lời anh đã nói, cô nghĩ như thế nào về nó? Lúc ấy cô ngơ ngẩn nhìn anh, vẻ mặt quá mức kinh ngạc, suy đoán tâm sự của đối phương như vậy còn làm ra vẻ đang dăng ý kiến quý báu cho cô, như vậy dù sao cũng không lịch sự lắm, bình thường anh không phải như vậy, anh chỉ muốn . . . muốn đến gần cô hơn, hiểu rõ cô hơn.

"Làm sao bây giờ? 『 Gina 』 của tôi có chết không?" Cô chủ khóc thút thít hỏi.

Đúng là anh có chút nóng vội, không dễ gì hẹn được cô, sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa, vội vã phô trương bản thân, muốn giành lấy sự chú ý của cô, từ lúc anh mười tám tuổi đến giờ làm gì cũng đều thận trọng.

Ít nhất, khi đưa cô đến trạm xe buýt cô cũng mỉm cười nói lời tạm biệt với anh, hẳn là không có gì đáng ngại chứ? Nói không chừng do cô tuân theo phép lịch sự, nhẫn nhịn không nổi giận, thật ra đã liệt anh vào danh sách không bao giờ qua lại nữa.

"Bác sĩ Quản, 『 Gina 』 thế nào rồi?" Chủ vật nuôi truy hỏi.

Quản Mục Đông cau mày: "Nói không chừng sẽ không còn được gặp mặt nhau nữa."

"Eh? !" Chủ vật nuôi sợ ngây người, nước mắt chảy ròng ròng.

"Anh?" Quản Trình Hoàng lấy khuỷu tay khều anh mình một cái: "Không phải chỉ gãy xương thôi sao?" Nói bậy bạ gì đó?

Quản Mục Đông cả kinh, lấy lại tinh thần, lúng túng nói: "Thật xin lỗi, tôi vừa nghĩ đến chuyện khác. Nó ngoại trừ bị gãy xương ra thì không có bất kỳ thương tổn nào khác, nghĩ ngợi thật nhiều sẽ hồi phục."

Haizz, lúc nào thì anh trở nên thiếu tự tin như vậy? Trước kia quen bạn gái, hai bên đều thẳng thắn dễ chịu, có cảm tình với nhau thì thử qua lại một thời gian, không hợp thì chia tay, anh vẫn còn mơ hồ chưa biết được suy nghĩ của cô, thì đã đem lòng yêu mến cô, chỉ có thể một mình lo được lo mất.

Không nói chuyện với cô, e rằng anh không thể tập trung làm việc.

Đợi đến khi người chủ thú cưng rời đi, thu dọn xong xuôi, thừa dịp em trai ra ngoài mua com hộp, anh lập tức gọi điện cho Trạm Tâm Luân.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Một mình Trạm Tâm Luân đi xe buýt về nhà, hai người bạn của em trai đã rời khỏi, cô tìm mẹ và em trai, bày tỏ rằng cô đã tán thành việc mẹ bỏ tiền đầu tư cho sự nghiệp của em trai.

Mẹ Trạm rất kinh ngạc: "Sao con lại đột nhiên thay đổi ý kiến?"

"Vừa rồi mới đi ăn với một người bạn, anh ấy khuyên con nên cho Kiến Vũ cơ hội, con cảm thấy rất có lý."

Trạm Kiến Vũ rất vui mừng: "Ai mà thần kỳ thế? Em muốn đi cảm ơn anh ấy! Chị, vậy chị có muốn cho em mượn tiền không?"

"Không." Cô vẫn có chút lo lắng, ngờ nhờ em trai thất bại, làm ra một đồng nợ, chỉ ít cô cũng có tiền tiết kiệm để ứng phó: "Mẹ đưa tiền cho em, như vậy sẽ là chủ nợ của em, em phải nói rõ kế hoạch với mẹ, không có tiền phải nói với người nhà, đừng tự mình nghĩ cách lung tung."

"Hết tiền có thể tiếp tục lấy của mẹ sao?"

Cô định nói không được, giọng điệu liền biến chuyển: "Xem tình hình rồi hãy nói. Nếu không có chuyện gì, con đi viết bản thảo đây." Cô xoay người đi được hai bước, đột nhiên bật cười.

Mẹ Trạ và Trạ Kiến Vũ đều sững sờ, mẹ Trạ hỏi: "Tâm Luân, con cười cái gì?"

Cô lắc đầu phì cười, vừa đi lên lầu: "Minh quên lấy Katsubushi rồi." Đi vội nên cô quên mất, anh cũng không nhắc.

Hai mẹ con xi xào bàn tán: "Con có phát hiện về mặt chị con tươi rồi? Mặt còn ửng hồng."

"Đúng vậy, trước khi ra khỏi nhà không phải rất khó chịu sao?"

Mẹ Trạ theo con gái lên lầu: "Tâm Luân, vừa rồi con mới đi gặp ai? Khả Vân sao?"

"Không phải Khả Vân. . . . Là Quân tiên sinh đối tượng xem mắt lần trước."

Mẹ Trạ vừa mừng vừa sợ: "Ai u, con hẹn hò với nó sao? ! Sao lại không nói với mẹ? !"

"Không phải hẹn hò, chỉ là bạn bè cùng nhau ăn một bữa cơm thôi."

"Mẹ với di Lư của con đều cho rằng lần xem mắt đó đã thất bại, di Lư của con còn ngậm hại, nói con đã ba mươi rồi, khó tìm được đối tượng thích hợp, con còn làm cho buổi xem mắt trở nên xấu hổ lúng túng như vậy, chà đạp đối tượng mà bà ấy chọn cho con, hừ, kết quả thì sao?" Mẹ Trạ vui mừng hân hoan: "Còn không phải là con đang qua lại với người ta sao!"

"Mẹ, con đã nói chỉ là bạn bè." Trạ Tâm Luân không biết nên khóc hay cười, căn bản vẫn chưa xác định, không hy vọng mẹ suy nghĩ nhiều.

"Mẹ còn không hiểu con sao? Con đâu có đi ăn với đối tượng sau khi đi xem mắt? Nếu không phải chính con tự nguyện, ngay cả máy ủi cũng không thể đẩy được con, con nhất định là thích người ta, cũng tốt vì bác sĩ Quân không bị con hù dọa, con phải nắm cho chặt đó! Mẹ rất vừa ý nếu nó làm con rề mẹ. Con phải viết bản thảo đúng không? Mẹ không làm phiền con nữa, đi nấu cho con ít đồ ăn khuya." Nói xong mẹ Trạ liền xoay người đi xuống lầu.

"Mẹ." Tám giờ đã nấu đồ ăn khuya, có sớm quá không? Đã nói chỉ là bạn bè, mẹ lại vui mừng quá mức.

Cô lắc đầu, đi vào phòng, lo lắng liếc nhìn chiếc gương treo trên tường, trong gương phản chiếu một gương mặt hồng hào, đôi mắt tỏa sáng, gò má ửng hồng, phản chiếu tâm tình rất tốt không thể che giấu được.

Cô vẫn luôn có nét mặt như thế này sao? Khó trách mẹ lại cho rằng cô đang qua lại với Quân Mục Đông.

Có lẽ giống như anh đã nói, cô chung quy vẫn luôn trông mong chờ đợi tình yêu, chỉ vì đã từng ném trái quá nhiều sự thất vọng, cho nên cất giấu sự chờ mong, mãi cho đến khi tình yêu đích thực của cô tìm đến mới để lộ ra.

Chưa có người nào xem xét đánh giá cô thấu đáo như vậy, ghi nhớ những lời cô đã nói như vậy, cô động lòng, anh thì sao? Mấy năm này, cô cự tuyệt yêu đương, nhưng lại viết về tình yêu, cô quá thạo việc này, phản ứng mà các nhân vật nên có, cô quen thuộc đến mức có thể viết ra được một bộ công thức, nhưng tự mình thể nghiệm tư vị trong đó, mới phát hiện bản thân mình đã viết quá nông cạn.

Ánh mắt giao nhau, mập mờ như có như không, gò má nóng lên, tim đập thình thịch, đáng vẻ chăm chú khi anh nhìn cô, về mặt lúc thì hài hước lúc thì nghiêm túc của anh, bàn tay to rộng của anh, làn da có vài vết sẹo, anh dung hòa sự nam tính và trẻ con biến nó thành một loại hấp dẫn quyến rũ trong sáng, cô thích nụ cười của anh.

Haizz, tình trạng hiện tại của cô, chỉ có một câu thành ngữ mà cô không thích lắm có thể hình dung -- xuân tâm nhộn nhạo, người đang ở nhà, nhưng lòng lại hốt hoảng, giống như vẫn còn ở nhà hàng kia, cảm thấy con người đen láy lấp lánh của anh đang chăm chú nhìn cô.

Điện thoại reo lên, là anh sao? Cô mỉm cười, lập tức cầm ống nghe.

"Tâm Luân, bản thảo viết đến đâu rồi?"

Là biên tập! Trạ Tâm Luân lập tức chốt dạ: "Ách, tôi kẹt bản thảo rồi, thật có lỗi, nghe nói hôm nay cô gọi đến tìm tôi, bởi vì hôm qua tôi mất ngủ, cho nên ban ngày ngủ hơi lâu, không nghe điện thoại của cô."

"Không sao đâu, mệt mỏi thì nghỉ ngơi nhiều, ngủ đủ mới có tinh thần viết bản thảo chứ, chỉ cần chú ý đừng vượt quá kỳ hạn của bản thảo là được."

"Tất nhiên, tôi vẫn luôn chú ý." Cô không dám nói thật, tiến độ. Thật ra đã chậm lại không ít: "Cô tan ca trễ như vậy sao?"

"Đúng vậy, vội làm bản thảo mà, mặt khác chờ để gọi điện cho cô, cuối cùng cũng liên lạc được với cô, cũng không còn sớm hẳn là nên đi xe buýt về."

Trong lòng Trạm Tâm Luân lập tức tràn đầy cảm giác tội lỗi: "Cô mau về nhà đi, tôi sẽ cố gắng viết xong kế hoạch tiến độ rồi mail cho cô."

Hai người tán dóc vài câu, mới cúp điện thoại.

Haizz, đâu có thời gian mà đi quán tình yêu thực tế chứ? "Tình yêu" để duy trì cuộc sống vẫn chưa viết xong nữa! Cô gấp rút mở bản thảo ra, kiểm tra tiến độ, tuy đã chậm hơn kế hoạch nhưng chỉ cần mỗi ngày viết hơn 1000 chữ, có lẽ vẫn đuổi kịp.

Cô vừa tính toán tiến độ, vừa lật xem bản thảo, tạo cảm hứng để viết bản thảo. Tiến độ của câu chuyện đã viết đến cảnh nam và nữ chính cãi nhau, nữ chính bị hiểu lầm, hết lần này đến lần khác vẫn không thể giải thích, cô áy vì người mình yêu mà hy sinh bản thân mình, tâm trạng đau khổ nhưng ngọt ngào.

Cô đang từ từ bước vào cảm xúc của nhân vật, điện thoại lại đổ chuông, cô lơ đãng với tới ống nghe.

"Alo? Xin hỏi Trạm tiểu thư có ở đây không?" Là Quản Mục Đông.

Tìm cô đập mạnh: "Ừm, tôi đây."

"Ồ, cô về đến nhà rồi."

"Không về đến nhà thì làm sao mà nghe điện thoại của anh được?"

Anh cười. Đáng ghét, cô rất thích tiếng cười của anh, giống như bầu trời quang đãng không gợn chút mây, nghe xong tâm trạng không tốt cũng khó.

"Tôi mới vừa làm phẫu thuật cho con mèo kia xong, nó không sao rồi, gọi tới nói với cô một tiếng."

"Ờ? Vậy quá tốt rồi, chủ của nó nhất định rất biết ơn anh. Chỉ có điều, anh không cần đặc biệt gọi đến nói cho tôi biết. Chẳng lẽ sau này anh chữa bệnh cho con gì, cũng đều gọi đến báo cáo sao?" Thật ra cô rất vui khi anh gọi đến, nhưng lại cố tình chọc phá, muốn thăm dò xem anh có thật sự gọi điện cho cô chỉ vì muốn thông báo tin tức tốt lành này thôi không?

Quả nhiên anh nôn nóng, thành thật thừa nhận: "Được thôi, thật ra tôi chỉ muốn tìm lý do để gọi cho cô."

Cô hài lòng với đáp án này, cười nói: "Tôi có thể cho anh một lý do tốt hơn: Katsuo-bushi."

Anh kêu lên: "A, tôi quên mất!" Nghe cô cười khẽ, anh cũng cười: "Rất tốt, như vậy tôi lại có lý do để rủ cô ra ngoài."

"Bịch cá đó cứ coi như là tặng cho anh, tôi sẽ đi mua bịch khác."

"Chắc, sớm biết như vậy cô nên bỏ quên ví tiền, như thế sẽ không thể không đi lấy về." May mà, nghe qua thấy tâm trạng của cô cũng không tệ, tình hình lạc quan: "Cô đang làm gì?"

"Tôi đang chuẩn bị làm việc." Cô liếc nhìn mấy dòng chữ, bỗng nhiên kinh hoàng đầu óc trống rỗng, cảm xúc mới vừa có được như thế nào nhỉ? Tâm trạng của nữ chính không thể không buồn bã ảm đạm, không biết phải làm, phiền muộn chán nản, chua xót oán hận trong lòng, cô thậm chí đã nghĩ được mấy đoạn độc thoại nội tâm khiến người ta cảm động đều đã bay theo tiếng cười rồi!

"Ồ, chuẩn bị viết bản thảo?" Anh hoàn toàn không biết tâm trạng của cô trong nháy mắt đã thay đổi 180 độ, tự mình vui sướng tự mình cười: "Được rồi, vậy chúng ta tán gẫu thêm một chút. Con mèo bị thương lúc nãy cũng là mèo trắng, rất giống Cầu Kỳ của cô."

Không được, không thể nói chuyện phiếm với anh ta, có trời mới biết cô mà cười thêm 5 phút nữa, e rằng cả đêm nay sẽ chẳng viết được gì: "Thật xin lỗi, tôi phải làm việc."

Anh sùng sốt: "Chỉ tán gẫu vài phút cũng không được?"

"Không được." Đột lại là ngày thường, cô rất thích tán gẫu với anh, nhưng thời điểm bây giờ không thích hợp, viết bản thảo cần phải chuyên tâm, cô nhất định phải cúp điện thoại.

"Thật xin lỗi, tôi thật sự phải làm việc rồi, lần sau nói chuyện tiếp--" cô cúp máy, kiểm tra bản thảo lần nữa, thử trở lại tâm trạng lúc trước. Sau vài phút cố gắng vắt óc suy nghĩ, vẫn uống công vô ích; linh cảm, cảm hứng vẫn không quay lại.

Thân là tác giả, sáng tác không thể dựa vào cảm hứng, bằng không nếu cả đời không có cảm hứng, chẳng lẽ sẽ không viết cả đời? Nhưng có cảm hứng bao giờ cũng tốt hơn, sáng tác sẽ dễ dàng nhanh chóng hơn, nhân vật cũng sẽ linh hoạt hơn, chỉ tiếc là cảm hứng chỉ có thể tự đến chứ không thể yêu cầu.

Nghĩ rồi lại nghĩ, những câu văn sâu sắc kỳ diệu vẫn chưa quay trở lại, cô rất chán nản. Thôi, cứ viết trước đi, có lẽ linh cảm sẽ xuất hiện lần nữa.

Cô gõ bàn phím, vừa viết mấy câu, vừa nghĩ, vừa rồi cúp điện thoại hơi gấp, giọng điệu cũng không dễ chịu lắm, thật xấu hổ với anh, tìm được thời điểm thích hợp sẽ nói cho anh hiểu, sáng tác không giống những công việc khác, cô có thể vừa rửa chén, quét nhà hoặc nấu ăn, vừa tán gẫu với người khác, nhưng chỉ riêng sáng tác là không thể vừa viết vừa nói chuyện được, Quản Mục Đông có thể thông cảm không? Haizz, tại sao lại nghĩ đến anh ta? Muốn giải thích thì cũng phải chờ cho đến khi cô viết kịp tiến độ!

Tập trung tinh thần đi! Cô vỗ vỗ má, khích lệ mình, đem những thứ không cần thiết để ở chỗ khác, quay lại màn hình máy tính, chăm chú suy nghĩ tình tiết câu chuyện-

Bên kia thành phố, Quán Mực Đông bỏ điện thoại xuống, rất buồn bực.

Sao lại thế này? Lúc mới bắt đầu vẫn trò chuyện rất vui, đột nhiên giọng nói của cô lạnh lùng, vội vã cúp điện thoại, anh cảm nhận được sự khó chịu của cô, giống như nói chuyện với anh nhiều hơn một giây sẽ tạo ra rất nhiều rắc rối cho cô.

Cô nói phải viết bản thảo, nghe thấy rất hợp lý, nhưng cũng giống như đang viện cớ xua đuổi anh.

Quả nhiên đã chọc giận cô rồi. Anh sẵn sàng nhận lỗi, nhưng cô nói phải viết bản thảo, ít nhất phải đợi đến khi cô rảnh. Nhưng khi nào thì cô rảnh? Tác giả viết sách đều cần nhiều thời gian? Cô không nói khi nào nghỉ ngơi, cũng không giải thích gì thêm, cứ như vậy mà cúp điện thoại, giống như không hề hi vọng anh sẽ quấy rầy cô nữa.

Haizz, nếu như không nói những lời đó thì tốt rồi, anh thật ngu ngốc.

Quản Trình Hoàng trở về, chỉ thấy anh mình đang đứng trước cửa sổ, trán tựa vào mặt kính, thất thần nhìn chằm chằm cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

"Anh, anh làm gì vậy?" Quản Trình Hoàng thong thả đến gần cửa sổ, ngoài cửa sổ chỉ có một ngọn đèn sáng rực, soi sáng hàng cây bên đường, cảnh vật rất bình thường, có gì đẹp chứ?

"Không có gì." Quản Mực Đông thờ dãi: "Haizz, có lẽ anh đã làm hỏng rồi."

"Đâu có? Phẫu thuật rất thành công mà." Quản Trình Hoàng kéo ghế ngồi xuống, mở hộp com đùi gà ra ăn.

"Anh không nói đến phẫu thuật, mà nói đến người con gái vừa mới đi ăn com cùng anh."

Quản Trình Hoàng vừa mới cắn một miếng đùi gà, suýt chút nữa phun ra ngoài: "Ai vậy? ! Sao anh không nói cho em biết? !"

"Chính là vị Trùm tiểu thư hồi sáng đó."

"Không phải chị ấy không chịu ra ngoài với anh sao?"

"Lúc sáng anh đưa cô ấy về, cô ấy để quên đồ trên xe anh, anh hẹn cô ấy ra ngoài, trả lại đồ cho cô ấy, sẵn tiện ăn tối với nhau, lúc đầu không khí cũng rất tuyệt rất vui vẻ, sau đó anh nói vài câu, có lẽ đã làm cô mất hứng." Cho nên cô viện cớ, nhanh chóng xua đuổi anh, giống như vội vã muốn thoát khỏi anh, haizz.

"Anh nói cái gì?"

Quản Mực Đông thuật lại, Quản Trình Hoàng càng nghe càng nhủ chặt mày: "Không sai, anh xong rồi, anh phân tích suy nghĩ của chị làm chi? Còn không bằng khen quần áo của chị ấy đẹp! Điều con gái muốn không phải được hiểu thấu, mà là được dỗ dành, được cưng chiều! Không phải anh tán gái còn giỏi hơn em sao, chuyện này mà còn muốn em chỉ cho anh sao? !"

"Chuyện này anh biết, nhưng cô ấy không giống những người phụ nữ trước kia anh quen, anh không biết phải đối xử với cô như thế nào mới đúng." Đều do cô khá đặc biệt, hại anh cũng trở nên khác thường, không có việc gì tự nhiên đi nghiên cứu tâm tư suy nghĩ của cô làm chi?

"Con gái đều giống nhau!" Quản Trình Hoàng khịt mũi xem thường: "Con gái đều thích được cưng chiều, thích con trai nói những lời ngọt ngào êm tai dỗ dành họ, thích đàn ông "manly" một tí, che chở cho họ, số điện thoại của họ chỉ có một: [anh yêu em], ba chữ thường thường giắt trên khoe môi, bảo vệ mỗi ngày, những thứ ngọt ngọt ngào ngào, sống lâu trăm tuổi."

"Chẳng trách em cũng không có bạn gái." Đây là cách tán gái của thời đại gì? Quê mùa.

"Đó là do hiện tại em không muốn quen bạn gái thôi!" Quản Trình Hoàng giậm chân: "Chỉ có điều, anh nói vị Trùm tiểu thư này không giống phụ nữ bình thường, nói không chừng anh phân tích chị ấy như vậy, ngược lại chị ấy rất cảm động."

Quản Mực Đông lắc đầu: "Anh vừa gọi điện cho cô ấy, cô ấy nói chưa tới hai câu đã vội vã cúp máy, hình như không muốn nói chuyện với anh." Phản ứng không thân thiện một chút nào, anh thật sự làm cô giận rồi ư?

"Anh xong rồi, bị loại rồi." Quản Trình Hoàng vỗ vỗ vai anh trai: "Không sao mà, phụ nữ nhiều như vậy, điều kiện của anh tốt như vậy, còn sợ không quen được bạn gái à?"

Nhưng anh lại chỉ muốn cô. Không phải ai cũng được, đã không thể không có cô. Anh đã sai rồi ư? Anh cứ tưởng suy nghĩ của mình đúng đắn, hai bên hiểu nhau là tiền đề để tiến thêm một bước, nếu như thế cũng không đúng, thì rốt cuộc cô muốn cái gì? Cái gì mới có thể làm cô cảm động? Haizz, nghĩ không ra, cô thật sự là một câu đố khó, Quản Mực Đông thờ dãi. Có lẽ nên chuyển tâm làm việc thôi!

Sau khi cúp điện thoại, Trùm Tâm Luân tập trung tinh thần viết bản thảo. Lúc bắt đầu cô vẫn còn phân tâm, theo dõi MSN một chút, đọc vài trang ghi

chú, sau đó càng viết càng chuyên tâm, ngay cả mẹ và em trai ngủ lúc nào cô cũng không chú ý, đợi cho đến khi mắt mỏi nhừ, vừa nhìn đồng hồ, đã là hai giờ sáng, mèo yêu đang nằm trên giường cô ngáy khò khò.

Cô xuống lầu tìm chút đồ ăn, lục lọi khắp tủ lạnh, vẫn không thấy đồ ăn khuya mà mẹ chuẩn bị, tám phần đã bị em trai ăn rồi.

Cô rót ly sữa trở về phòng, vừa lướt web, vừa mở MSN. MSN chỉ còn hai ba nick sáng, nhưng hơn phân nửa đã chuyển sang màu vàng cam, chứng tỏ chủ nick đã không đụng đến máy tính một hồi lâu, lúc này đã ở trong mộng đẹp rồi!

Màu nick của Quản Mục Đông cũng có màu vàng cam, anh là người làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ giấc, nếu như giờ này mà vẫn chưa ngủ thì mới kì lạ. Cô mới nghĩ như vậy thì màu nick của anh chợt biến thành màu xanh lá cây. Cô kinh ngạc, anh còn thức?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Hey?

Cô đã gửi tin nhắn qua, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, nói không chừng là thú cưng của anh đụng đến máy tính, có một lần cô quên tắt máy, Cầu Kỳ đập lung tung lên bàn phím, trong MSN gửi một đồng tin nhắn cho bạn của cô, mọi người còn tưởng rằng máy tính của cô bị nhiễm vi rút.

"AK47@88. am" : Cô còn thức?

Quản Mục Đông sững sờ nhìn màn hình. Anh mới từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc, phát hiện mình quên tắt máy tính, anh vốn nửa mê nửa tỉnh nhưng nhìn thấy tin nhắn của cô trong nháy mắt trở nên tỉnh táo.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Cả đêm viết bản thảo, vừa mới nghỉ ngơi. Chẳng lẽ anh khám bệnh đến bây giờ?

"AK47@88. am" : Dĩ nhiên không phải. Tôi đã ngủ từ lâu rồi, nhưng. ác mộng dọa tôi tỉnh lại.

Đàn ông đã lớn như vậy rồi mà còn bị ác mộng dọa cho tỉnh dậy? Cô hé miệng cười.

"AK47@88. am" : Tôi có thể cảm thấy cô đang cười tôi.

Cô cười ha ha, haiz, hại cô bật cười thành tiếng.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Ác mộng gì mà đáng sợ như vậy?

"AK47@88. am" : Tôi mơ thấy tôi khám bệnh cho một con chuột đồng, không bao lâu một con mèo xanh lè đi vào, nó há miệng ăn tươi nuốt sống con chuột đồng, sau đó muốn tôi khám cho nó. Tiếp theo một con chó sói đi vào, nó tiến đến ăn sạch con mèo, cũng muốn tôi khám cho nó. Chưa đầy vài phút, một con báo đi vào, nó cắn xé ăn luôn con chó sói, bụng căng phồng giống như một trái bóng, nó cũng muốn tôi khám cho nó, tôi nói, người thế này không cần phải khám, nhìn một cái cũng biết là do tiêu hóa không tốt.

Cô cười ha ha, vội vàng che miệng lại, để tránh nửa đêm ồn ào làm phiền đến người khác.

"AK47@88. am" : Sau đó một con cá sấu đi vào. Tôi ở trong mơ vẫn đang suy nghĩ, có phải sở thú khóa cửa không kỹ không, sao mà lắm động vật chạy loạn ở khắp nơi như thế, cá sấu liền ăn luôn báo.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Có phải Hà Mã lại tới, ăn luôn cá sấu không?

"AK47@88. am" : Không, không xuất hiện Hà Mã, sau khi cá sấu ăn sạch con báo thì cắn chặt tay tôi, tôi liên tục đẩy nó ra, nhưng đẩy mãi vẫn không được, tôi ở trong mộng kêu la: Xin lỗi, loài bò sát không phải là sở trường của ta, ta sẽ giới thiệu bác sĩ khác cho người.

Cô cười đến mức chảy nước mắt, anh thật hiếm có, ngay cả trong mơ vẫn không quên trách nhiệm của mình!

"AK47@88. am" : Sau đó tôi liền giật mình tỉnh lại. Haizz, giấc mơ rất ngớ ngẩn.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Không đâu, rất thú vị. Giấc mơ này cũng khá giống bệnh nghề nghiệp, làm những công việc gì thì khi ngủ sẽ mơ thấy cái đó, tôi đã từng mơ thấy mình bị kẹt bản thảo, mơ thấy mình ngồi trước máy tính, ngay cả một chữ cũng không đánh được lúc đó vô cùng hoảng sợ và hoang mang, thật sự là một giấc mơ vừa đáng sợ vừa vô vị.

"AK47@88. am" : Cô thấy giấc mơ của tôi thú vị như vậy, cô có thể đừng giận tôi nữa không?

Gửi xong tin nhắn, Quản Mục Đông nín thở chờ đợi, anh đã quyết định, nếu như cô vẫn còn tức giận, anh sẽ nói xin lỗi cho đến khi cô hết giận mới thôi.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Tại sao tôi lại giận anh?

"AK47@88. am" : Bởi vì tối qua lúc ăn cơm, tôi nói với cô những lời đó, hình như không lễ độ lắm.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Vậy ư? Tôi cho rằng nó rất có lý, bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ đến những điều đó.

"AK47@88. am" : Cho nên cô không giận? Tối qua lúc tôi gọi cho cô, cô vội vã cúp máy, tôi cho là mình làm cô mất hứng.

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Đó là vì tôi nôn nóng muốn viết bản thảo. Tôi mới là người phải xin lỗi anh, lúc đó tôi vội vã muốn đi làm việc, bởi vì bản thảo lần này không nằm trong kế hoạch sáng tác dự định của tôi, là bản thảo thế chỗ tạm thời, vốn là khá gấp gáp, viết lại không được như ý, cho nên tôi khá căng thẳng, giọng điệu không tốt lắm, xin anh đừng trách.

Thì ra chỉ là hiểu lầm! Quán Mực Đông mở cửa trong bụng, tốt lắm, người ta không giận anh, đều do anh nghĩ ngợi lung tung, lo lắng vô ích.

"AK47@88. am" : Không trách không trách, dĩ nhiên sẽ không trách móc. Tôi đã nghĩ cô dịu dàng đáng yêu, thông minh lanh lợi nên nhất định sẽ rất rộng lượng, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà tức giận chứ?

Cô bật cười. Đột nhiên khen cô như vậy, có vấn đề nha?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Rót mật ít thôi, tuy tôi hơi đói, nhưng ăn quá no sẽ ngủ không ngon.

"AK47@88. am" : Đúng lúc tôi cũng hơi đói, có muốn ra ngoài ăn một chút gì không?

"Đang đuổi theo bản thảo đừng quấy rầy" : Bây giờ? Giờ này có thể ăn cái gì? Ăn khuya quá muộn, ăn sáng quá sớm.

"AK47@88. am" : Vừa đúng lúc ăn sáng, hôm qua tôi mời cô ăn đồ ăn của tiệm kia, hai giờ sáng mỗi ngày họ sẽ mở cửa chuẩn bị, muốn đi không?

Hai giờ sáng đi ra ngoài với đàn ông, Trạm Tâm Luân của trước kia sẽ cho rằng việc này quá điên cuồng quá nguy hiểm, cô của bây giờ lại do dự, nghĩ đến việc ngồi trên phố vắng vẻ, cầm một cốc sữa đậu nành nóng hổi, nói chuyện phiếm với anh, trong lòng rất kích động.

"AK47@88. am" : Được không? Tôi muốn gặp em

Cô cũng muốn gặp anh. Bốn chữ này đã làm tan rã sự do dự của cô. (Bốn chữ 我想见你 Tôi muốn gặp em)

"Đang chạy theo bản thảo đừng quấy rầy" : Tôi không thể chờ quá lâu, muốn đi ngủ sớm một chút, không thể lại thức cả đêm.

"AK47@88. am" : Tôi biết rồi, ăn xong sẽ lập tức đưa em về nhà.

eo ơi, thích bỏ xù đi được ấy lại còn đồng ý kiểu " tôi không thể chờ quá lâu....."

ta mà như chị ấy à, ta lại chả quán vs anh như quẩy ấy, một người đàn ông công việc ổn định, ngoại hình cao ráo đẹp trai, tính cách hào phóng lại ga lăng, tốt bụng, còn có cả hài hước và lãng mạn nữa chứ (cái vụ anh hùng cứu mỹ nhân ý) , hiếm lắm đấy chị ạ

ôi, ước gì mình được như chị ấy

"đọc vài trang ghêi chứ" - nàng sửa chỗ này nhá

thanks nàng nhiều!!!

Quán Mực Đông rửa mặt chải đầu bằng tốc độ nhanh nhất, đi ra ngoài đón Trạm Tâm Luân.

Đến đầu ngõ nhà cô, chỉ thấy cô đang đi qua đi lại dưới ánh đèn đường, có vẻ sốt ruột.

Nghe tiếng xe, cô ngoảnh đầu lại, nhìn thấy anh, cô nở nụ cười, chạy về phía anh, anh mở cửa xe, bảo cô lên xe.

"Lâu rồi tôi không ra ngoài vào giờ này." Cô thắt dây an toàn, ban đêm tối đen như mực, yên ắng không một tiếng người, cô có chút hưng phấn, giống như muốn đi làm chuyện xấu.

"Đúng vậy, cũng không phải ai cũng có thể khiến tôi ra ngoài vào giờ này." Anh hạ thấp giọng, con người đen láy lóe lên ý xấu: "Em sơ suất quá, như thế đã bị tôi lừa ra ngoài, tôi cao hơn em, mạnh hơn em, nếu tôi muốn làm gì với em, em sẽ chạy không thoát, chỉ có thể bị tôi. Khả khà."

Anh chỉ nói đùa, nhưng nhìn thấy cô thoải mái dựa vào ghế phụ, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi khiến người ta thương yêu, sợi tóc đen nhánh rơi trên cái cổ trắng như tuyết, anh muốn vén những sợi tóc xinh đẹp nhưng cản trở kia lên, hôn đường cong đáng yêu của nó.

Trạm Tâm Luân không bị dọa, lắc đầu: "Thì ra anh là người như thế, sau này tôi sẽ không ra ngoài với anh nữa."

Anh lập tức thay đổi thái độ: "Con người tôi rất tốt, bảo đảm sẽ đưa em ra ngoài an toàn, rồi lại đưa em về nhà an toàn." Cô nói sau này, chứng tỏ lần sau vẫn sẽ đồng ý đi ra ngoài với anh ư? Anh mừng thầm.

Bọn họ lái xe đến cửa hàng bán đồ ăn sáng kiểu trung, cửa tiệm vừa mới mở, bọn họ là những vị khách đầu tiên của ngày hôm nay, được vợ chồng chủ cửa tiệm nhiệt tình hoan nghênh.

Quán Mực Đông cố ý chọn một cái bàn nhỏ, hai người ngồi xuống, Trạm Tâm Luân chọn sữa đậu nành và một phần bánh nướng dầu cháo quẩy.

Anh lắc đầu: "Sao ăn ít vậy? Đồ ăn ở đây rất ngon, gọi thêm vài món đi."

"Tôi vốn ăn không nhiều, hơn nữa ăn quá no sẽ ngủ không ngon."

"Nếu không như vậy đi, tôi rất đói, gọi nhiều một chút, em cũng có thể nếm thử từng món."

Kết quả Quán Mực Đồng bụng đến há cảo, bánh củ cải, steamed rolls, bánh nướng và dầu cháo quẩy, hai ly lớn sữa đậu nành, còn có bánh bao được chủ quán tặng kèm, Trạm Tâm Luân nhìn bàn đầy thức ăn, dứt khoát lắc đầu.

"Quá nhiều, ăn không hết."

"Em muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn thỏa thích, còn lại tôi xử lý. Em ăn thử bánh củ cải này xem, bánh bà chủ tự làm, ăn một lần sẽ muốn ăn nữa."

Cô theo lời anh ăn thử một miếng, không nhịn được hỏi: "Anh thật sự sợ lộ da như vậy sao? Mỗi lần thấy anh mặc áo tay dài, tôi đều cảm thấy nóng nực đến mức sắp hôn mê bất tỉnh thay anh."

"Ặc, cũng không hoàn toàn như vậy." Lúc trước cô rất tò mò vì sao anh lại thường xuyên mặc áo tay dài, anh viện lý do, sợ nói thật ra sẽ dọa cô chạy mất, nhưng nếu qua lại với nhau thì không thể nào giấu giếm mãi được, anh quyết định tiết lộ một chút xíu, thử thăm dò phản ứng của cô.

"Thật ra, tôi vẫn luôn mặc áo tay dài là bởi vì. . . . Trên người tôi có hình xăm." Là vật kỷ niệm lưu lại từ lúc còn trẻ nghịch ngợm: "Bởi vì hình xăm quá lớn, mặc áo tay ngắn không thể che được, đành phải mặc áo tay dài ngay cả trong mùa hè."

"Anh cũng có hình xăm?" Cô cảm thấy rất hứng thú hỏi: "Là hình gì?"

"Hình ngon lửa. Khi đó mới mười lăm tuổi, hình xăm kéo dài từ lưng đến gần cổ tay trái."

"Oh? Mười lăm tuổi anh đã đi xăm, vậy bây giờ hình vẽ không phải cũng. . . ."

"Đúng vậy, hình dáng cũng thay đổi rồi." Anh cười khổ: "Lúc tôi mười lăm tuổi là một thằng quý nhỏ gầy yếu, dáng người cũng không bằng một nửa như bây giờ, không ngờ sau này lại cao lớn nhanh như vậy, kết quả bây giờ trên người giống như khoác một bức tranh thủy mặc có hình thù kỳ quái."

"Sao không đi gặp bác sĩ, dùng tia laser xóa hình xăm?"

Anh cau mày: "Nghe nói rất đau."

Cô chế nhạo: "Lúc xăm không sợ đau, bắn tia laser thì sợ?"

"Lúc đó còn nhỏ, cảm thấy hình xăm thật sự rất rất đẹp, có đau cũng cắn răng chịu đựng, bây giờ cảm thấy ngu xuẩn chết đi được." Biết vậy chẳng làm!

Khoan đã, cô nói "Anh ㄟ cũng có ㄟ hình xăm", chẳng lẽ --" Chẳng lẽ em cũng có hình xăm?"

Cô gật đầu: "Nhớ lúc học đại học thấy bạn bè đi xăm hình, cảm thấy việc đó rất thú vị, liền đi theo xăm thử. Chỉ không để cho mẹ tôi biết, bà biết sẽ niệm tôi đến mức tê liệt đầu." Cô vén tay áo, trên vai trái có một con chim bồ câu nho nhỏ.

Anh chắc lưỡi nói: "Tôi nghĩ em là đứa bé ngoan, không ngờ em cũng có hình xăm."

"Tôi không phải đứa bé ngoan, hơn nữa, hình xăm là hình xăm, không liên quan đến chuyện một người có ngoan hay không."

"Đúng đúng đúng, nói rất có lý." Những lời này thật êm tai, anh gật mạnh đầu.

"Chỉ có điều, sao anh lại muốn xăm hình lớn như vậy? Anh không cảm thấy rất giống xã hội đen ư?"

"Đúng vậy, tôi cũng không biết lúc đó tôi đang nghĩ gì." Anh cười gượng, đợi cô biết được lúc đó anh quả thật là xã hội đen, liệu cô có té xỉu hay không?

Cô uống một ngụm sữa đậu nành, đột nhiên cười thần bí ẩn: "Thật ra tôi còn có hình xăm thứ hai, đi xăm với người bạn tốt nhất của tôi, Nguyên Khả Vân."

"Hình gì?"

"Là hình đôi môi, cho anh đoán thử xăm ở đâu."

"Trên lưng?" Cô lắc đầu.

"Đùi?" Cô lại lắc đầu.

"Mông?" Cô vẫn lắc đầu.

"Thôi, em trực tiếp nói cho tôi biết đi." Đoán tiếp nữa sẽ đi xuống vị trí không thể nói được.

"Thật ra anh đoán rất tốt, chỉ có điều đoán không đúng thôi." Cô mím môi, cười rất bướng bỉnh lại rất đặc ý.

Anh liếc nhìn dáng vẻ quyến rũ chết người của cô, anh không kìm được ảo tưởng, hình đôi môi đỏ mọng sẽ được xăm ở đâu? Sẽ là bộ ngực đầy đặn? Vòng eo mảnh khảnh hay là vùng bụng tròn nhẵn? Da cô trắng nõn, “đôi môi đỏ mọng” trên làn da trắng nõn của cô, giống như một dấu ấn kêu gọi, anh ảo tưởng được đặt môi mình lên nó, hôn khắp làn da ấm áp mềm mại của cô. A, hoa mắt chóng mặt rồi.

Anh nghĩ ngợi lung tung, nghĩ đến mức miệng đắng lưỡi khô, cơ thể nóng dần lên, tự mình hành hạ mình, đối với người con gái mình thích lại không thể làm gì, thật khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trạm Tâm Luân hồn nhiên không biết ý nghĩ đen tối của người đàn ông bên cạnh, tình cờ ngẩng đầu, phát hiện Quân Mục Đông đang ngo ngáy nhìn mình, cô mỉm cười hỏi: "Sao anh không ăn?"

"Tôi đang suy nghĩ và tiêu hóa việc cô có hình xăm như thế." Anh ho nhẹ một tiếng, đuổi ý nghĩ tươi đẹp đó ra khỏi đầu: "Cho nên sở thích của cô là hình xăm, rất đặc biệt."

Trạm Tâm Luân nở nụ cười: "Cũng chỉ xăm hai lần mà thôi, chưa thể tính là sở thích được."

"Cho nên sở thích của em thật sự chỉ có ngủ?" Về mặt anh buồn rầu: "Tôi muốn tham gia vào sở thích của em, nhưng ngủ hình như không thể. Ặc, cùng nhau làm. Bình thường em hay làm gì để giải trí?"

"Đọc sách, xem phim và album nước ngoài, chỉ có điều tôi rất ít khi có thể đơn thuần hưởng thụ nội dung của phim, bình thường tôi sẽ vừa xem vừa suy nghĩ sắp xếp biên kịch, trợ giúp kĩ xảo viết tiểu thuyết rất nhiều."

"Như vậy quá vất vả, xem những thứ này không phải để thư giãn sao? Tôi có một dàn âm thanh rạp hát tại nhà, lúc rảnh cô có thể tới nhà tôi, chúng ta cùng nhau xem DVD."

Bọn họ thảo luận về phim ảnh, anh thích phim hành động, cô đặc biệt thích thể loại phim viễn tưởng đặc sắc chặt chẽ súc tích, bọn họ đều đã xem bộ phim CSI hấp dẫn gần đây, cô thích CSI Las Vegas, còn anh thích CSI Mi-ami, bọn họ nói đủ thứ chuyện nói đến những bộ phim thịnh hành lúc nhỏ, thảo luận nhân vật yêu thích, trò chuyện hết sức vui vẻ.

(CSI Las Vegas, CSI Mi-ami: là các phần khác nhau của CSI)

Quân Mục Đông cảm thán: "Có thể tâm sự với người bằng tuổi mình thật tốt. Tôi có đứa em họ nhỏ hơn tôi 10 tuổi, con bé thích xem phim hoạt hình, tôi chỉ xem có Doremon và phim hoạt hình của Miyazaki Hayao, con bé nói đến quân đội ếch gì đó, tôi hoàn toàn không biết, chỉ có thể cười ngây ngô, sự khác biệt lớn đến mức khiến tôi không biết phải làm sao."

Miyazaki Hayao là đạo diễn phim hoạt hình và là người đồng sáng lập hãng phim hoạt hình Ghibli, là tác giả của rất nhiều phim hoạt hình Nhật Bản (anime) và truyện tranh Nhật Bản (manga) nổi tiếng

Cô cười lớn: "Quân đội keroro ư? Tôi cũng có xem, phim đó thật thú vị!."

"Tóm lại tôi xem không hiểu, quân đội ếch ngoài hành tinh tổ chức xâm lược Địa Cầu thì có cái gì phải sợ? Không phải chỉ là ếch thôi sao, chúng nó dám đến, tôi liền chop lấy từng con từng con mà mổ xẻ."

Cô cười lớn: "Ừm, anh còn nhớ『MacGyver』* không?"

*MacGyver là một bộ phim truyền hình hành động của Mỹ (1985-1992) – chủ yếu nói về nhân vật MacGyver dùng kiến thức khoa học và các đồ dùng thông thường để giải quyết tình huống khó một cách thông minh.

"Đương nhiên! Thời gian trước lúc diễn viên đóng vai Peter Thornton *qua đời, lúc tôi nhìn thấy tin đó cũng hơi buồn."

* Peter Thornton là một nhân vật hư cấu trong bộ phim truyền hình MacGyver. Pete là người bạn tốt nhất của Angus MacGyver.

"Diễn viên bây giờ cũng đã già rồi, thời gian trước diễn viên đóng phim cổ trang đột nhiên xuất hiện trong CSI với tư cách khách mời, lúc tôi nhận ra hướng về phía TV mà la hét, mẹ tôi còn bị tôi làm cho giật mình."

"Vậy sao? Tôi không chú ý. Lúc tôi còn nhỏ cực kỳ sùng bái MacGyver, còn vì thế mà muốn học ngành hóa, kết quả sau này lại chọn bác sĩ thú y. Tôi nhớ lúc đó còn có『The A-Team』--"

"Ồ, The A-Team!" Cô khẽ kêu lên.

Những lời Quân Mục Đông vừa nói ra bị cắt ngang. Trạm tiểu thư bỗng nhiên thay đổi, gò má cô ửng hồng, đôi mắt sáng rực như những vì sao, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, kích động lại hưng phấn, ừm. Rất dễ nhận thấy, đây là bộ phim mà cô thích nhất.

"Tôi rất muốn xem lại bộ phim đó! Tôi mua không được DVD, còn viết thư đến Đài Truyền Hình xin bọn họ chiếu lại, kết quả đương nhiên là không có kết quả."

"Bộ phim này quá cũ rồi, chắc Đài Truyền Hình sợ tỉ lệ người xem không cao. Lúc tôi còn nhỏ cũng rất mê bộ này, mỗi tuần đều ghi lại, mở ra xem đi xem lại."

"Tôi còn nhớ, đội trưởng là Smith* rất tinh thông thuật dịch dung (thuật thay đổi dung mạo của bản thân), đã biến thành『 Tiểu Bạch 』** từ lúc theo tụi bọn chết đến tàu sân bay,『 Sói xám 』*** là siêu phi công, cái gì có cánh là có thể bay được, tiếc là bị bệnh tâm thần, mỗi lần trước khi bọn họ làm nhiệm vụ, đều phải nghĩ cách để cướp cậu ta ra khỏi bệnh viện tâm thần."

*: Đại tá John "Hannibal" Smith, tiếng trung là『 泥巴 』(tên dịch qua tiếng trung không hay nên mình để tiếng anh)

**: Vai diễn Templeton Peck, biệt danh là "Faceman", hoặc đơn giản hơn gọi là "Face", dịch sang tiếng trung thì là biệt danh『 小白 』

***: Murdock, biệt danh "Howling Mad" dịch sang tiếng Trung là『 哮狼 』

"Woa, trí nhớ của em thật tốt." Anh ca ngợi. Thật thú vị, cứ tưởng cô lý trí điềm tĩnh, thì ra đối với cái mà cô yêu thích thì sẽ hứng thú và nhiệt tình như vậy, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, giống như đứa trẻ đang nói về món đồ chơi mà nó yêu thích, haizz phải như thế nào mới có thể khiến cô đối xử với anh cũng cuồng nhiệt như vậy đây?

Gò má cô ửng đỏ: "Lúc tôi còn nhỏ rất muốn -- thôi, nói ra anh sẽ cười tôi."

"Em nói đi, tôi sẽ không cười." Cô thẹn thùng ư? Đôi mắt cô lấp lánh, ngón tay vô thức vuốt mép bàn, vẻ mặt muốn nói lại ngại, thật đáng yêu.

"Không được, anh nhất định sẽ cười."

"Tôi sẽ không cười, nếu không thì phạt tôi phải mời em đi xem phim 10 lần."

Cô cắn môi: "Lúc tôi còn nhỏ luôn muốn-- sau này lớn lên, phải gả cho Tiểu Bạch*."

Phụt! Quân Mục Đông mới vừa uống một hớp sữa đậu nành, thiếu chút nữa phun luôn ra ngoài, bị sặc phải ho khan, vẻ mặt nhăn nhó.

Mặt Trạm Tâm Luân trong nháy mắt đỏ bừng, cúi đầu trách móc: "Anh nói anh sẽ không cười!"

"Tôi đâu có cười." Chỉ là nhìn cười đến mức cơ bụng gần như chuột rút co giật, anh rất vất vả mới có thể kìm lại khóe miệng, chế nhạo nói: "Tôi tưởng em không hề hứng thú với hôn nhân chứ, Trạm tiểu thư."

"Cái này không giống nhau mà,『 Tiểu Bạch 』 thật sự rất tuần tú, lại là siêu sao, khi đó tôi mới hơn mười tuổi, con gái tuổi đó ai chẳng mê thần tượng là người tình trong mộng chứ?"

"E hèm, thì ra em thích『 Tiểu Bạch 』 loại người phóng khoáng lố lác, có tài ăn nói lưu loát."

"Biết ngay anh sẽ cười tôi." Cô có chút cáu thẹn, quay đầu.

"Làm ơn đi, tôi đâu có cười em" Anh than thở: "Tôi cố gắng nhịn như thế mà, chỉ cười ở trong bụng, như vậy mà em cũng muốn so đo sao?"

Cô trừng anh: "Quả nhiên anh đang cười tôi."

Bỗng dưng, môi cô ảm áp, bị anh hôn.

Trạm Tâm Luân ngây người, trong nháy mắt tim đập cuồng loạn, cảm thấy môi anh dịu dàng nhắm nháp môi cô, cô cảm nhận được mùi thơm của sữa đậu nành và mè thơm, còn có hơi thở nam tính nhẹ nhàng khoan khoái. Tay anh vòng qua sau thắt lưng cô, ôm cô vào lòng, cô cứng người, thân thể cường tráng của anh khiến cô vừa kích động vừa thẹn thùng, dòng điện tê dại chạy khắp làn da, cô thích anh, ngay cả nụ hôn vô lễ như thế của anh cô cũng rất thích.

Anh lưu luyến không muốn buông cô ra: "Xin lỗi, anh nhịn không được. Em đáng yêu lắm. Anh rất thích em." Anh khẽ vuốt gò má ửng hồng mềm mại của cô, dịu dàng nói: "Qua lại với anh được không, Tâm Luân?"

Đây là lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô, cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy tên mình nghe rất hay. Anh chăm chú nhìn cô, con ngươi đen nhánh tràn đầy sự dịu dàng say mê, khiến tim cô đập nhanh, rất vui vẻ. Cô có chút xấu hổ, chỉ khẽ gật đầu, nói không nên lời -- cô cũng rất thích anh!

Anh mỉm cười, đang định mở miệng, điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, anh vốn định tắt điện thoại không nhận, nhưng thấy dây số gọi tới, sắc mặt khẽ thay đổi-- là anh Quang.

"Thật xin lỗi, anh nghe điện thoại một chút."

Cô gật đầu, không hỏi nhiều, nhưng lại buồn bực người nào mà lại gọi cho anh lúc hai giờ sáng?

Quản Mục Đông đi đến trước cửa nghe điện thoại, hạ thấp giọng: "anh Quang, có chuyện gì?"

"Chuyện chỉ có cậu mới có thể làm được. Có thể ra ngoài không?"

Quả nhiên lại là chuyện đó: "Người đó không muốn đi bệnh viện sao?"

"Ừ, không biết nó nghe người anh em nào nói, chúng ta có bác sĩ chuyên xử lý việc này, nên không chịu đi. Tiểu tử này sợ trong nhà biết, nói ông già nó sẽ cắt đứt nguồn kinh tế của nó. Anh không ép cậu, cậu không muốn làm thì thôi."

". Các anh đang ở đâu?" Nếu không phải nợ ân tình với anh Quang, anh thật sự không muốn lại nhúng tay vào những chuyện như vậy.

"Đang ở bên ngoài phòng khám của cậu."

"Các anh vào trước đi, đợi em 20 phút, em đang ở bên ngoài với bạn, đưa cô ấy về nhà trước."

"Được." Anh Quang ý vị sâu xa nói: "Thật ra người này, cậu cũng đã gặp rồi, đến đây thì biết."

Quản Mục Đông cúp máy, quay lại chỗ ngồi, áy náy nói với Trạm Tâm Luân: "Anh phải đi rồi, có một chú chó ngã bệnh, nửa đêm nôn mửa suốt, anh đến bệnh viện xem thử."

"Ồ? Vậy anh mau đi đi, những món chưa ăn xong thì gói mang về."

Đôi mắt trong veo của cô nhìn anh, không có một chút sự hoài nghi, khiến anh có cảm giác tội lỗi, trong nháy mắt muốn nói cho cô biết nguyên nhân thực sự. Anh chưa từng nói việc này với bất kỳ người bạn gái nào, họ chỉ biết trên người anh đầy hình xăm thì đã sợ rồi, cô thì sao? Cô không thêm để ý đến hình xăm, cũng có thể sẽ không thêm để ý đến việc anh có dính dáng đến bạn bè trong băng nhóm xã hội đen ư? Anh không dám nói với cô, cũng hối hận, cần gì phải đồng ý chứ? Anh Quang cũng đã nói anh có thể từ chối, hay là lúc đến đó anh nên từ chối.

Anh nhủ mày, không muốn đi, vô thức để lộ ra vẻ mặt không vui.

Trạm Tâm Luân lại cho rằng anh không muốn làm gián đoạn cuộc hẹn mà đi làm việc, vì vậy khuyến khích anh: "Đi đi, người chủ của con chó đó, nhất định rất lo lắng, chỉ có thể dựa vào anh. Đợi lại là Cầu Kỳ nửa đêm bị bệnh, anh có thể chữa bệnh cho nó, em cũng sẽ rất cảm kích."

"Anh nghĩ Cầu Kỳ chỉ cần cần anh một cái thật mạnh, ngay lập tức bệnh gì cũng sẽ hết."

Cô cười: "Có em ở đây, nó sẽ không thể cần anh."

Quản Mục Đông nhờ chủ quán đem thức ăn còn lại gói về, vợ chồng chủ quán nở nụ cười rộ rỡ tạm biệt hai người họ, sau đó anh lái xe đưa Trạm Tâm Luân về.

Cô ngồi ở trong xe, nhìn đèn đường thưa thớt bên ngoài cửa sổ, cảnh đường phố thụt lùi lại phía sau. Cứ như vậy mà tách ra sao? Mới vừa xác nhận tâm ý của nhau, cô muốn nán lại bên cạnh anh lâu hơn một chút, nói chuyện với anh nhiều hơn một chút.

Cô hỏi: "Chú chó kia bị bệnh gì thế?"

"Ặc, nghe thấy chủ nó mô tả trong điện thoại, anh cũng không thể đoán được, có thể chỉ là bệnh vặt." Quản Mục Đông cẩn thận trả lời.

"Chữa bệnh cho nó sẽ lâu lắm ư?"

"Chắc sẽ không lâu, nếu không nghiêm trọng, tiêm một mũi là được."

"Ừm. Vậy." Nói đi, cũng không phải yêu cầu quái gở gì: "Hay là em có thể qua đó với anh?"

Anh liếc nhìn cô một cái, đã đoán được ý định của cô: "Em muốn đi theo anh?"

Mặt cô nóng lên, giả vờ cân nhắc: "Chỉ là đề nghị mà thôi, dù sao em vẫn chưa buồn ngủ lắm."

"Không được, em nên ngủ." Anh cũng không nỡ đưa cô trở về, nhưng không thể để cô đi theo đến phòng khám, bởi vì cái mà anh phải chữa trị không phải là chó: "Không muốn ngủ cũng phải ngủ, như thế mới không tiêu tụy như sáng hôm qua, sắc mặt rất tệ."

"Rất xấu đúng không?" Cô vô thức sờ sờ hai má.

"Không phải, là anh nhìn thấy mà đau lòng." Anh một tay lái xe, một tay ôm cô vào lòng: "Em nên ngủ, hồi phục lại tinh thần, cuộc hẹn sau --" cô chợt quát to một tiếng, dọa anh giật mình: "Sao thế?"

"Chúng ta vừa rồi....trong tiệm. vợ chồng chủ quán đều đã nhìn thấy." Tai cô đỏ bừng.

Anh cười to: "Bây giờ em mới nghĩ đến sao? Em đó, có lúc phản ứng rất nhanh khiến anh chóng đờ không kịp, có lúc lại cực kỳ chậm chạp." Anh nói nhỏ bên tai cô: "Đáng yêu đến mức khiến anh muốn cắn một cái."

Cô nghe xong, xấu hổ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thân thể mềm nhũn nóng bừng hồi lâu.

Anh đưa cô đến trước cửa nhà: "Ngủ ngoan nhé, nhớ phải mơ thấy anh."

Giọng điệu của anh giống như đang nói chuyện với con nít, cô không thích bị xem là con nít, nhưng những lời anh nói, chỉ làm cô cảm thấy ngọt ngào được che chở.

Cô trở về phòng, thay áo ngủ, ngồi trên giường, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, cả phòng sáng ngời tĩnh lặng. Cô đã từng thích trước khi đi ngủ sẽ hưởng thụ sự yên tĩnh một thân một mình, nhưng tối nay, yên tĩnh biến thành cô đơn, nhắc cô, anh không ở bên cạnh.

Cô tự xưng là người phụ nữ độc lập kiên cường, công việc và cuộc sống đều có kế hoạch, cuộc sống bận rộn phong phú, chỉ riêng công việc là có thể lấp đầy cuộc sống, thỏa mãn trong lòng, viết bằng cả trái tim, thổ lộ tâm tình.

Anh là dòng nước, tưới mát đáy lòng tĩnh lặng của cô, đánh thức ký ức tình yêu, những điều tốt đẹp và vui vẻ, cười đùa với anh, trong nháy mắt liền bị quên, rơi vào tình yêu.

Cô có chút sợ hãi, có phải rơi vào tình yêu quá nhanh rồi không? Có phải cô đơn quá lâu, nên dễ dàng bị cảm động? Thời niên thiếu, vì tình yêu phấn đấu quên mình, cô đã từng đau lòng, đã từng khóc cũng đã từng vô cùng hối hận, không nên tiếp tục ngây thơ nữa, cô phải cẩn thận, phải cẩn thận suy xét, phải hiểu rõ anh hơn, không thể kích động.

Cầu Kỳ đang nằm ở trên gối đột nhiên tỉnh dậy, bò đến làm nũng, đột nhiên kêu to một tiếng "Meo meo", tiếng kêu rất tức giận.

"Làm sao vậy?" Cô ôm lấy mèo yêu, mèo yêu giẫy giụa khác thường, không chịu để cho cô ôm.

Có mùi của kẻ địch! Cầu Kỳ cảnh giác. Có mùi của tên bác sĩ thôi!

"Cung người thấy mùi của bác sĩ Quân phải không?" Tám phần là vậy, cô buồn cười: "Sau này cung sẽ thường xuyên gặp anh ấy, bởi vì. chị đang qua lại với anh ấy."

Cái gì? ! Đừng! Cầu Kỳ kêu la thảm thiết. Không muốn không muốn không muốn "meo meo meo meo....eo " --

"Nhỏ tiếng một chút, cung sẽ đánh thức tất cả mọi người mất." Cô ôm mèo yêu, nằm xuống. Cô cần phải ngủ, nhưng mắt mở thật to, nhìn ánh trăng chiếu rọi trên sàn nhà, chẳng hề buồn ngủ.

Anh đến bệnh viện chưa? Hi vọng chú chó kia sẽ không gây nhiều phiền toái cho anh, anh muốn cô đừng thức khuya, cô cũng hi vọng anh đừng thức khuya, thức khuya sẽ có hại cho sức khỏe. Không biết hình xăm của anh tệ đến mức nào? Cô sẽ đi thăm dò thử xem, biết đâu có cách phá hình xăm mà không gây đau đớn.

Nghĩ đến anh, cô dần dần ngán ngạo, ngủ thiếp đi.

Quản Mục Đông lái xe đến phòng khám, ba giờ sáng có mặt ở trước cửa phòng khám.

Bốn bề vắng lặng, anh vẫn chú ý một chút, xem gần đây có cảnh sát hay không rồi mới đi vào phòng khám.

Trong phòng có 7, 8 người, ai cũng im lặng, anh Quang ngồi cạnh cửa sổ, nhìn thấy anh đi vào, khẽ gật đầu, chỉ về góc phòng, khẽ nói: "Chính là nó."

Quản Mục Đông nhìn theo, đối phương cũng đang ngẩng đầu lên, ánh mắt giao nhau, anh cười: "Là cậu à!" Thật là trùng hợp, lại là tên côn đồ gây rắc rối cho Trạm Tâm Luân vào sáng qua.

"Anh cười cái rắm à? !" Người trẻ tuổi găm thét, khiến mọi người trừng mắt, hấn lập tức giống như lá cây thiếu nước rũ xuống, hết cách rồi, trong tất cả mọi người ở đây hẳn là người có cấp bậc nhỏ nhất.

Anh Quang nói: "Cậu ấy chính là bác sĩ của chúng ta."

"Anh ta? !" Người trẻ tuổi ngạc nhiên nghi ngờ, nhớ tới danh thiếp đã cầm lấy: "Anh không phải là bác sĩ thú y sao? ! Mọi người gọi bác sĩ thú y để anh ta lấy đạn ra sao? !" Cậu ta sợ hãi kêu lên, người đàn ông hút thuốc bên cạnh vỗ vào vào gáy hắn ta: "Nhỏ giọng một chút!"

Quản Mục Đông nói: "Lúc tôi còn đi học, có quen biết học trưởng bên khoa ngoại, học cùng anh ấy không ít kiến thức, vết thương đơn giản vẫn có thể xử lý được. Sao cậu lại bị thương?"

Anh Quang lắc đầu: "Cậu ta đi mua thuốc lắc, gặp bạn gái người ta vài lần, đối phương móc súng ra, bắn vào cẳng chân cậu ta."

"Ồ, cậu chơi ma túy à? Cậu có biết lạm dụng rượu và thuốc phiện sẽ ảnh hưởng đến công dụng của thuốc tê không?"

"Anh cho tôi là loại hồ đồ sao! Tôi không nói sẽ cho anh lấy!" Người trẻ tuổi hoảng sợ ôm chân: "Sao mọi người không đưa em đi khám bác sĩ chứ! Anh ta là bác sĩ thú y, khám thú vật đó trời!"

"Cũng đúng, cậu là người, nên để cho bác sĩ chữa bệnh cho người khám." Quân Mộc Đông mở tủ, lấy ra dụng cụ phẫu thuật: "Nhưng mà, cậu vợ vết tài sản của phụ nữ, chơi ma túy, giờ trò lưu manh, cho rằng nói những lời hung tợn rất có khí thế, người khác sẽ không dám khiêu chiến với cậu, chỉ biết ức hiếp kẻ yếu, theo tôi, cậu còn không bằng thú vật."

Anh mỉm cười, ánh mắt lạnh như băng: "Nói thật, tôi thà cứu một con chó, cũng không muốn giúp cậu."

Về mặt người trẻ tuổi tái xanh: "Mẹ nó, Lâm Bắc không cho anh khám, được chứ?"

"Ồ, bị tôi mắng nên khó chịu, không muốn tôi chữa trị đúng không? Được thôi, vậy cậu cứ đến bệnh viện, bệnh viện phát hiện vết thương do đạn bắn, sẽ báo cho cảnh sát, cha cậu rồi sẽ biết, đến lúc đó bọn họ sẽ truy cứu làm thế nào mà cậu lại bị thương, phiền toái của cậu sẽ rất lớn."

Người trẻ tuổi sắc mặt càng khó coi hơn, để người này chữa trị, bị mắng đến mức một lời cũng nuốt không trôi; đi bệnh viện, hậu quả khó mà lường được, làm sao bây giờ?

"Còn một cách." Quân Mộc Đông khư trùng dao phẫu thuật đặt trước mặt đối phương: "Cậu tự lấy đạn ra, sau đó mọi người sẽ đưa cậu đến bệnh viện."

Tự lấy? Người trẻ tuổi run rẩy cả người: "Vậy ít nhất cũng đưa cho tôi thuốc tê chứ?"

"Chỗ tôi chỉ có loại thuốc tê dành cho thú vật, thuốc tê dành cho thú vật và cho người không giống nhau, hơn nữa cậu chơi thuốc, tôi càng không biết nên cho cậu liều lượng bao nhiêu, ngộ nhỡ hại cậu chết thì rất phiền phức, cho nên không cần thuốc tê. Dù sao cậu chảy máu cũng không nhiều, vẫn có thể kéo dài thêm vài giờ, cậu từ từ cân nhắc." Quân Mộc Đông xoay người đi ra ngoài. "Quyết định muốn lấy, nhớ cần thêm vài."

Anh Quang đi theo ra ngoài, quay đầu lại bỏ sung: "Để tránh cắn hoặc cắn đứt lưỡi."

"Đó là thứ yếu." Quân Mộc Đông lạnh lùng nói: "Chỗ tôi còn có thú nuôi, đừng có khóc lóc kêu cha gọi mẹ đánh thức chúng nó. Cậu từ từ lấy, đừng chết ở phòng khám của tôi, hại chỗ này bị đồn thành ngôi nhà ma, tôi sẽ dẫn thêm người đến bắt đền cha cậu."

Hai người rời khỏi phòng khám, đèn đường chiếu thẳng lên bọn họ, muỗi bay lòng vòng.

"Lâu rồi không thấy cậu dữ tợn như vậy." Anh Quang nhả khói, chậm rãi nói: "Không ngờ tên tiểu tử này vô lễ với vị tiểu thư kia, khiến cậu tức giận như vậy."

"Dọa cậu ta một chút thôi. Đổi lại nếu có người vô lễ với chị dâu, anh có lẽ sẽ ác hơn cả em."

Xem ra vị tiểu thư kia đã lên chức bạn gái rồi. Anh Quang cười nhẹ: "Chúc mừng. Vừa rồi cậu ở cùng cô ấy?"

"Cô ấy vừa làm việc xong, em dẫn cô ấy ra ăn một chút gì đó, lại đưa cô ấy về nhà." Nhắc đến Trầm Tâm Luân, ánh mắt của anh bỗng trở nên dịu dàng.

"Lúc tôi gọi cho cậu, cô ấy không hỏi cái gì sao?"

"Có, em nói là thú cưng của một người chủ bị bệnh, cô ấy không hỏi nhiều. Nhưng em không muốn lừa dối cô ấy nữa." Cho dù cô tin anh, trong lòng anh vẫn cảm thấy tội lỗi, anh thề với chính mình, đây là lần cuối cùng anh nói dối với cô: "Thật có lỗi, sau này nếu mọi người bị thương, đừng đến tìm em nữa."

"Cuối cùng đã xuất hiện một người phụ nữ khiến cho cậu muốn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với bọn ta." Thật tò mò, vị tiểu thư này rốt cuộc có gì đặc biệt, khiến cậu ta đồng ý vạch rõ ranh giới với anh em?

"Không nghiêm trọng như vậy, mọi người vẫn là bạn bè. Anh cũng vậy, chị dâu vẫn luôn hi vọng anh sẽ không quan tâm đến mấy chuyện giang hồ nữa, chị ấy đã chờ mong nhiều năm như vậy, chừng nào thì anh mới chịu rút lui?"

"Không phải là anh không chịu, có vài anh em không có chỗ để đi, cuối cùng anh không thể bỏ mặc bọn họ, họ đồng ý rời đi thì anh đã đi lâu rồi. Nhớ năm đó, cậu vẫn là một tiểu quý vừa gây vừa yếu--"

Bỗng nhiên cửa mở ra, một người anh em đi ra, sắc mặt nặng nề.

"Anh Quang, tiểu tử kia không dám lấy đạn ra, muốn đi bệnh viện."

"Em đi lấy xe. Giải quyết việc này sớm một chút, rồi về nhà ngủ." Quân Mộc Đông đi về phía xe. Nếu không phải tên khốn này đột nhiên trúng đạn, có lẽ bây giờ anh vẫn đang ở trong cửa hàng với người nào đó, được thưởng thức bánh nướng nóng hổi thơm phức, cùng nhau nhớ lại bộ phim cũ, đó là lần ăn cơm khiến anh vui sướng nhất gần đây.

Không biết cô đã ngủ chưa? Có mơ thấy anh không?

Trạm Tâm Luân không hề nằm mơ. Cô ngủ rất ngon, ngoại trừ buổi sáng bị mèo yêu đánh thức, cô rời giường cho mèo ăn, rồi lại quay về giường, ngủ thẳng đến giữa trưa, điện thoại reo lên.

Cô mơ mơ màng màng chớp lấy điện thoại ". Alo?"

"Alo? Tâm Luân? Em đang ngủ sao? Có làm phiền em không?"

Là biên tập! Cô lập tức dụi mắt, che miệng làm thanh cổ họng: "Không phải đâu. Nhận được bản thảo của em rồi sao?" Tối hôm qua cô viết xong, kiểm tra một lần, rồi lập tức gửi mail cho biên tập.

"Có, mới vừa xem xong, chị cảm thấy khá tốt, nhưng không phải lúc đầu chúng ta đã thảo luận về cảm giác ư, vẫn còn thiếu một chút nữa, chị cảm thấy hai nhân vật chính hiểu lầm nhau, tình cảm của Trương Lực có thể mạnh hơn một chút nữa. Còn có những câu nói của nam chính. phản ứng của nữ chính."

"Em thấy hay là viết lại một lần nữa là được." Nghe như vậy gần như phải sửa lại hết, sửa xong cả chuyện cũng đã thay đổi, không bằng bỏ hết làm lại.

"Thật vậy sao? Chị cũng đã suy nghĩ, thật ra thì tình huống này thật sự khá hay, nhưng chỗ phải sửa thật sự hơi nhiều. xem thử em nghĩ như thế nào."

Cô quyết định muốn đổi. Dù không tình nguyện lắm, cô rất thích đoạn này, nhưng biên tập có suy nghĩ của biên tập, những lời chị ấy nói cô cũng đồng ý, nhưng cô cảm thấy cô không thể nào viết tốt hơn được nữa, nhưng phía sau vẫn còn hai chương, cái này mà viết không xong, không thể tiếp tục viết tiếp. Haizz, thật là phiền mà.

Người trong nhà đều đã đi ra ngoài, cô làm cho mình một bữa ăn đơn giản, mới ngồi trước máy tính mở bản thảo ra, điện thoại lại đổ chuông.

"Buổi trưa vui vẻ. Đang bận sao?" Là Quản Mục Đông, giọng điệu nghe qua rất vui vẻ.

"Không có, em vừa mới thức dậy."

"Oh, ngủ lâu như vậy, tinh thần nhất định rất tốt. Tối hôm qua có mơ thấy anh không?"

"Không có." Cô mỉm cười, thiếu chút nữa quên mất mình đã có bạn trai rồi. "Anh thì sao? Chú chó kia sao rồi?"

"Nó rất khỏe, sau khi được anh dạy dỗ đã ngoan hơn rồi."

"À? Tại sao phải dạy dỗ chó?" Không phải đi chữa bệnh cho chó sao?

"Đừng nói đến nó nữa, muốn ra ngoài ăn trưa không? Trưa nay anh có nhiều thời gian hơn, có thể đi chỗ nào đó xa một chút, em muốn ăn gì? Anh biết rất nhiều quán ăn, em muốn ăn món Trung hay món Tây hay món Thái đều được."

Anh vô cùng hào hứng, đáng tiếc, phải làm anh mất hứng rồi: "Em không thể đi. Biên tập mới vừa gọi điện, bản thảo phải viết lại, em muốn bắt đầu làm việc ngay lập tức, xin lỗi anh."

"Tại sao phải viết lại? Không phải bản thảo viết xong giao cho Nhà Xuất Bản là xong rồi ư?"

"Không phải như vậy, sau khi giao xong, biên tập sẽ xem xét lại bản thảo, nếu cảm thấy không tốt sẽ báo cho em, để em sửa lại."

"Vậy chắc chắn là biên tập lắm, em có tài giỏi như vậy, bản thảo nhất định hoàn mỹ không tỳ vết, là bọn họ không biết thưởng thức."

"Anh vốn chưa từng xem sách của em, sao biết em có tài hay không?" Cô buồn cười, nịnh quá rồi đó.

"Em nói cho anh biết bút danh, anh lập tức tìm đọc."

Cô do dự. Thật sự phải nói cho anh biết sao? Cô có lòng tin với tác phẩm của mình, nhưng ngộ nhờ anh không thích, cảm thấy không hay thì sao? Bị anh phủ nhận, còn khó chịu hơn bị độc giả phê bình.

"Bút danh của em là Cán Nguyệt." Nếu không nói, tám phần anh sẽ hỏi đến cùng, vậy thì cứ để cho anh biết, nói không chừng anh sẽ thích sách của cô! Cô tự an ủi mình.

"Cán Nguyệt Rất có phong cách, rất phù hợp với hình tượng của em, sách nhất định cũng rất hay." Anh khen không ngớt, trong mắt anh, mọi thứ của cô đều là thứ tốt đẹp nhất.

"Được rồi đó, lời khen của anh đều không ảnh hưởng đến việc viết bản thảo."

"Oh, anh nói thật cũng không được sao? Bút danh thật sự rất hay, thật sự rất phong cách, nếu như sách không hay, có thể xuất bản bốn mươi mấy quyển

sao?"

"Được rồi, em nói không lại anh."

"Anh còn rất nhiều lời muốn nói, ví dụ như, tối hôm qua sau khi anh đưa em về nhà, lúc nào cũng nhớ em, hoài nghi có phải anh nằm mơ không, em thật sự đồng ý qua lại với sao? Kết quả ngủ không ngon, cũng không có tinh thần làm việc." Anh than thở, đáng thương tội nghiệp. "Em hại anh thành ra như vậy, kết quả chỉ có anh đang lo được lo mất, em thì vẫn có thể làm việc như bình thường, thật không công bằng."

"Không phải vậy thì sao?" Cô nghe vậy, tim đập rất nhanh, anh rất biết dụ dỗ người khác, quá nguy hiểm.

"Ăn com với anh, để anh nhìn thấy em thì anh có thể tập trung làm việc được rồi."

"Thật sự không được, em phải viết bản thảo."

"Ngay cả ăn com cũng không được?" Anh gạt bỏ sĩ diện bọc bạch lòng mình như vậy, sao cô vẫn không chịu? "Em chắc phải ăn com chứ? Ăn no mới có tinh thần canh tác."

"Canh tác hả? Cũng không phải là bò." Cô cười.

"Nói nhảm, haizz, bởi vì em không đi ăn com với anh, anh quá thất vọng, ngay cả nói cũng nói không xong." Nghe cô cười nhẹ, anh lại không nỡ ép buộc cô, công việc mà, không có cách nào khác. "Vậy em phải viết bao lâu? Đòi thành ăn tối được không?"

"Em không thể cho anh thời gian chính xác, viết bản thảo không phải chỉ đơn thuần viết ra là được, còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, biết đâu em có thật nhiều cảm hứng, sẽ viết xong ngay lập tức; cho dù không có cảm hứng, vẫn phải viết, chỉ là sẽ vất vả hơn."

"Vậy anh không làm phiền em nữa, em mau chóng bồi dưỡng cảm hứng, mau viết xong, chúng ta lại hẹn nhau."

Cúp điện thoại, Trạm Tâm Luân thờ dài, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Bạn trai cũ, có tài ăn nói lưu loát hùng biện hơn anh, lừa được cô yêu sâu đậm, kết quả anh bắt cả hai tay, cô khóc lóc cầu xin anh quay lại, ngày trước dùng miệng lưỡi ngon ngọt để dụ dỗ cô, lúc chia tay thì chế giễu cô, cười nhạo cô, không chút lưu tình.

Lời nói có thể che giấu được lòng người, cô đã có những kinh nghiệm đau đớn, cô phải tỉnh táo, không thể mê muội, không thể tiến triển quá nhanh, phải chắc chắn rằng anh thật lòng, mới có thể yêu anh.

Nhưng, trên môi vẫn có thể cảm nhận được nụ hôn nhiệt tình của, trong tai dường vẫn còn nghe giọng nói sang sảng của anh, anh vẫn có thể chọc cô cười, đã rất lâu rồi cô không vui vẻ như vậy, ở bên cạnh anh thật vui vẻ, lý trí nhắc nhở cô, nhưng trái tim lại lưu luyến không muốn rời xa anh. Cô đã yêu anh, không thể kháng cự lại.

Cô lại thờ dài, ép mình chú ý vào bản thảo. Bản thảo phải bỏ đi một đoạn lớn, trước khi bỏ xem lại điểm mấu chốt một lần nữa, có lẽ sẽ có được cảm hứng. Cô chỉ mới tưởng tượng được tất cả quá trình liên cảm thấy buồn bực, nếu ra ngoài cùng anh, cùng nhau ăn com nói chuyện phiếm, cho dù là đề tài gì anh đều có thể trò chuyện một cách thú vị đầy bất ngờ, đừng nói là buồn bực, chỉ cần ở bên cạnh anh, tâm tình của cô liền cảm thấy hào hứng phấn khởi.

Cô ép mình nhìn chăm chăm vào bản thảo, đại não đang làm việc, nhưng trái tim lại đang suy nghĩ về anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Quản Mục Đông bỏ điện thoại xuống, lấy bút ra viết lên giấy hai chữ "Cán Nguyệt". Tuyệt, cái tên khác của người con gái mà anh thích, rất độc đáo, càng nhìn càng thích, đợi lát nữa không làm gì lập tức đi vơ vết sách của cô.

Từ đầu tới cuối Quản Trình Hoàng ở bên cạnh nhin không được lên tiếng: "Anh, cầu xin anh nói chuyện điện thoại đừng có tình 'thủ thi thủ thi', có được không?"

"Anh không thủ thi thủ thi như vậy, chẳng lẽ phải gào to rống lớn sao?"

"Anh khi nào thì nói chuyện điện thoại thủ thi thủ thi? Trước kia anh nói chuyện điện thoại với bạn gái cũng không phải như vậy! Anh trúng tà à? ! " Hại anh nổi hết cả da gà.

"Em không hiểu đâu, Tâm Luân là tác giả, rất cần linh cảm, anh nói chuyện quá lớn tiếng, nói không chừng sẽ dọa linh cảm của cô ấy chạy mất." Linh

cảm mưa được thì tốt rồi, mỗi ngày anh sẽ mua rồi đem tới tặng cô.

"Làm ơn đi, linh cảm sao dễ dàng bị dọa, như vậy tất cả tác giả trên thế giới này đã sớm biến thành kẻ ngu ngốc đầu óc trống trơn rồi! Cho dù anh phải thù thì thù thì, ít nhất đừng lộ ra vẻ mặt buồn nôn thối rữa như vậy được không? Anh có biết về mặt vừa rồi của anh giống hoa si nhiều như thế nào không?"

"Anh không biết về mặt của anh như thế nào, nhưng anh biết anh là ông chủ của em, anh kêu em rửa lồng, em rửa được mấy cái rồi?"

"Lập tức đi rửa đây!" Quan Trình Hoảng nói thầm: "Mực nó, chỉ biết nó dịch mình, yêu đến mức văng đầu rồi, còn không cho người khác nói"

Yêu đến mức văng đầu? Anh mới không có, chỉ là, nghe thấy cô nói chuyện nhả nhặn lịch sự, anh như mở cờ trong bụng, nhưng thấy cô làm việc bận rộn đến mức phải giam kín mình lại, anh đau lòng, cô không thể ăn cơm với anh, anh rất thất vọng, nhưng lại không thể làm gì.

Trước kia quen bạn gái là tôn trọng lẫn nhau, cho nhau không gian riêng, anh cho rằng đây là biểu hiện tình yêu mà người trưởng thành cần có, kết quả bạn gái chê anh quá lạnh nhạt, anh cảm thấy đôi phương quần mình quá nhiều, cuối cùng dẫn đến chia tay.

Lần này, nhiệt tình là anh, luôn nhớ đến cô, từng giây từng phút đều muốn nhìn thấy cô, yêu quá nhanh, anh không sợ, chỉ sợ cô không yêu anh. Viết bản thảo thật sự bận đến mức ngay cả thời gian đi ra ngoài ăn cơm cũng không có? Cô ngay cả nói chuyện điện thoại cũng không muốn nói chuyện với anh quá lâu, cô yêu anh bao nhiêu? Cô thật sự yêu anh sao? Ánh mắt anh vừa chuyển, nhìn thấy thùng giấy dưới bàn, bên trong có một thứ mà anh phải lục tung cả nhà kho từ lúc sáng sớm, tìm ra băng video, là bản sao của bộ phim "The A-Team" mà anh đã quay lại từ lúc nhỏ.

Không biết còn xem được không? Cô thích bộ phim này như vậy, anh liền nghĩ cách để cô có thể xem lại, đợi cô giao bản thảo, hẹn cô tới nhà, trước tiên lừa cô xem phim, chờ cuộn phim bắt đầu chiếu -- Hà hà, là bộ phim mà cô thích nhất! Cô chắc chắn sẽ cảm động đến khóc.

Nhưng, anh không có đầu video (tên gọi quốc tế là Video Cassette Recording(VCR) - máy xem băng từ VHS, loại máy mà hồi xưa dùng xem băng video), bây giờ đều dùng đĩa CD, ai còn dùng băng video nữa chứ? Anh lên mạng tìm kiếm, phần lớn đều là máy đã qua sử dụng đã bỏ xó trong vài năm, hầu như cái nào cũng hư đang sửa chữa, anh không muốn mua, nếu như không sửa được, tốn tiền vô ích mua thứ đồ hư hỏng bỏ đi. Nhưng nên đi những đâu để tìm mua máy mới? Anh ngẫm nghĩ, lấy chìa khóa xe: "Trình Hoảng, anh ra ngoài một chút, có chuyện gì thì gọi cho anh."

Trạm Tâm Luân rất chăm chú viết bản thảo, gạt bỏ tất cả chuyện vật vãnh, nhưng linh cảm lại mất tích, cả một buổi chiều cô viết viết xóa xóa, tìm không được phương hướng, bắt đầu cuống lên.

Cô kẹt bản thảo hao tổn tinh thần, em trai lại chơi điện tử chơi vui đến mức chết đi được, có mẹ và chị ủng hộ, nó bây giờ cả ngày ngày thơ vô tư chơi điện tử, xem tạp chí game, âm thanh của trò chơi điện tử vang lên rầm rầm, cô đành phải đeo tai nghe, ngăn cách sự quấy nhiễu.

Đến gần tối, mẹ không có ở nhà, em trai la hét đòi bụng, muốn cô nấu bữa tối.

"Em tự nấu không được sao? Chị phải làm việc." Cả một buổi chiều viết không đến 1000 chữ, câu chữ bay tới bay lui trong đầu cô, nhưng không có một câu nào đáng để viết xuống.

"Em cũng phải làm việc mà!" Trạm Kiến Vũ cây ngay không sợ chết đứng.

Lông mày của Trạm Tâm Luân giật giật. Không được, không thể mất bình tĩnh, em trai không phải đang chơi điện tử, là đang làm việc, cô phải tôn trọng.

Nhưng cô không có tâm trạng nấu cơm, rút tờ tiền đưa cho em trai.

"Em tự mua đi."

"Chị đi mua được không? Em hẹn bạn xong muốn ra khỏi nhóm, lập tức phải lên đường, bọn em phải đi làm một nhiệm vụ rất khó, có thể lấy được một đồng vũ khí, bạn em có người dùng một nghìn đồng để mua đó! Chỉ cần em lấy được cây đao này, lập tức sẽ kiếm được một ngàn đồng. . . ."

"Em lấy được mấy bảo vật rồi?"

"Chưa được cái nào." Trạm Kiến Vũ ngượng ngùng nói: "Trước đây em phải đi làm, vừa mới bắt đầu chơi mấy ngày, hơn nữa máy tính của em quá cùi, hình ảnh mờ mờ ảo ảo, rất khó luyện tập, nhà hàng xóm chơi mệt chợp lại ồn ào, liên tục quấy rầy em--"

"Được, chị đi mua, em muốn ăn gì?" Không còn sức nghe em trai than phiền, cô chỉ muốn nhanh chóng giải quyết bữa tối, nhanh chóng tiếp tục viết bản thảo.

Cô cười xe đạp ra ngoài, trời nóng nực, gió thổi tới đều là hơi nóng oi bức khó chịu, không có gì hứng thú. Em trai muốn ăn mì, mua mì lạnh được rồi, gần phòng khám của Quản Mục Đông có tiệm mì khá ngon, cô từ từ chạy xe đến.

Không biết Quản Mục Đông đang làm gì? Chắc cũng đến giờ phải ăn tối rồi chứ? Cô chạy xe đến tiệm mì, mua hai phần mì lạnh đem về, lấy điện thoại đi động ra cho quyền Quản Mục Đông.

"Hi, anh đang ở đâu?"

"Ách. Dĩ nhiên đang ở phòng khám a."

"Vẫn đang bận à?" Cô không phát hiện giọng nói của anh hơi kỳ lạ, phòng khám của anh cách tiệm mì chỉ có hai con phố, cô có thể đến đó. Nếu xuất hiện ở đó, nhất định sẽ làm anh kinh ngạc và vui mừng, cùng anh ăn cơm.

Quyết định như vậy, cô khóa xe đạp lại, chậm rãi đi về phía phòng khám của anh.

"Cũng tạm, hôm nay khá rảnh rỗi. Em thì sao? Bàn thảo thế nào rồi?"

"Cũng khá tốt." Kẹt bàn thảo đã như tảng đá lớn nặng nề chất đầy trong ngực cô, anh vừa hỏi đến lại thêm một hòn đá. Cô không muốn nói đến bàn thảo: "Có muốn cùng nhau ăn tối không? Em có thể nghỉ một chút."

"Ặc, anh rất muốn ăn tối với em, nhưng anh đang bận, có một con chó bị thương, mới vừa đưa tới phòng khám, anh phải mổ cho nó."

"Rất nghiêm trọng sao?" Cô bước không ngừng, phòng khám thú y xa xa đã hiện trong tầm mắt.

"Gãy chân sau, chủ của nó là một cặp vợ chồng, sau khi đưa nó đến, người vợ vẫn lo lắng khóc mãi."

"Ừ, khó tránh khỏi, chó yêu bị thương, đã rất khổ sở --" đèn xanh rồi, cô băng qua đường, đi đến bên ngoài phòng khám thú y, ngăn cách bởi cánh cửa thủy tinh trong suốt, nhìn thấy Quân Trình Hoàng đang chơi game trên máy tính, trong phòng khám không còn ai khác.

Đâu có con chó nào bị thương? Đâu có cặp vợ chồng nào khóc? Ngay cả bản thân anh cũng không có.

Trong đầu cô nháy mắt trống rỗng, hiện lên hình ảnh tương tự của nhiều năm trước -- ngày đó, cô bỗng nhiên nảy lòng tham muốn đến phòng nghiên cứu của bạn trai, trên đường đi gọi điện thoại cho anh, anh nói anh đang ở phòng nghiên cứu, cô đến nhưng không thấy bóng dáng của anh, tra hỏi, mới biết bạn trai thật ra đã qua lại với học muội sau lưng cô từ lâu rồi.

"Đúng vậy, khóc đến mức thật thê thảm, chồng cô ấy cũng khóc."

Anh cũng lừa gạt cô. Trăm Tâm Luân thấy lạnh cả người, ngực cô đau nhói, giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: "Bọn họ vẫn đang khóc?" Nên vạch trần anh không? Anh sẽ phản ứng như thế nào?

"Đúng vậy, anh kêu em trai an ủi bọn họ, để anh chuyên tâm phẫu thuật cho nó, không nghiêm trọng như vậy, gãy xương cũng không phải là bệnh không thể chữa được." Giọng điệu của anh bất đắc dĩ, giống như thật sự có một con chó bị thương chờ anh chữa trị, thái độ cứ như bạn trai cũ của cô lừa dối cô khi đó cũng bình tĩnh như vậy, cô nghe vậy trái tim băng giá, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô thật sự tin anh.

"Bác sĩ Quân. Phòng khám của anh có chi nhánh khác sao?"

Anh cười: "Đâu có chứ? Phòng khám của anh không có lớn như vậy."

"Cho nên anh đang ở phòng khám mà mỗi lần em đều mang Cầu Kỳ đến khám, vấn đề là, bây giờ em đang ở bên ngoài phòng khám, em không nhìn thấy anh."

Một hồi lúng túng trầm mặc, cô gần như có thể nghe thấy anh đang chảy mồ hôi lạnh. Cô nắm chặt điện thoại, khẽ run rẩy, sao anh không giải thích? Chẳng lẽ có bí mật gì không thể nói cho cô biết sao?

"Thật ra anh. anh đến khám bệnh tại nhà, không ở phòng khám"

Vậy thì phải kêu chó sủa thử hai tiếng, hay là gọi cặp vợ chồng đang khóc lúc kia tới nghe điện thoại. Cô không biết tại sao lại nhận được hai câu này. "Thế không phải bọn họ mang chó tới bệnh viện khám?"

"Ặc, bọn họ không có phương tiện đi lại."

"Tại sao ngay từ đầu anh không nói là anh đang ở bên ngoài?"

"Bởi vì. Tình trạng vết thương của chú chó này rất nghiêm trọng, anh rất gấp, nhất thời nói nhầm. Tâm Luân, bây giờ anh không thể nói nhiều với em, em vào phòng khám đợi anh, anh sẽ nhanh chóng trở về, chúng ta lại đi ăn tối."

"Không cần đâu, em còn phải về nhà viết bản thảo, em trai vẫn đang đợi em mua bữa tối về." Không đợi anh trả lời, cô cúp máy.

Lời giải thích của anh nghe qua rất hợp lý, có lẽ thật sự có cặp vợ chồng kia, vì chó yêu mà mời anh đến nhà khám cho nó, nhưng cũng có thể, những thứ này đều là lời nói dối bịa đặt của anh, có lẽ, chú chó nôn mửa vào rặng sáng hôm kia, cũng là do anh bịa đặt. Cô từng bị người ta dùng chiêu này lừa gạt, lại mắc lừa lần nữa, nhất định là do cô quá ngu, không biết ghi nhớ rút ra bài học kinh nghiệm.

Nhưng mà, cô đã ở cùng anh, ánh mắt của anh thẳng thắn chính trực, không giống loại người sẽ lừa gạt bày mưu tính kế để gạt người, có lẽ anh chỉ là có việc gì đó khó nói. Rốt cuộc có chuyện gì không thể nói với cô? Gió đêm oi bức, nhưng cô lại cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, gió thổi khiến cô có chút buồn nôn, lúc này điện thoại vang lên.

Cô tưởng là anh, nhưng lại là biên tập. Cảm giác nặng nề trong ngực tăng thêm mấy phần, làm sao có thời giờ mà đi phiền não về mấy thứ này? Ưu tiên công việc, không giao được bản thảo, cô và biên tập sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Cô chịu đựng cảm giác buồn nôn không thoải mái, quay đầu đi về phía tiệm mì đất xe đạp.

Bị cúp điện thoại, phản ứng đầu tiên của Quản Mục Đông là gọi lại, nhưng anh có thể giải thích khác sao? Anh có thể nói thật với cô anh đang làm gì sao? Anh lợi dụng thời gian ăn tối, chạy đến cửa hàng cửa hàng điện máy muốn mua đầu video, liên tục chạy đến ba cửa hàng cũng không mua được, đến chỗ thứ tư, ông chủ nói phải vào kho hàng tìm, sau đó cô gọi điện thoại đến, anh muốn tạo sự ngạc nhiên vui mừng cho cô, sao có thể nói anh đến mua đầu video? Anh bịa ra lý do nghĩ sẽ lừa được cô, đâu biết cô lại đến phòng khám của anh, bất ngờ bị vạch trần ngay tại chỗ.

Nghe qua, cô không hề vui vẻ, có lẽ đã đoán được anh đang nói dối ư? Đành chịu thôi, anh cũng không muốn vậy, nếu không phải ông chủ của tiệm này nói họ có máy đó, anh đã sớm chạy như bay theo cô đi ăn tối. Tiệm này tốt nhất là có máy đó, nếu không. Nếu không.

Trước khi anh nghĩ ra "Nếu không có" sẽ như thế nào, chủ tiệm rút cuộc cũng cầm một cái hộp bắm đầy bụi đi ra ngoài.

"Rất lâu rồi chúng tôi không vào đó tìm đồ, máy này do thời gian trước sửa sang lại kho hàng tìm được, là hàng mới 100%, chỉ là đã xuất xưởng từ mười mấy năm trước, không biết có xem được hay không."

Quản Mục Đông lấy ra cuộn băng video mà anh mang theo: "Để xem thử một chút."

Ông chủ lấy ra đầu video, kéo màng phản quang, bỏ băng vào, hai người nhìn màn hình. Hình ảnh xuất hiện! Hai người đàn ông cùng "Ồ" một tiếng, rất phấn khởi, không ngờ máy này còn dùng được, ai dè hình ảnh chỉ xuất hiện được hai giây, đột nhiên biến thành một vùng đen ngòm ồm ồm.

Ông chủ nhanh tay bấm tạm dừng, ấn nút lấy băng ra, không thể đoán được máy dừng thì có dừng, nhưng lại không chịu nhả băng ra, ông chủ cầm thước sắt cạy cạy lấy băng ra, vừa kéo, quả nhiên rút được băng video, phía sau còn kéo theo hai đoạn thật dài của một vật không rõ nguồn gốc, còn tốt chứ, băng video nhả dây ra -- không, là máy kẹp lấy kéo theo!

"Xin lỗi thật xin lỗi, xem ra máy này hư rồi." Ông chủ vẻ mặt tươi cười nói xin lỗi, sắc mặt của vị khách khô khan tuần tú này tái xanh, rất không ổn.

Quản Mục Đông cầm lại băng video, đau lòng đến mức nói không nên lời, chiếc máy quý giá có một không hai này xem ra đã bị hỏng, anh xoay người rời đi: "Hư rồi thì thôi." Đi tới cửa hàng khác tìm vận may.

"Thật ra, tôi còn một cái khác--"

Anh dừng bước quay đầu lại, ánh mắt lấp lánh: "Lấy ra."

"Là máy mà trước kia nhà tôi dùng, sau đó bắt đầu xem đĩa CD, liền thu (mua) lại máy máy đó, lúc thu lại vẫn còn tốt, nhưng máy mới cũng bị hư, máy cũ e rằng --"

"Lấy ra." Quản Mục Đông kiên trì, máy này rất khó tìm, chỉ cần có thì phải xem thử xem.

Trước khi ông chủ xoay người đi vào kho hàng, hỏi: "Băng video này là cái gì?"

"Bộ phim cũ trước kia đã được chiếu trên truyền hình『The A-Team』." Không hề hi vọng chủ tiệm sẽ nghe thấy.

"『The A-Team』?" Ông chủ kinh ngạc: "Cậu cũng biết bộ phim này? Xem băng video làm chi, có DVD mà --"

Anh nắm lấy áo chủ tiệm: "Mua DVD ở đâu?!"

"Đặt mua trên mạng, có đại lý. Khụ khụ, tiên sinh, xin anh buông tôi ra." Ông chủ sắp ngạt thở.

"A, thật xin lỗi." Thói quen ngày trước không cẩn thận xuất hiện, anh buông tay, vội hỏi: "Xin nói cho tôi biết làm thế nào mới mua được?"

Ông chủ nói, không dơ dài, anh lập tức đặt hàng, dù mỗi năm chỉ phát hành trong một quý, dù sao cũng tốt hơn là không có, bắt đầu từ hôm nay anh ngày ngày sẽ nghiền cổ trông ngóng, chờ nhân viên bưu điện đưa phim tới.

DVD cơ đấy! Hình ảnh rõ nét, còn có phụ đề tiếng Trung, tốt hơn băng video rách nát rất nhiều, anh vừa nghĩ đến liền cười trộm, thật muốn kể công với bạn gái, nhưng anh phải kìm nén, chờ DVD tới tay, sẽ cho cô một bất ngờ lớn.

Vấn đề là, cô hình như càng ngày càng không thích nói chuyện với anh, thái độ càng ngày càng lạnh nhạt. Mỗi ngày anh đều gọi điện quan tâm cô: "Tâm Luân, hôm nay cùng đi ăn tối không?"

"Không được. Chưa theo kịp tiến độ đã định." Giọng nói của cô mệt mỏi.

"Ồ." Anh rất thất vọng, không dám biểu hiện ra ngoài, động viên cô: "Cố lên, từ từ sẽ kịp, đừng nóng lòng, nhất định sẽ viết hết --"

"Còn có việc gì không?" Cô nhẹ nhàng ngắt lời anh.

"Ặc? Không có, chỉ là muốn hỏi em có thể ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm hay không." Không có việc gì thì không thể nói chuyện một chút sao?

"Vây em đi viết bản thảo đây, bye."

Đã không rảnh ra ngoài ăn bữa tối, thì có thể tán gẫu về những chuyện khác chứ? "Hôm nay anh mua sách của em để đọc rồi. Lần đầu tiên anh đọc tiểu thuyết ngôn tình, rất hay, em thật sự rất có tài."

"Cám ơn." Phản ứng của cô không vui mừng như anh mong đợi, có chút lơ đãng.

"Có thể hỏi em một chút hay không, bộ hệ liệt trước của em, vậy có xuất bản quyền sách nói về nam nữ phụ không?"

"Trước mắt chưa có kế hoạch, muốn viết cũng phải đợi cho đến khi bản thảo trong tay hoàn thành. Em đi viết bản thảo đây, bye."

Thôi được, cô cũng không có hứng thú với sự ân cần thăm hỏi nhiệt tình của độc giả, anh sắp dùng hết mọi lý do, cuối cùng không thể điều tra Cầu Kỳ của cô rồi ghi chép lại, giả vờ quên lịch hẹn tái khám, kết quả cô bận đến mức không rảnh nói chuyện phiếm với anh, ngược lại nhớ rất rõ khi nào thì mèo yêu nên chích ngừa.

"Anh không quên nhắc nhở em, em đã viết xong lịch làm việc rồi. Em đi viết bản thảo --"

"Khoan đã! Mỗi ngày em viết bản thảo trong bao lâu?" Anh chịu đủ rồi, hôm nay nhất định phải nói rõ ràng với cô.

"Ngoại trừ ăn cơm ngủ nghỉ, xử lý một số việc phải xử lý, thời gian còn lại đều viết."

"Nói cách khác, cả ngày em đều ngồi trước máy tính, thời gian làm việc còn nhiều hơn cả công nhân, như vậy một ngày, ít nhất có thể viết được một vạn chữ chứ?"

Cô trầm mặc vài giây, giọng nói căng thẳng: "Anh muốn nói gì?"

"Một quyển tiểu thuyết cũng chỉ có mười vạn chữ, chúng ta đã ba ngày rồi không gặp mặt, giả sử em mệt, nghỉ ngơi lâu một chút, ít nhất cũng viết được hai vạn chữ, lúc trước em nói em còn hai chương, bây giờ chắc là sắp viết xong rồi chứ?"

". Em có thể giúp anh tính toán chính xác hơn một chút, mỗi phút em đánh 100 chữ, một giờ là 6000 chữ, nếu như mỗi ngày em làm việc tám giờ, thì hai ngày là có thể viết xong một quyển, em đây - máy đánh chữ - một tháng có thể ra 15 quyển, đánh chết một đồng tác giả rồi."

Anh không ngu ngốc, nhận ra sự bức tức trong giọng nói của cô: "Anh không phải có ý này, anh chỉ không hiểu tại sao ngay cả nửa tiếng đồng hồ em cũng không thể trích ra cho anh."

"Nếu như không phải anh mỗi giờ đều gọi điện thoại đến, khiến em không thể tập trung tinh thần viết bản thảo, thì em đã sớm có thời gian cùng đi với anh."

Được, chê anh bám người, tự tôn của anh bị tổn thương, giọng nói trở nên lạnh lẽo: "Xin lỗi, anh không biết ngay cả nói chuyện điện thoại vài phút cũng sẽ quấy rầy em, em không nói cho anh biết."

"Thật xin lỗi, em nên nói rõ với anh trước." Giọng nói của cô dịu đi một chút: "Lúc em viết bản thảo rất cần sự yên tĩnh, trong phòng chỉ có thể có một mình em, người nhà nếu không có việc gì cần thiết cũng sẽ không nói chuyện với em"

"Vây em còn phải viết trong bao lâu?"

". Em không thể nói thời gian chính xác."

Vậy rốt cuộc cái gì mới có thể chính xác? Anh cố gắng không để cho giọng nói giống như cún con đang cầu xin chủ nhân yêu mến. "Chúng ta đã không gặp nhau hai ngày rồi."

"Chỉ mới hai ngày thôi mà."

"『Mới』 hai ngày?" Anh có chút nổi nóng: "Hai ngày bình thường đương nhiên không tính là cái gì, nhưng chúng ta mới qua lại nhau, hơn nữa cũng không phải yêu xa, hẳn là nên thường xuyên gặp mặt mới đúng."

"Cho nên? Em cần phải bỏ công việc xuống sao? Nếu như anh đang mở cho chó hoặc mèo, em đột nhiên gọi điện tới kêu anh ra ngoài, anh có cảm tưởng gì?"

"Được, là anh không đúng, đều là lỗi của anh." Bị bắt bẻ đến mức không còn lời nào để nói, Quân Mục Đông Mẫn vô cùng buồn bực, chợt nghe thấy bên đầu dây bên kia, một giọng nữ thân thiết gọi cô. "Đó là ai vậy?"

"Người bạn tốt nhất của em, Nguyên Khả Vân."

"Em đang ở bên ngoài?" Bối cảnh hình như còn có tiếng nhạc và tiếng những người khác nói chuyện với nhau.

"Ừm, em đang ở nhà hàng."

Trong nháy mắt, cổ họng anh như bị cái gì đó bóp chặt: "Em ra ngoài hẹn bạn của em, nhưng lại không tìm anh?"

"Là em một mình đến đây, muốn ăn một chút gì đó rồi về nhà, Khả Vân gọi điện cho em, biết em đang ở chỗ này, cậu ấy đúng lúc đang ở gần đây, nên liền đến đây."

"Ồ đâu? Anh cũng đến."

"Nhưng mà, em sắp về rồi."

Được, nếu cô đã có thể không quan tâm không muốn trông thấy anh, anh cũng có thể, anh cần rằng, không để cho giọng nói lộ ra sự thất vọng. "Vậy thôi, anh cũng phải làm việc, em về đi đường cẩn thận."

Anh bỏ ống nghe xuống, một luồng khí nóng ngọt ngào ở trong ngực, không có chỗ trút ra. Vốn định nói cho cô biết, sắp đến sinh nhật của anh rồi, xem ra cô cũng không có hứng thú muốn biết.

Những lời cô nói đều đúng, công việc rất quan trọng, lúc cô viết bản thảo không muốn người khác làm phiền, anh không nên quấy rầy cô, nhưng còn sự nhiệt tình của cô thì sao? Bọn họ vừa mới qua lại với nhau, sao một chút cảm giác cuồng nhiệt yêu nhau tha thiết cũng không có? Chỉ có anh cuồng nhiệt, chỉ có anh mong đợi cuộc hẹn, cô dường như không hề quan tâm, lòng cô chỉ toàn là bản thảo, không có anh.

Anh lúc nào thì uất ức như vậy? Trước kia luôn là bạn gái chê anh đi cùng cô, lần này anh chủ động như vậy, phản ứng của cô lại giống như anh là kẻ cao su quảng mãi không được, anh bị tổn thương, làm không tốt nên cô hối hận khi qua lại với anh.

Nhưng, cô nói chuyện uể oải chẳng còn hơi sức, âm thanh trống rỗng, giống như viết bản thảo bị ép khô tinh thần. Nghe nói công việc lao động trí óc, có khi còn khổ cực hơn lao động chân tay, có phải cô một muốn chết rồi không? Nếu như cô làm nũng hoặc than phiền, anh đều vui lòng lắng nghe, nhưng cô cái gì cũng không nói, thái độ lạnh nhạt như vậy, vẫn xem anh là bạn trai ư?

Anh trầm tư suy nghĩ, Quản Trinh Hoàng ôm một thùng giấy đi vào, đặt lên bàn. "Anh, có bưu phẩm gửi cho anh, anh mua cái gì đấy?"

"DVD." Đồ được gửi tới rồi, thế nhưng anh lại mất đi tâm tình vốn nhảy nhót vui mừng. Cô bây giờ căn bản sẽ không muốn xem nữa, có lẽ ngay cả anh cũng không muốn gặp.

Quản Mục Đông suy nghĩ một chút, lại cầm lấy điện thoại, bấm dãy số. Trong phòng ăn, Trạm Tâm Luân bỏ điện thoại đi động xuống, mày nhíu chặt hơn.

Cô vốn là muốn tới nhà hàng, hưởng thụ bánh bông lan mút quả mâm xôi mà cô thích nhất, thả lỏng tâm tình, suy nghĩ cho rõ ràng, nhưng bánh ngọt mới ăn được một nửa, bị Quản Mục Đông gọi đến hoàn toàn phá hỏng tâm tình.

"Cãi nhau với bạn trai à?" Nhìn sắc mặt của bạn thân cũng đoán được, Nguyên Khả Vân lắc lắc đầu. "Anh ta muốn hẹn cậu cũng không có gì đáng chê trách, nhưng với cá tính của cậu, bản thảo chưa viết xong, cậu không thể yên tâm, sẽ không muốn làm chuyện khác, anh ta không biết sao?"

"Tớ cứ nói với anh ấy suốt tớ phải viết bản thảo, cũng nói với anh ấy tớ sợ ồn ào, cần tập trung tinh thần, anh ấy hình như không thể hiểu. Hơn nữa, lần này không hoàn toàn là vì bản thảo viết chưa xong."

"Không phải vậy thì là cái gì?"

"Phần phải sửa lại đã viết xong, biên tập rất hài lòng, nhưng chính tớ lại không hài lòng."

"Cái gì? Biên tập nói được là được rồi, cậu tự tìm phiền toái làm gì? Chẳng lẽ cậu còn muốn viết lại một lần nữa? Công việc chính là như vậy, cái tốt nhất không nhất định là cái thích hợp nhất, biên tập có sự chuyên nghiệp của họ, ánh mắt của cô ấy nhất định rất chuẩn, cô ấy không bảo cậu sửa lại thì tất cả OK rồi."

"Vấn đề là tớ cảm thấy không vừa ý, liền không thể thuyết phục mình viết tiếp. Tớ vẫn thích bản cũ hơn, bây giờ viết như vậy, đoạn dẫn ở đầu truyện đều dùng không tới, nhưng tớ cảm thấy mấy cái đoạn dẫn kia sẽ làm tăng cái hay dụng ý của cả quyển sách, hơn nữa cứ như vậy mà viết tiếp, toàn bộ câu chuyện cũng không phải là cảm giác mà tớ muốn."

Thấy vẻ mặt mù tịt của bạn thân, Trạm Tâm Luân thức thời tạm dừng đề tài: "Tóm lại, bây giờ tớ không phải ở trong tình trạng 'kẹt bản thảo'." Vấn đề này chỉ có thể dựa vào chính mình, ngay cả bạn thân cùng nhau lớn lên cũng không thể giúp cô giải quyết, Quản Mục Đông làm sao sẽ hiểu? Cô không trách anh, chỉ muốn mau chóng giải quyết vấn đề, chỉ cần anh cho cô thêm một chút thời gian và không gian, vừa rồi giọng điệu của cô không tốt lắm, tối nay gọi lại giải thích với anh.

"Thả lỏng một chút, có đôi khi cậu quá cầu toàn. Lần sau Quản tiên sinh lại tìm cậu, cậu liền chọn một bộ phim mà cậu định xem, hoặc nhà hàng nào mà cậu muốn đi, kéo anh ta đi hẹn hò, như vậy cậu được thư giãn, anh ta cũng vui vẻ, tất cả đều vui vẻ, không phải rất tốt sao?"

"Tớ bây giờ làm cái gì cũng không hứng thú, chỉ muốn nhanh chóng viết xong bản thảo."

Nguyên Khả Vân lắc đầu. "Như vậy không được, anh ta là bạn trai của cậu, hai người phải dành thời gian ở chung với nhau, không như vậy thì có cái gì khác với cuộc sống độc thân?"

"Cho nên tớ mới không muốn yêu đương hoặc là kết hôn, một mình một cõi tự do biết bao." Một mình, thì khỏi phải bận tâm về chuyện tình cảm, công việc không thuận lợi đã đủ phiền lòng rồi, còn cãi nhau với anh, tinh thần càng sa sút.

"Nhưng anh ta giữa đêm hôm khuya khoắt dẫn cậu đi ăn bánh nướng rất ngon, không phải cậu rất vui về ư?"

"Bánh nướng một người ăn cũng rất ngon." Đúng là rất vui vẻ, nhưng cô mạnh miệng, không chịu thừa nhận.

"Đại tác giả à, cậu tinh thông mọi câu chữ như vậy, hẳn là biết trọng điểm mà tớ hỏi không phải là mấy người ăn mới đúng." Nguyên Khả Vân cười hi hi, ôm vai bạn thân. "Kì thực cậu còn đề ý đến việc anh ta ngày đó đã lừa cậu nói đang ở phòng khám, nhưng lại đang ở chỗ khác, đúng không? Vậy thì trực tiếp hỏi anh ta đi, bảo anh ta nói thật với cậu."

Trạm Tâm Luân lắc đầu: "Nếu anh ấy muốn nói thì khi đó đã nói rồi, bây giờ hỏi lại cũng không có ý nghĩa."

"Sao lại không có ý nghĩa? Ít nhất hỏi cho rõ, để cậu yên tâm."

"Nếu anh ấy có ý định muốn gạt tớ, thì sẽ có cách làm cho lời nói dối đó trở nên chân thật, để tớ tin tưởng. Bằng không ngay từ đầu tớ đã tin anh ấy, không hề nghi ngờ. Cho dù tớ lựa chọn nghi ngờ hay tin tưởng, cũng muốn tiếp tục mối quan hệ này, cũng phải tin tưởng anh ấy, không bằng dừng suy nghĩ nhiều, cho nên, tớ quyết định phải tin tưởng anh ấy."

Như vậy thì hơi thiên vị, nhưng cô bình tĩnh ngẫm lại, đem những kinh nghiệm không vui vẻ trong quá khứ áp dụng cho hiện tại, vì vậy nghi ngờ anh, cũng là tự mình chuốc lấy phiền não. Trong khoảng thời gian từ trước tới nay, anh đối với cô luôn luôn chân thành, có thể là có chuyện gì khó xử không tiện nói cho cô biết, chờ anh chuẩn bị tâm lý xong, chờ tình cảm của bọn họ ổn định hơn, có lẽ, anh sẽ nói thật với cô.

Nhưng mà, trong lòng cô không phải không có vướng mắc, cho nên không muốn gặp mặt, ít nhiều cũng có chút tâm lý trốn tránh

"『 Quyết định 』 phải tin tưởng anh ta, như vậy không đúng, phải là biết rõ chân tướng, tin tưởng mới có ý nghĩa."

Trạm Tâm Luân vẫn lắc đầu, không muốn nói đến đề tài này nữa: "Thôi. Tớ phải về nhà, cậu thì sao? Không quay lại phòng thí nghiệm sao?"

"Tớ hẹn người ta đi ăn tối, đợi một chút sẽ đi qua đó." Nguyên Khả Vân khẽ nhếch miệng, cười như không cười. "Anh ta mỗi ngày đều mời tớ đi ăn tối, cứ đồng ý với anh ta một lần đi, tránh cho anh ta cuối tháng nhận được hóa đơn tiền điện thoại lại khóc lóc."

"Ai vậy?" Không nghe nói gần đây bạn thân có đối tượng. "Chẳng lẽ là vị xem mắt lần trước?"

"Ừm, là anh ta. Anh ta rất có thành ý, tớ thì rất hân hạnh được đón tiếp ăn với anh ta một bữa, dù sao cũng phải ăn tối."

"Không phải là cậu đã bị thành ý của người ta làm cho cảm động." Nguyên đại tiểu thư có thói quen tùy hứng, người mà cậu ta thích mới sẵn lòng tiếp xúc giao thiệp, lúc nào thì trở nên mềm lòng như vậy? Thái độ này không bình thường.

"Nói thế giống như lòng dạ tớ là sắt đá vậy, tớ cũng là người có trái tim đồng cảm, có được không? Ăn bữa cơm thôi mà, cũng không hề gì, hơn nữa tớ không có hứng thú làm mẹ kế." Nguyên Khả Vân cảm hóa đơn đứng dậy. "Tớ đưa cậu về nhà trước, rồi đi qua nhà hàng."

"Cũng đúng, cậu là người có trái tim "siêu" đồng cảm, tớ biết mà."

Tiếp tục truy hỏi nữa, nói không chừng Nguyên Khả Vân sẽ cáu thẹn, để chứng minh không có quan hệ gì với người đàn ông kia mà không đến chỗ hẹn nữa, vậy cô đứng là tội nhân phá hoại nhân duyên của người khác, cho nên Trạm Tâm Luân thông minh ngậm chặt miệng, trong lòng thầm chúc phúc.

Ngược lại cô rất tò mò, vị này đã từng ly hôn lại có con nhỏ, điều kiện "ác liệt" như vậy, rốt cuộc đã làm thế nào mà khiến bạn thân cảm động?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cười Trách Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ngồi trên xe Nguyên Khả Vân về đến nhà, Trạm Tâm Luân vừa bước vào cửa, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy nhà cửa hỗn loạn, một đồng hồ giấy vút lung tung.

Mẹ cô đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy cô về nhà, cười tí mắt rồi vẫy tay với cô phát.

"Đúng vậy, con bé vừa mới về." Mẹ nháy mắt ra hiệu với cô, còn cười rất tươi: "Hai ngày nay con bé thật sự rất bận, cả ngày nhốt mình ở trong

phòng, cơm cũng tùy tiện chỉ ăn vài miếng mà thôi. Đúng vậy, con bé chính là như vậy đó, nói mà nó cũng không nghe. Con thật có lòng, còn đặc biệt gọi đến hỏi, haizz, Tâm Luân có thể ở chung với con, thật sự là phúc phận của nó. Được được được, con qua đây đi, chúng ta đều ở nhà."

Mẹ Trạm bỏ điện thoại xuống, cười nói: "Con đã về rồi, tối nay con muốn ăn gì? Mẹ đi nấu."

"Những thứ này là cái gì?" Cô không chú ý đến sự vui vẻ khác thường của mẹ, nhìn kỹ nhãn hiệu của mấy cái hộp đang bày ra đầy đất, ổ cứng, quạt máy tính, card đồ họa, CPU, còn có đủ loại dây nối (bus), đủ để lắp ráp thành một chiếc máy tính hoàn chỉnh.

"Kiến Vũ mua máy tính mới rồi, bạn thằng bé giúp nó lắp ráp."

Trạm Tâm Luân tiện tay cầm lấy hộp card đồ họa, giá 9000 đồng, góc tường còn có một thùng giấy lớn có vẽ như là màn hình tinh thể lỏng, màn hình rộng 22 inch, còn có một thùng giấy lớn hơn nữa, là máy tính bàn, cổ neho mắt. "Những thứ này chắc không chỉ có hai vạn (20.000)?"

"Đúng là hơi nhiều hơn một chút, mẹ bỏ tiền ra giúp nó."

"Hơn bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm." Mẹ Trạm nói quanh co: "Chỉ dùng nhiều hơn hai vạn mà thôi."

Cái này mà gọi là "một chút"? Trạm Tâm Luân vừa kinh ngạc vừa tức giận: "Không phải đã nói chỉ cho nó hai vạn thôi sao?"

"Mẹ thấy Kiến Vũ hiếm khi nghiêm túc như vậy, nó nói muốn có một chiếc máy tính tốt hơn một chút, chơi game mới tiện, mẹ liền bảo nó cần gì thì cứ mua, mẹ giúp nó bỏ tiền ra trước."

"Nếu nó than không có tiền, có phải mẹ sẽ dứt khoát lấy ra mấy trăm vạn tiền gửi tiết kiệm để giúp nó luôn không?"

"Sao con lại nói như vậy? Các con đều là con của mẹ, mẹ có khả năng, giúp các con cũng là việc nên làm mà!"

"Vậy cũng nên có chừng mực, không phải tội con mở miệng đòi cái gì thì đều cho cái đó chứ?!"

"Người ta nói cho anh ta cá không bằng dạy cho anh ta cách câu cá, mẹ cũng không phải trực tiếp cho thằng bé cá, chỉ mua cần câu cho nó."

"Cần câu cũng không cần xa xỉ như vậy! Bản kế hoạch gây dựng sự nghiệp của nó thậm chí còn không có!" Trạm Tâm Luân rất tức giận: "Mẹ, mẹ nghĩ cho mình một chút được không? Tội con còn trẻ, cần tiền thì có thể tự kiếm, tiền của mẹ giữ lại để dưỡng già, đừng tự nguyện làm máy rút tiền cho tội con, có được không?"

Mẹ Trạm lẩm bẩm: "Người một nhà hà cớ gì phải phân chia rõ ràng như vậy."

Trạm Kiến Vũ đứng lúc xuống lầu, vừa nhìn thấy chị mình, liền quay đầu muốn chạy lên lầu.

"Đợi một chút." Trạm Tâm Luân gọi em trai lại: "Bản kế hoạch gây dựng sự nghiệp của em khi nào thì viết xong?"

"Sắp xong rồi."

"Sắp là bao lâu?"

"Cái đó rất khó viết, em không biết phải viết cái gì."

"Thì viết dự định tính toán vốn đầu tư của em trước, dự tính mỗi tháng thu vào bao nhiêu, thời gian làm việc trong bao lâu."

"Đã nói rồi mà không thể xác định chính xác là bao lâu kiếm được bảo vật thì đi bán ngay, vậy phải viết như thế nào?"

"Vậy chẳng lẽ em không kiếm được thì vĩnh viễn sẽ không viết?"

"Em trực tiếp kiếm được bảo vật, bán lấy tiền cho chị và mẹ xem, không phải là nhanh hơn sao?"

"Nếu em vẫn không kiếm được thì sao?"

Mẹ Trạm xuất hiện hoà giải: "Được rồi, em con cũng mới vừa bắt đầu làm, từ từ sẽ được, chờ nó hiểu rõ việc buôn bán cái bảo vật hư ảo gì đó, tự nhiên sẽ đưa bản kế hoạch cho con."

Trạm Tâm Luân nghiêm mặt: "Không được, hôm nay nhất định phải nói chuyện này cho rõ ràng --"

Bỗng nhiên, tiếng chuông cửa vang lên ngắt lời cô.

Mẹ Trạm đi mở cửa, là Quản Mục Đông dẫn em trai đến chơi.

"Chào bác gái." Quản Mục Đông lễ phép chào hỏi, nhay bén nhận ra không khí trong nhà không bình thường, về mặt của bác gái và cậu em trai lúng

túng, Trạm Tâm Luân cau mày, mím chặt môi. Là người nhà cãi nhau ư?

"Sao anh lại đến đây?" Trạm Tâm Luân kinh ngạc.

Mẹ Trạm kéo con gái một cái: "Sao con lại nói như vậy? Bạn trai tới thăm con thì có cái gì không đúng?" Bà mỉm cười quay sang Quán Mực Đông: "Đúng lúc bác sắp nấu cơm tối, ở lại ăn cơm nhé?"

Quán Mực Đông mỉm cười: "Con đến tìm Tâm Luân, xem cô ấy có đồng ý ra ngoài ăn tối với con không."

"Không phải em nói em phải làm việc sao?" Hơn nữa chuyện của em trai còn chưa xử lý xong, bây giờ lại thêm hai người bọn họ, Trạm Tâm Luân càng phiền lòng. Tại sao tất cả mọi chuyện lại chen chúc xảy ra cùng một lúc?

Mẹ Trạm trách mắng con gái: "Con như vậy là thái độ gì, người ta tìm con ăn cơm thì có cái gì không đúng? Vừa rồi thằng bé mới gọi điện cho mẹ, nó không định tới đây, nói sợ quấy rầy con, là mẹ liên tục khuyên nhủ nó tới. Con viết bản thảo là ngọc hoàng thượng đế sao, ngay cả việc ăn với người ta một bữa cơm cũng không được?" Con gái rất vất vả mới quen được bạn trai, điều kiện lại tốt như vậy, ngộ nhờ chạy mất thì phải làm sao? Bà đương nhiên phải giúp con gái giám sát chặt chẽ.

Trạm Tâm Luân rất kinh ngạc. Anh gọi điện cho mẹ của cô? Nói những gì? Cô nhìn về phía Quán Mực Đông, anh chỉ mỉm cười, nhìn cô rất dịu dàng. Hai người vừa mới cãi nhau không lâu, sao anh giống như không thêm đề ý vậy?

"Các con từ từ nói chuyện, bác vào trong nấu cơm. Hai anh em con ở lại ăn cơm nhé!" Mẹ Trạm cực kỳ hứng thú đi vào nhà bếp.

Quán Trình Hoàng bỗng nhặt lên cái hộp card đồ họa: "Woa, em luôn muốn mua cái card đồ họa này, chỉ số CP cực kỳ cao, được xem là cái card đồ họa đáng mua nhất năm nay."

"Khá đấy, cậu cũng biết phân biệt hàng tốt hàng xấu, card đồ họa này bán rất chạy luôn thiếu hàng, bạn tôi rất vất vả mới mua được." Trạם Kiến Vũ rất đặc ý, liếc thấy chị gái đang trừng mình, anh quay đầu giả vờ như không thấy.

"Cậu chơi game gì mà cần card đồ họa tốt như vậy?"

"『Địa Ngục Chi Vương 』." (Tên game online)

Quán Trình Hoàng nhú mày: "Game đó hả? Tớ cũng có chơi, không cần card đồ họa tốt như vậy chứ?"

"Thật ngại quá," Trạם Tâm Luân ngắt lời: "Em có chút việc cần nói với em trai, hai người ngồi trong phòng khách đợi một chút được không?"

Trạם Kiến Vũ biết chị mình muốn nói gì, khẩn trương bám lấy Quán Trình Hoàng không rời, như vậy mới không bị chị mình cảm râm: "Cậu nói cậu cũng có chơi, vậy cậu có biết rất nhiều người đang tìm bảo vật bán lấy tiền không? Có vài thứ rất khó lấy, có người thậm chí công khai mua bảo vật với giá 1 vạn, đúng không?"

Quán Trình Hoàng gật đầu: "Tôi biết chứ, tôi thường đánh quái rồi lấy bảo vật đi bán."

"Đúng vậy, bán mấy cái này so với đi làm cũng kiếm được cũng không ít--" Ở? 『Thường』? Xem ra là tiền bối, Trạם Kiến Vũ rất hào hứng phấn, nhanh chóng chạy tới thỉnh giáo: "Cậu là người của server nào? ID gì?"

"Server『Thiên sứ giáng trần』, Tiêu Tương Từ --"

"Hả?!" Trạם Kiến Vũ kêu to, ngón trỏ run run chỉ vào đối phương: "Cậu cậu cậu cậu chính là『Tiêu Tương Từ』?" Thần tượng của mình, trời ạ, trời ạ, thần tượng của mình vậy mà đang đứng sờ sờ ngay trước mắt!

"Cậu là ai?" Quán Trình Hoàng hỏi.

Cái gì vậy? Quán Mực Đông ngờ ngạc không hiểu gì cả, không ngờ em trai chơi game giỏi đến mức tiếng tăm vang dội như vậy, Trạם Tâm Luân cũng không hiểu Game Online, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng bị gạt sang một bên.

"Tôi là cái người lúc trước có rủ cậu đi đánh quái để kiếm bảo vật đó, kết quả bị cậu từ chối."

"À, thì ra là cậu!" Quán Trình Hoàng bỗng nhiên hiểu ra: "Cậu chính là『Lão bà vô địch』ư!"

Đây là cái ID gì? ! Quán Mực Đông há hốc mồm, rất lúng túng, Trạם Tâm Luân xấu hổ dùm em trai, trừng nó: "Em làm sao có thể lấy cái loại. cái loại biệt hiệu này?" Thật là khó nghe! Thật là bất lịch sự!

Mặt Trạם Kiến Vũ đỏ như gan heo: "Em chỉ là lấy bừa."

Quán Trình Hoàng phũ phàng nói: "Một người thiếu cái gì, thì sẽ muốn tăng cường về phương diện đó."

Phụt! Quán Mực Đông nén cười, Trạם Tâm Luân cúi đầu che miệng, chừa chút mặt mũi cho em trai.

"Đừng thảo luận về ID của em nữa! Cái đó không phải là trọng điểm!" TrạM Kiến Vũ cau thẹn: "Chỉ, cậu ta chính là ví dụ về sự thành công, dựa vào việc bán bảo vật mà kiếm nhiều tiền, rất nổi tiếng trong server của bọn em! Chỉ không tin có thể hỏi cậu ta!"

"Khoan đã, tôi không kiếm được nhiều tiền." Quàn Trình HoằNg trình trọng tuyên bố: "Tôi chỉ kiếm được một khoản thu nhập chút ít be bé."

"Cậu nói dối, tất cả mọi người đều biết cậu đã bán đi vài thứ, mỗi lần kiếm được không phải mấy ngàn thì chính là một vạn."

"À, cậu thấy bán được một vạn, thì cảm thấy rất lời sao? Cậu có biết tôi bỏ ra bao nhiêu thời gian mới có thể lấy được một cái không? Tôi đã từng chơi trong hai tháng nhưng không lấy được một món bảo vật nào để bán, nếu không phải thường ngày tôi còn có công việc, tháng tiếp theo sẽ không thể mua điểm để tiếp tục chơi."

Quàn Trình HoằNg nhìn thấy mấy hộp rỗng linh kiện máy tính bày ra đầy đất, đã đoán được suy nghĩ của đối phương: "Cậu muốn kiếm tiền dựa vào việc bán các bảo vật trong game, nhưng cậu có biết trò chơi này có bao nhiêu người chơi không? Cậu có từng thống kê xem có bao nhiêu người sẵn sàng bỏ tiền ra để mua thứ đồ hư cấu này không?"

"Tôi chưa tính, dù sao bọn họ cũng đồng ý trao đổi với cậu, cũng sẽ mua bán với tôi."

"Loại người ngu ngốc có tiền không có chỗ tiêu nhất định là thiếu số, tôi giao dịch với bọn họ nhiều lần, bọn họ cũng đã lấy được vật cần tìm, lần tới hẳn sẽ không tiêu số tiền lớn như vậy nữa, cậu định đi theo sau tôi, mãi mãi chỉ có thể nhặt lấy đồ ăn thừa của tôi."

TrạM Kiến Vũ vẫn không phục: "Tôi đây sẽ lấy bảo vật nhanh hơn cậu không phải được rồi sao?"

"Thôi đi, tôi và các cậu đã từng đánh quái chung mấy lần, cậu đánh quái cũng không có gì quá đặc biệt. Kỹ thuật của cậu không đủ, cũng không quá tinh tường, nếu bảo vật của cậu vẫn bán được, vậy nhất định là vì tôi không muốn bán, lúc này số tiền cậu kiếm được cũng không được bao nhiêu."

Quàn Trình HoằNg khoanh tay, dáng vẻ giống như chuyên gia: "Tôi còn không dám xưng là người mạnh nhất, còn rất nhiều cao thủ và game thủ chuyên nghiệp, ngay cả dân nghiệp dư như tôi cậu cũng chưa loại được, hay là từ bỏ đi, tìm một công việc thực tế hơn!"

Thần tượng chỉ nói một lúc, còn hơn chị gái nói rách cả cổ họng, TrạM Kiến Vũ liền vỡ mộng: "Nhưng tôi không tìm được việc làm, công việc bên ngoài rất khó, ông chủ cũng rất nghiêm khắc."

"Tự mình nghĩ cách đi! Chẳng lẽ không đi làm để trong nhà nuôi sao? Bây giờ kinh tế khó khăn, chỗ nào cũng rất khắc nghiệt, người nhà cũng như thế, tôi đang làm ở phòng khám của anh trai, thứ hai đến thứ bảy đều phải làm việc, hại tôi không có thời gian chơi --" Gáy bị anh trai "sờ" một cái.

Quàn Mục Đông cười tít mắt, khẩu phật tâm xà: "Không hài lòng, có thể từ chức, thứ bảy anh cũng phải làm việc, cũng không phải chỉ có em."

Thấy em trai dao động, TrạM Tâm Luân thừa cơ khuyên bảo: "Đúng đó, bây giờ kinh tế rất khó khăn, sinh viên mới tốt nghiệp phân nửa không tìm được việc làm, không phải chỉ có mình em là công việc không thuận lợi, mọi người đều như vậy."

TrạM Kiến Vũ ủ rũ: "Em muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, không cần nhìn sắc mặt ông chủ, lại có thể kiếm tiền."

"Vậy cậu cũng phải kiếm được tiền rồi mới nói. Hơn nữa game là hư ảo, cho dù chơi tốt đến cỡ nào cũng không thể lấy ra đưa cho người ta xem, nhưng kết quả công việc thì có thể, đàn ông phải nổi bật trong công việc thì mới xuất sắc ưu tú!" Quàn Trình HoằNg nháy nháy mắt với TrạM Kiến Vũ: "Nếu không cậu cho rằng『 Hồng Thiên sứ』 làm sao có thể kết hôn với tôi?"

『 Hồng Thiên sứ』: nick người chơi trong game.

TrạM Kiến Vũ trợn mắt: "Không phải bởi vì cậu là người mạnh nhất trong server của chúng tôi sao?" "Hồng Thiên Sứ" là người đẹp nổi tiếng trong số những người chơi, thậm chí còn có fans hâm mộ. Nam nữ mạnh nhất trong game kết hôn, tất cả mọi người đều cho rằng là chuyện đương nhiên, chẳng lẽ có ả tình gì?

"Mới không phải đấy!" Quàn Trình HoằNg cười ha ha: "Là bởi vì cô ấy muốn nhận nuôi mèo, biết tôi đang làm việc trong phòng khám thú y, liền đến hỏi tôi, tôi giới thiệu cô ấy đến nhận nuôi mèo, mới từ từ trở nên thân thiết với cô ấy, cô ấy cảm thấy tôi rất giàu tình yêu, đẹp trai xuất sắc hơn những người suốt ngày mê muội đắm chìm trong game."

Hai người bắt đầu tán gẫu về game, quên hết tất cả mọi thứ xung quanh, Quàn Mục Đông vẫy tay ra hiệu cho TrạM Tâm Luân, hai người đi qua một bên.

"Cái này cho em." Anh lấy ra một cái túi lớn, chứa đầy bánh mì bun* mà cô thích ăn, vẫn còn hơi ấm, rõ ràng là mới ra lò không bao lâu: "Nghe nói em thích ăn loại bánh mì này, anh vừa mới mua trên đường."

Bánh mì bun*: là một loại bánh mì nhỏ đơn giản, khá dễ làm, thường có vị ngọt, có thể có nhân hoặc không.

"Làm sao anh biết?" Cô không nhớ là mình đã nói với anh chưa?

"Bởi vì. Anh có thần giao cách cảm, có thể biết được em thích gì."

Như vậy cô mới không tin, nhớ tới vừa rồi lúc cô vào nhà, mẹ đang nói chuyện điện thoại, trong điện thoại có nhắc tới cô: "Anh hỏi mẹ em?" Cô suy đoán.

"Em thật thông minh." Anh nở nụ cười: "Bởi vì anh không hiểu tại sao em lại bận như vậy, bận đến mức ngay cả nói chuyện điện thoại với anh vài phút cũng không được, đành phải tự mình nghĩ cách để hiểu rõ."

"Em thật sự rất bận, không hề lừa dối anh." Anh không tin cô, còn tra hỏi giờ làm việc? Cô hơi mất hứng.

"Anh không nghĩ rằng em lừa anh, chỉ muốn hiểu rõ em hơn, bởi vì anh không hiểu tình hình công việc của tác giả, nghe mẹ em nói, mới biết được em vội viết bản thảo đến mức không ra ngoài, không nói chuyện với người khác, ngay cả cơm cũng quên ăn, thường lầm bầm một mình." Nghe nói tác giả đều lập dị, thật sự khiến cho anh mở rộng tầm mắt: "Sau đó anh liền nghĩ anh có thể làm những gì. Em sợ ồn ào, anh không đến làm phiền em, em cần gì, nói với anh một tiếng, anh sẽ giúp em chuẩn bị. Em thường quên ăn cơm, mỗi ngày anh sẽ mua bánh mì bun mà em thích, đặt vào tay em, để em có thể ăn bất cứ lúc nào. Thay vì em không thể đi với anh, anh liền oán trách, cảm thấy khó chịu, không bằng tích cực làm chút gì đó, em đã bận như thế, vậy hãy để cho anh tới chăm sóc em"

Cô ngơ ngác nhìn anh, còn tưởng rằng anh tức giận, không ngờ anh lại sẵn lòng thông cảm cho cô, cẩn thận chu đáo suy nghĩ cho cô như vậy, cô rất cảm động: "Em xin lỗi. vừa rồi trong điện thoại, giọng điệu của em không tốt lắm."

"Thôi bỏ đi, anh biết em đang buồn phiền về chuyện bản thảo, hơn nữa thái độ của anh cũng không tốt, chúng ta huề nhau." Anh mỉm cười: "Cho nên hiện tại bản thảo tiến hành như thế nào rồi? Vẫn đang kẹt bản thảo?"

"Hết kẹt rồi, biên tập nói phần viết lại không có vấn đề gì."

"Vậy là tốt rồi, nghe mẹ em kể tình hình bản thảo của em đáng sợ như vậy, anh sợ hai ngày không gặp, em đã biến thành người khô 人干 rồi." Anh véo nhẹ má cô: "Không thể quên ăn cơm, em mà gầy nữa, lần tới mang Cầu Kỳ đến khám sẽ không bắt được nó, anh sẽ bị nó cắn xé."

Cô nở nụ cười: "Đâu có dễ cắn xé như vậy? Anh cũng đâu phải được làm bằng giấy."

"Chắc chắn, em không biết nó hận anh nhiều bao nhiêu đâu, trong mơ chắc là nó đã cắn anh ngàn vạn lần rồi." Anh nhìn đồng hồ: "Thôi, anh cũng nên đi về làm việc rồi."

"Anh không ở lại ăn cơm sao?" Cứ như vậy mà đi? Còn tưởng rằng anh đến đây để kéo cô ra ngoài hẹn hò.

"Anh chỉ lo lắng cho em, muốn đến thăm em. Cho dù có lẽ em bận đến mức không rảnh để nghĩ đến anh, nhưng anh rất nhớ em." Anh rất muốn hẹn cô, nhưng sợ làm trễ nãi công việc của cô, hại cô sau đó còn khổ cực hơn, hay là thôi đi: "Em viết bản thảo đi, có vấn đề gì thì gọi điện nói với anh, anh sẽ lập tức giúp em xử lý. Vậy, anh đi nhé."

Anh quay đầu, đang định kêu em trai đi cùng, tay áo chợt bị giữ chặt, anh quay đầu lại, thấy cô đang kéo áo anh.

Cô rút tay về, hai má ửng hồng: "Mẹ em đã nấu cơm rồi, anh cùng ăn bữa tối nhé." Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, cơ thể đã phản ứng trước, muốn giữ anh lại. Không gặp được anh, cô cũng sẽ nhớ nhung.

"Anh cũng muốn ở lại, nhưng phòng khám vẫn chưa đóng cửa, anh phải về xem thử, ít nhất cũng đóng cửa phòng khám." Thấy cô mặt mày phờ phạc, anh cũng đau lòng: "Đã không còn kẹt bản thảo nữa, sao em vẫn sầu muộn như vậy?"

"Không kẹt bản thảo nữa, nhưng có vấn đề khác."

"Vấn đề gì?"

"Anh không giúp được đâu." Cô lắc đầu.

Anh khích lệ cô: "Nói thử xem, anh không thể viết dùm em, nhưng ít nhất cũng có thể nghe em nói."

Vì vậy cô nói, anh nghiêm túc nghe hết, yên lặng không nói gì.

". Dù sao cũng là vấn đề tâm lý của riêng em, Khả Vân cũng cho rằng em không nên chuốc lấy phiền phức, biên tập nói tốt thì tốt, cho nên bây giờ chỉ cần tìm cách thuyết phục bản thân là không có chuyện gì nữa."

Nhưng anh lại nói: "Nếu muốn viết như vậy, thì cứ viết thôi, đừng quan tâm biên tập nói gì."

"Không được, cái biên tập muốn chính là cách viết hiện tại, bản gốc không được --"

"Ý của anh là viết hai bản, bản mà biên tập muốn, em cứ coi nó là công việc, hoàn thành đúng thời hạn, giao cho cô ấy; còn bản mà em thích, hãy cứ hoàn thành nó, coi như báu vật của riêng em, dù sao cũng không đăng lên, em thích viết như thế nào thì cứ viết như thế đấy, cũng không cần quan tâm biên tập nói như thế nào."

Hai mắt cô phát sáng: "Em không nghĩ tới khả năng này." Sáng tỏ thông suốt rồi! Chỉ đơn giản như vậy, muốn viết thì viết, tác phẩm hài lòng nhất không nhất thiết phải là tác phẩm thích hợp nhất để xuất bản, đạo lý này cô đã hiểu từ lâu, sao lại quên được nhỉ?

"Chỉ là em viết nhiều bản thảo, phải tốn nhiều thời gian hơn mà thôi, anh nghĩ em yêu cầu bản thân cao như vậy, sẽ không cho rằng đây là lãng phí thời

gian, làm không công --" anh chợt nhướn mày: "Không đúng! Cứ như vậy em phải viết lâu hơn, càng không có thời gian gặp anh, không được, coi như anh chưa nói."

Cô phì cười: "Được rồi, chờ em giao bản thảo xong, nhất định sẽ dành ra vài ngày để đi với anh."

Anh cố ý muốn trêu chọc cô, thấy mặt cô giãn ra, anh cũng mỉm cười.

"Anh vì chuyện này mà buồn phiền?"

Anh lắc đầu một cái: "Em thật tốt bụng, cần thư giãn một chút. Như vậy đi, em tạm nghỉ hai tiếng, tới nhà anh xem phim hoặc nghe nhạc, như thế nào?" Kết quả lại là cùng xem một bộ phim cũ, hắc hắc(tiếng cười), ý định của anh cam đoan sẽ khiến cho cô vừa vui mừng lại vừa cảm động!

"Không được, bây giờ tất cả suy nghĩ của em đều đã rõ ràng, cứ thừa dịp này mau chóng viết bản thảo, hoàn thành nhanh hơn."

"Em đã buồn bức hai ngày rồi, buồn bức thêm nữa thì không tốt, nghỉ ngơi hai giờ là cần thiết." Anh cố ý nghiêm mặt: "Đây là mệnh lệnh."

Còn ra lệnh cơ đấy! Cô liếc anh một cái: "Anh cho rằng em sẽ phục tùng ư?"

Anh thay đổi vẻ mặt: "Vậy anh cầu xin em được không?"

Cô lại nở nụ cười, rất muốn viết bản thảo, nhưng cũng rất muốn đi với anh, cô do dự: "Anh có biết linh cảm của em rất dễ bị gián đoạn"

"Thì hai giờ, nếu không thì một giờ."

"Em cảm thấy nhất định sẽ nhiều hơn." Bởi vì ở bên anh rất vui vẻ, dễ dàng quên hết cả thời gian.

"Nếu không em đem bản thảo qua chỗ anh, đến giờ anh sẽ nhắc nhở em làm việc, chỗ anh có laptop, bàn để máy tính là gỗ thô, tạo cảm giác rất tuyệt vời, màn hình rất lớn, không hại mắt, ghế dựa rất thoải mái, khi em mệt mỏi, anh có thể xoa bóp bả vai cho em, hoặc làm điểm tâm mà em thích." Anh bắt đầu tung chiêu dụ dỗ cô: "Em ở nhà viết bản thảo đâu có những thứ này để mà hưởng thụ?"

"Đúng đó, nhà anh có thể gọi là trung tâm 'đuổi theo bản thảo' cấp năm sao phải không?" Cô dao động, kỳ thực hai ngày nay chỉ là đang mắc kẹt vào khúc mắt của chính mình, tiến độ không chậm hơn kế hoạch, nghỉ ngơi một đêm vẫn còn kịp.

Nhìn vẻ mặt anh tha thiết mong chờ, cô thỏa hiệp: "Được rồi, chỉ một giờ, chỉ có điều vẫn còn kịp, em vẫn cứ về nhà viết bản thảo thì tốt hơn."

"Không thành vấn đề, nhất định sẽ đưa em về nhà đúng giờ." Anh lập tức đồng ý.

Cô quyết định mang theo bản thảo, phòng ngừa những sự cố bất ngờ có thể xảy ra. Có thể là viết bản thảo buồn rầu đến mức mất bình tĩnh, cũng chỉ đến nhà anh thôi mà, vậy mà cô lại tràn đầy mong đợi, không biết chỗ ở của anh có kiểu dáng như thế nào?

Quản Mục Đông và em trai ở lại nhà họ Trạm ăn cơm tối, trải qua một buổi tối cùng nhau, Quản Trình Hoảng và Trạm Kiến Vũ đã trở thành bạn bè không có gì giấu giếm nhau, sau khi ăn xong, hai người cùng đọc mail trên máy tính.

Quản Mục Đông về trước để đóng cửa phòng khám, rồi quay lại đón Trạm Tâm Luân. Lúc cô lên xe, anh nói: "Một giờ, lúc em bước vào nhà anh mới bắt đầu tính."

Cô buồn cười: "Ngay cả vài phút đi đường mà anh cũng muốn so đo ư?"

Chỗ ở của anh em nhà họ Quản nằm trong một tòa cao ốc đồ sộ, kết cấu ba phòng ngủ hai phòng làm việc, đối với hai người đàn ông độc thân mà nói thì tương đối rộng rãi, trong phòng bày trí đơn giản, nhưng lại có một chiếc TV màn hình tinh thể lỏng rất lớn, một dàn âm thanh, tất cả loa âm thanh bắt kể lớn nhỏ đều đặt trên sàn nhà bằng gỗ. Điều làm cô bất ngờ chính là, phòng khách không có bàn trà và ghế sofa, chỉ có mấy tấm đệm lót, một cái ghế dựa không chân và một chiếc bàn gỗ thấp, một cái tủ lạnh nhỏ, lót một cái chiếu trúc.

"Mùa đông chỗ này sẽ lót thảm, hiện tại trời nóng nực, cho nên lót chiếu trúc, bình thường anh và em trai sẽ ngồi dưới đất hoặc cùng ngồi trên ghế. Nếu em không quen, anh đi lấy ghế dựa cho em."

"Không cần đâu, như vậy là được rồi." Nhập gia tùy tục, cô ngồi lên ghế dựa, cởi giày, chân trần đặt lên chiếu trúc, lòng bàn chân ấm áp cảm thấy một luồng cảm giác mát mẻ dễ chịu, cô nhìn không được cọ cọ chỗ này, chà xát chỗ kia.

Quản Mục Đông mở loa, cúi đầu nheo mắt nhìn đôi chân trần của cô, bàn chân cô trắng nõn, mắt cá chân tinh tế, giống như búp măng non tươi mới đang đặt trên chiếu trúc màu xanh nhạt, anh tưởng tượng làn da tinh tế của cô, tưởng tượng được nắm lấy đôi chân mềm mại, ngón chân đáng yêu lướt qua lòng bàn tay của anh. Haizz, sự kiềm chế của anh hình như càng ngày càng kém, chỉ nhìn chân của cô mà đã hưng phấn như vậy.

Anh cố kìm xuống ảo tưởng, đi qua kéo rèm cửa lại, điều chỉnh lại ánh sáng: "Em muốn xem phim gì?"

Cô nghe vậy ngẩng đầu, nhìn anh đi tới, bóng anh càng có vẻ to lớn, nghĩ đến trong phòng chỉ có hai người bọn họ, tim cô bỗng đập nhanh: "Em không biết. anh có những phim gì?"

"Có rất nhiều phim, phim lẻ có, phim bộ cũng có." Anh giáo hoạt nói: "Thật ra thì phim lẻ cũng phải cần ít nhất 1 tiếng rưỡi mới có thể xem xong, chờ chúng ta xem hết phim rồi tán gẫu một chút, ít nhất cũng phải hai giờ."

"Đúng nha, em quên mất thời gian xem một phim khá lâu, vậy hay là đừng xem nữa, em về nhà thôi." Cô làm ra vẻ muốn đứng dậy, anh bắt được mắt cá chân của cô, cô ngã xuống chiếu, cười khanh khách, bị anh kéo trở lại.

"Em đã đến nơi này rồi, cho rằng nói đi là có thể đi sao, hử?" Giọng nói của anh trầm thấp, đôi mắt lóe sáng trong bóng tối có chút gian ác, giống như đang ám chỉ gì đó.

"Được rồi, tùy anh chọn đi, nhưng không được cố ý chọn bộ phim dài hơn hai giờ đấy." Bị anh nhìn chăm chăm, tim cô đập nhanh hơn, da đỏ mỗ hời, nếu anh muốn làm gì. Cô kinh ngạc phát hiện bản thân mình cũng không muốn kháng cự.

"Sớm biết trước anh nên yêu cầu 3 tiếng, để em mặc cả thành hai tiếng mới đúng." Anh đi đến cạnh tủ, giả vờ chọn lựa, lấy ra DVD đã cất kỹ từ trước, phản ứng của cô sẽ kinh ngạc vui mừng đến mức nào đây?

"Nếu 3 tiếng, em sẽ không cần phải suy nghĩ liền cự tuyệt."

"Thật vô tình mà!" Anh chặc lưỡi: "Lúc đầu còn tưởng em là người con gái đáng yêu sẽ giống như chim nhỏ nép vào người ta, dịu dàng ít nói hướng nội, không ngờ vì công việc, mà gạt anh sang một bên, một chút cũng không nhìn ra em rất quan tâm đến sự nghiệp như vậy."

"Lúc em nói muốn viết tên anh vào di chúc, không phải anh đã phát hiện em không phải là người con gái bình thường rồi ư?"

Anh cười ha ha: "Đúng nha, sao anh lại quên nhỉ?" Anh đem đĩa phim bỏ vào máy, chuyển thùng giấy qua: "Tặng em cái này."

"Đây là cái gì?" Thùng giấy rất nặng, còn thất một cái nơ thật to.

"Em đoán thử xem, nếu như đoán được. Anh lập tức cầu hôn em." [^_ ^]

Giống như việc anh cầu hôn là một giải thưởng lớn vậy, cô như rớt mây: "Cho dù anh cầu hôn, em cũng sẽ không đồng ý."

Anh cười cười, ấn nút chiếu phim, ngồi xuống bên cạnh cô, chờ "kịch hay" ra sân, anh không thể bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của cô --

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trạm Tâm Luân vừa mới kéo cái nơ trên thùng giấy ra, loa bỗng phát ra tiếng nhạc chưa từng được nghe trong hai mươi lăm năm qua, cô tưởng là mình nghe nhầm, kinh ngạc nhìn về phía màn hình, trên màn hình là bộ phim trong ký ức của cô, lời bộc bạch quen thuộc. Là "The A-Team"!

"Đây, đây là." Không phải chứ? Cô chạy đến trước màn hình, tròn to hai mắt. Màn hình thoáng hiện lên hình ảnh, những diễn viên mà cô rất quen thuộc-- xuất hiện, bao gồm cả "Tiểu Bạch" mà cô thích nhất, thực sự là bộ phim mà cô thích nhất!

Cô ngạc nhiên vui mừng lại mê mẩn, quay đầu nhìn người đàn ông dù bận tới mắt mà vẫn ung dung: "Tại, tại sao anh lại có cái này?"

Biểu cảm của cô thật đặc sắc, còn nói lắp cơ đấy, Quân Mục Đông cực kỳ hài lòng: "Thấy rõ ràng, là DVD đó, hình ảnh rất sắc nét, còn có phụ đề tiếng trung."

"Sao anh lại có DVD? !"

Anh thả lỏng tay, rất đặc ý: "Bởi vì em thích bộ phim này như thế, anh liền gọi đến nơi phát hành bên Mi hỏi thăm thương lượng, bọn họ thấy anh vì bạn gái muốn xem mà gọi điện thoại quốc tế đến hỏi, bị anh làm cho cảm động, đặc biệt điều động người đem phim gốc đến, làm việc ngày đêm không ngừng nghỉ, làm thành DVD, rồi chuyển phát nhanh gửi đến cho anh. Tất cả đều là bịa chuyện"

Thấy cô lắng nghe vô cùng chăm chú sau đó kinh ngạc, anh nở nụ cười: "Thật ra thì họ có phát hành DVD trong mỗi quý đầu tiên của năm, anh gọi điện đến người đại diện cho họ bên Đài Loan hỏi thử, liền mua được. Có lẽ mấy năm trước em cũng tìm bộ phim này, nhưng không tìm được nên từ bỏ, không nghĩ tới lại có đại lý. Có cảm động lắm không?"

Quả thực rất cảm động, cô cảm động đến mức hốc mắt ươn ướt, nói không nên lời.

"Còn cái thùng giấy đó, lần trước anh nói anh có bản sao của bộ phim kia, về nhà lục tung mọi thứ, thực sự vẫn tìm được, trong thùng chính là băng video. Ngày đó lúc em gọi điện tới, anh đang ở bên ngoài, vẫn đang tìm kiếm đầu video. Lúc đó anh đành phải nói anh đang khám bệnh tại nhà, không ngờ em lại đến phòng khám của anh, bị em phát hiện nói dối ngay tại trận. May mà tìm được máy ở cửa tiệm kia thật sự có thể xem."

Thì ra, chỉ là tìm đầu video.

"Vậy tại sao không nói thật cho em biết?"

"Nếu lúc đó em đã biết rồi, bây giờ sẽ ngạc nhiên vui mừng như vậy sao?" Anh mỉm cười: "Ngày đó hình như đã chọc em mất hứng, phải không? Nếu không thì khi đó em cho rằng anh đang làm gì?"

"Em cho rằng anh đang làm chuyện gì đó không thể cho ai biết. Chẳng hạn như, hẹn hò với người con gái khác."

"Há? Sao em lại cho rằng anh bắt cá hai tay?" Thảo nào thái độ sau đó của cô rất lạnh nhạt.

"Bạn trai trước của em là bạn học cùng khóa với em lúc còn học đại học, tình cảm của bọn em rất tốt -- ít nhất là em cho rằng rất tốt, sau khi tốt nghiệp, anh ấy tiếp tục ở lại học nghiên cứu sinh, có một ngày em có việc phải quay lại trường, định nói tiện đường sẽ đến thăm, lúc gọi điện cho anh ấy thì anh ấy nói đang ở phòng thí nghiệm."

Còn chưa nói xong, anh đã đoán được kết quả: "Kết quả em đến phòng thí nghiệm lại không thấy anh ta?"

"Bạn học của anh ấy nói anh ấy đã ra ngoài với học muội, sau đó em mới biết, anh ta và học muội đã bắt đầu qua lại với nhau từ trước khi tốt nghiệp rồi." Cô cười khò: "Khi đó em rất yêu anh ta, không thể buông tay, cầu xin anh ta chia tay với học muội, anh ta chế giễu những lời đó của em, khiến cho em đến bây giờ vẫn còn hối hận tại sao lúc ấy lại cầu xin anh ta."

"Cho nên em nghĩ rằng anh bắt cá hai tay giống như hấn ta. Thì ra trong mắt em, anh cũng không đáng tin như hấn ta." Anh thờ dãi: "Hay nhất là anh rất trẻ con làm ấm lên muốn em ra ngoài hẹn hò với anh vậy mà em còn nghĩ anh bắt cá hai tay!"

Cô nở nụ cười: "Em chỉ nghĩ ngờ một chút thôi, sau đó cũng cảm thấy mình không công bằng lắm, song, vẫn cảm thấy anh có chuyện giấu em, nên không vui về lắm."

"Anh đâu có chuyện gì giấu giếm em?" Cũng chỉ có chuyện năm đó anh tham gia vào tổ chức xã hội đen thôi, đó là chuyện anh "chưa nói", không tính là giấu giếm. Thấy cô mỉm cười, đôi mắt đang dò xét mình, nhưng về mặt lại toàn tin cậy, Quản Mục Đông đỏ mặt hơi lạnh. Có thể nói không? Không được, anh không thể biết được cô sẽ có phản ứng gì, nên nhanh chóng đổi đề tài thì tốt hơn.

"Để khen thưởng sự tín nhiệm của em đối với anh, " Anh lấy ra một cuộn băng đã được đóng gói ở phía sau TV: "Cái này vốn định làm quà tặng đặc biệt, bây giờ đành phải lấy ra sớm. Đây là 『Tiểu Bạch』mà em thích, thật ra anh ta đã tới Đài Loan, còn tham gia chương trình giải trí, đây là cuộn băng ghi lại chương trình đó. Lúc phát hiện ra cuộn băng này anh cũng rất ngạc nhiên, anh thật sự không nhớ mình có ghi lại đoạn này--"

Quản Mục Đông dừng lại, bởi vì anh quá kinh ngạc. Đôi mắt của người con gái trước mặt phát sáng, biểu cảm rất tuyệt vời, căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm làm bác sĩ thú y của anh và cô cũng sẽ đồng ý về sự hình dung này, cô bây giờ cứ như một con mèo nhìn thấy chủ của nó mở ra hộp cá hộp mà nó yêu thích nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể kêu meo meo làm nũng.

Cô rõ ràng vẫn còn mê "Tiểu Bạch" hơn là anh nghĩ.

Anh liếc nhìn nhân vật trẻ trung trên màn hình, "Tiểu Bạch" anh tuần tiêu sái, đã qua hai mươi năm vẫn khiến cho Trầm tiểu thư say mê đến mức thần hồn điên đảo, say mê đến mức cô quảng bạn trai ra sau đầu, sắc mặt anh rét lạnh: "Hay là thôi đi, em xem mấy cuộn băng khác là đủ rồi."

"Tại sao?" Cô rất thất vọng, oh, có nội dung đặc biệt như thế, cô nhất định phải xem!

"Bởi vì về mặt của em giống như rất muốn gả cho Tiểu Bạch, anh mất hứng." Anh ghen tị, được chứ?

"Anh đừng ghen với người trên TV được không?" Trầm Tâm Luân không biết nên khóc hay cười.

"Dù sao cũng không được, cuộn băng này anh thu lại--"

Cô đột nhiên đưa tay giành lại cuộn băng, anh giơ cao cuộn băng, thuận thế kéo cô qua đây, thân thể mềm mại của cô dán vào trong ngực anh, anh vòng tay giữ lấy eo cô, vòng eo mềm mại của cô vừa vặn dán sát vào hông anh.

"Em hôm nay thật chủ động đó, Trầm tiểu thư, xem ra anh nên cảm ơn『Tiểu Bạch』, khiến em tích cực như vậy." Cô mềm mại hơn so với sự tương tượng của anh, giống như kẹo bông giòn ngọt ngào thơm tho, anh muốn nếm thử một ngụm, không, không chỉ một ngụm.

"Em chỉ muốn lấy cuộn băng." Trầm Tâm Luân khuôn mặt ửng hồng, đã quên mất cuộn băng video. Cô vừa vịn quỳ giữa hai chân anh, tư thế mờ ám, cô cảm thấy cơ thể anh nóng lên, cứng rắn giống như sắt thép, cô nhìn anh, mắt anh đen thẫm tối sầm lại, cơ thể kích động quá rõ ràng, tim cô đập thình thịch, hô hấp không ổn định.

Quản Mục Đông lười biếng chậm rãi mỉm cười: "Muốn xem băng video sao? Cầu xin anh đi."

Cô méo máo: "Anh thật giống cái loại viên ngoại hảo sắc hiệp bức dân nữ trên ti vi."

Em vẫn còn chưa biết có loại 'hảo sắc hơn nữa' đấy. Anh bỏ băng video xuống, hai tay ôm lấy eo cô: "Hỏi em một vấn đề, nếu chúng ta muốn

thân thiết --"

"Không được! Chúng ta mới qua lại mấy ngày." Cô lập tức vùng vẫy.

"Ý anh là 『nếu như』.Ặc, em đừng cử động." Đường cong mềm mại nữ tính ngo ngoáy sát bên người, anh phân vân không biết nên buông cô ra hay là tiếp tục ôm cô, cái nào thống khổ hơn: "Nếu chúng ta muốn thân thiết, em có để ý đến việc anh mặc quần áo không?"

"Tại sao." Cô lập tức hiểu ra: "Anh không muốn để cho em nhìn thấy hình xăm của anh?"

"Ừ, hiện tại da của anh rất khó coi, nhất là ngực."

Lúc này cô mới chú ý đến, anh ngay cả ở trong nhà mình, vẫn mặc áo sơ mi tay dài, là sợ đôi áo tay ngắn, bị cô nhìn thấy hình xăm trên cánh tay hình xăm ư? "Chỉ là thay đổi hình dáng thôi mà, sẽ không đáng sợ như thế chứ? Không bằng bây giờ anh để cho em nhìn thử xem."

"Em muốn nhìn? Thật sự rất xấu."

"Ừ, em muốn nhìn." Nhìn sớm một chút, chứng tỏ cô không ngại, anh sẽ không canh cánh trong lòng nữa.

Quần Mực Đông do dự một chút, cởi nút áo, cởi trần thân trên, cô liền nhìn thấy hình xăm che kín nửa thân trên của anh, hình vẽ cũng đã phai mờ, giống như một cái mạng nhện đã bị tàn phá, lại vừa giống như một mảnh vải nhuộm không đều, quả thật rất khó coi.

Anh thấp thòm: "Rất giống bệnh ngoài da, đúng không?"

"Thật ra cũng được, em biết đây là hình xăm, sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng anh để ý như vậy, hay là tìm bác sĩ dùng tia laze phá bỏ đi!"

"Nhưng mà rất đau." Cô không ghét bỏ anh, khiến anh thờ phào nhẹ nhõm.

"Hiện nay kỹ thuật càng ngày càng tiến bộ, có thể dùng thuốc tê, chuyện anh nên lo lắng chính là để lại sẹo. Với thời tiết bây giờ, ngày ngày mặc áo tay dài, sớm muộn gì cũng sẽ bị cảm nắng, anh chịu đau một chút, sau đó liền được giải thoát, không phải rất tốt ư?"

"Được rồi, để anh suy nghĩ." Bị cô trùng một cái, anh vô tội nói: "Anh sẽ 『nghiêm túc』 suy nghĩ. Vậy. . . . cái hình xăm đôi môi của em, ở chỗ nào?"

"Ồ. phía dưới xương quai xanh, trên trái tim."

"Tốt quá, để anh nhìn thử xem."

"Tốt quá" là có ý gì? Đương nhiên là ở vị trí rất kín đáo, không cởi áo sẽ không nhìn thấy được, cô lườm anh một cái: "Anh tưởng tượng là đủ rồi."

"Anh đều đã coi, em sợ cái gì?"

"Sợ anh làm loạn." Sợ đôi mắt sáng ngời có hồn của anh, giống như chó sói giả vờ lễ độ, tiếp cận cô -con cừu non đơn độc thơm ngon.

"Anh cam đoan chỉ nhìn một chút mà thôi, tuyệt đối không làm loạn."

Cô chần chờ một lát, cẩn thận kéo cổ áo sơ mi xuống, dấu son môi tươi đẹp trên da thịt, hiện ra trước mắt anh.

"Xăm rất đẹp." Anh ca ngợi, ánh mắt lưu luyến không muốn dời khỏi làn da trắng nõn mềm mại của cô. Nếu cô biết bây giờ anh muốn làm cái gì, nhất định sẽ đập anh dẹp lép: "Hình dáng và màu sắc đều rất đẹp. Anh có thể hôn nó không?"

Cô trùng anh."Anh quả nhiên muốn làm loạn!"

"Một nụ hôn thôi mà, sao lại là làm loạn?" Anh giờ cao hai tay: "Anh cam đoan sẽ không làm chuyện gì khác."

Cô vẫn còn do dự, anh đã tiến đến gần, khẽ hôn lên dấu son môi kia.

Cô cứng người, khẽ run rẩy, anh quả thật không làm động tác gì xấu, chỉ là một nụ hôn dịu dàng, dịu dàng đến mức gần như thành kính, dịu dàng đến mức làm cô say mê.

Nếu anh muốn tiến thêm một bước thì sao? Tốt nhất vẫn nên chờ một thời gian nữa, mới qua lại không bao lâu, phát triển như thế quá nhanh. Vừa nghĩ như vậy, nụ hôn của anh bỗng nhiên sâu hơn.

Cô kêu khẽ một tiếng, không phải vì sợ hãi, mà là vì phấn khích kích động. Anh hôn mút da thịt cô, cảm giác tê ngứa sung sướng xuyên qua cô, cô cảm thấy mê say, thân thể mềm nhũn bị anh ôm lấy đặt ở trên đùi, anh khẽ rên rỉ, ngửa đầu tìm kiếm môi cô, cô chủ động hôn anh, tay cô chạm vào khuôn ngực trần trụi của, nghe thấy anh thở dài thỏa mãn, tìm anh đập dồn dập mãnh liệt khẽ chạm vào lòng bàn tay cô, cô mãi cảm đến mức run rẩy, anh cởi áo sơ mi của cô, bàn tay to ấm áp ôm lấy eo cô, hô hấp của bọn họ đều đã dồn dập nóng rực. Sau đó, tiếng chuông điện thoại chói tay vang lên.

"Điện thoại." Cô né tránh nụ hôn của anh, khẽ đẩy anh ra.

Quản Mục Đông rất muốn trực tiếp rút hết dây điện thoại, là ai trong thời khắc quan trọng này lại gọi tới? Anh đi đến nghe điện thoại, rất tức giận: "Alo? ! Cho dù anh là ai, tốt nhất thật sự có chuyện quan trọng!"

"Mục Đông?" Là anh Quang, nhưng giọng nói của anh ấy lại yếu ớt khác thường.

"Sao cậu không có ở bệnh viện?"

"Hôm nay em đóng cửa sớm, có chuyện gì sao?"

"Anh. Cần cậu giúp. Vấn đề cũ."

"Em đã nói rồi sẽ không giúp nữa."

"Nhưng người trúng đạn Là anh."

Anh kinh ngạc: "Anh? Làm sao có thể?"

"Bàn chuyện công việc với người ta, đối phương thâm độc, đột nhiên rút súng bắn quết, vai anh trúng đạn. Anh không thể đi bệnh viện, chỉ có thể tìm cậu, nhưng, thật sự không được thì thôi, anh không ép cậu."

"Khoan đã." Anh quay đầu lại nhìn Trầm Tâm Luân, cô đã sửa sang lại quần áo, thấy anh quay lại nhìn mình, khuôn mặt cô ửng hồng, nhợt nhạt cười một tiếng.

Vì cô, anh quyết tâm cắt đứt mọi liên hệ với đám người anh Quang, không muốn tiếp tục làm chuyện phạm pháp nữa, không muốn có quan hệ với thế giới hung ác đánh nhau hăm dọa nữa, anh muốn cùng cô sống cuộc sống bình thường, anh có dự cảm, sẽ ở bên cô lâu dài.

Nhưng không có anh Quang, anh cũng không có được cuộc sống yên ổn như bây giờ. Nợ tiền dễ trả, nhưng nợ ân tình thì cả một đời; người khác anh có thể thẳng tay bỏ mặc, chỉ riêng anh Quang thì không được.

Anh Quang có tiền án, bình thường đã bị cảnh sát theo dõi, nếu vì trúng đạn mà vào bệnh viện, cảnh sát liền mượn cớ gây phiền toái cho anh.

"Mục Đông, hay là thôi đi."

"Anh vào trong đợi em, em sẽ lập tức qua đó."

Anh để điện thoại xuống: "Tâm Luân, anh --" Lý do động vật bị thương không thể dùng lại, phải đổi lý do khác: "Chủ nhà tới tìm anh, nói muốn thảo luận với anh về hợp đồng tiền thuê nhà của phòng khám, anh qua đó nói chuyện với anh ta."

"Bây giờ?"

"Ừ, anh ta muốn xác định sớm một chút, anh ta đã đến phòng khám rồi, anh nói anh sẽ lập tức đến đó, có thể sẽ thảo luận hơi lâu, thật xin lỗi, anh đưa em về trước."

"Ừ, không sao, anh bận việc của anh mà." Thật may, thiếu chút nữa súng cướp cò, đúng lúc nên về nhà yên tĩnh một chút.

Anh phát hiện vẻ mặt cô hơi kỳ lạ: "Em có vẻ như thờ phào một hơi."

"Có sao?" Cô quay đầu đi, len lén mỉm cười.

Một lát sau, Quản Mục Đông lái xe đưa cô về nhà.

Cô đi vào phòng, Cầu Kỳ đang ngồi ở trên ghế. Lần đầu tiên mèo yêu không niềm nở nhiệt tình chào đón lúc cô bước vào phòng, ngược lại còn ngẩng đầu thật cao, bộ dạng khinh thường.

Tám phần chắc lại ngửi thấy mùi của anh? Cô ôm lấy mèo, mèo yêu kêu meo meo, phản kháng dữ dội, cô càng ôm chặt hơn, nói chuyện với mèo yêu.

"Cầu Kỳ, sao lại tức giận như vậy? Nói cung nghe, người ta rất tốt đó, hôm nay chị và anh ấy có chút không vui, chị cho rằng anh ấy tức giận, không ngờ trái lại anh ấy lại gọi điện tán gẫu với mẹ chị, muốn biết tại sao tâm trạng chị không vui, muốn cố gắng làm chút gì đó cho chị. Anh ấy rất chu đáo, đúng không?"

Liên quan gì đến ta? Cầu Kỳ hất đầu.

"Còn nữa, lần trước chị nói thích một bộ phim cũ, anh ấy vì muốn cho chị xem băng video, đi khắp nơi tìm máy ngừng sản xuất, chị còn hiểu lầm anh ấy có chuyện giấu giếm chị. Anh ấy thật sự là người rất tốt, rất thật lòng, đúng không? Chị rất cảm động."

Ta không muốn biết! Cầu Kỳ tức sôi máu, vùng vẫy muốn chạy trốn.

"Chị chưa bao giờ thích một người đến như vậy, thích đến mức." Nhanh như vậy đã xảy ra quan hệ thân mật cũng bằng lòng, thích đến mức từng giây từng phút đều nhớ anh, thích đến mức nói chuyện với mèo, chỉ vì hiện tại không có ai ở bên cạnh để chia sẻ cùng cô, anh tốt đến thế nào.

Chưa từng nhanh như vậy đã rơi vào tình yêu, kỳ lạ chính là, cô không hề băn khoăn hay sợ hãi gì, nụ hôn của anh dường như vẫn còn lưu lại trên hồng vai trái của cô, nụ hôn nóng bỏng ấy rất gần trái tim cô, khiến trái tim cô ấm áp, như đang say rượu, khiến cô thay đổi, trở nên không giống cô nữa.

Thì ra khi yêu một người thì trái tim sẽ hoàn toàn rộng mở, chỉ cảm thấy đến gần anh chưa đủ, chỉ muốn tiếp nhận tất cả của anh, cũng ước mong anh sẽ toàn tâm toàn ý tiếp nhận mình.

Không biết anh sẽ bận bao lâu? Nếu anh xong việc không quá muộn, có lẽ bọn họ sẽ cùng xem phim, bây giờ cô rất rảnh rồi, có thể đợi anh đến muộn một chút cũng không sao -- À, không đúng, cô còn phải viết bản thảo! Vậy mà cô lại quên mất!

Cô vội vã buông mèo ra, ngồi vào máy tính, hai má đã nóng bừng, may mà bên cạnh không có ai, nếu để cho người khác biết cô nói chuyện yêu đương mà quên mất công việc, thì quá mất mặt.

Nhưng tâm trạng hiện giờ của cô rất vui vẻ, có thể viết rất nhiều câu văn ngọt ngào, chính là trạng thái tốt nhất để viết bản thảo.

Không ngờ viết đến một nửa tìm khắp nơi cũng không thấy bản thảo, cô tìm khắp máy tính, không có chính là không có, sao có thể như vậy? Nhớ đến lúc nãy ra ngoài, cô đã chép bản thảo qua USB, có thể lúc ấy không phải chép qua(copy), mà là chuyển luôn file gốc, cho nên bản thảo trong máy tính đã biến mất.

Cô rất chắc chắn trong USB có bản thảo, vừa sờ túi áo, lại không tìm thấy USB, tám phần đã rớt trong nhà anh hoặc trên xe anh rồi.

Cô gọi điện thoại cho Quản Mục Đông, anh không nghe máy, gọi đến phòng khám, cũng không ai nghe. Lại thật, anh ở phòng khám, sao không nghe điện thoại? Không lấy lại bản thảo không được. May là phòng khám không xa, cô chạy xe đạp ra ngoài, trực tiếp qua đó tìm anh.

Quản Mục Đông nhân ga, chỉ vài phút đã đến phòng khám, chỉ sợ đến quá muộn, anh Quang sẽ gặp chuyện.

Anh dừng xe xong, thời gian vẫn chưa quá muộn, người dân sống ở gần đây vẫn còn đi dạo, anh sốt ruột, nhưng lại phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, để tránh làm người khác chú ý.

Chào hỏi mấy người, anh mở cửa phòng khám, đi vào.

Trong phòng khám mờ tối, tình huống không đúng lắm, anh khẽ nói: "Anh Quang? Anh đang ở đâu."

Đột nhiên nổ "Bùm" một tiếng ngay sát tai anh, anh giật mình, chớp mắt ánh đèn sáng trưng, tiếng bùm bùm vang liên tục, hoa giấy màu sắc rực rỡ rơi khắp người anh, tất cả những người trong phòng hướng về phía anh cười, kêu gào: "Sinh nhật vui vẻ!" Những người đó đều là thủ hạ của anh Quang.

Anh ngơ ngác: "Các anh." Sinh nhật vui vẻ cái gì chứ? ! Anh gầm thét: "Anh Quang thì sao? Anh ấy bị thương, các anh --"

Bóng dáng của một người đang cầm bánh sinh nhật lúc ẩn lúc hiện.

"Sinh nhật vui vẻ nhé, Mục Đông." Anh Quang cười mỉm cầm bánh kem đặt lên bàn. Khà, đã lâu rồi chưa nhìn thấy vẻ mặt đặc sắc đến như thế của tên tiểu tử này.

Mọi người đều nhìn về phía Quản Mục Đông cười: "A ha ha ha! Cậu thật sự bị lừa đến đây!"

"Lão đại làm bộ trúng đạn, chiêu này thật hiệu quả!"

"Lão đại diễn quá đạt! Bộ dạng nói chuyện điện thoại như sắp chết!"

Quản Mục Đông trừng mắt nhìn anh Quang, người không bị mất một cọng tóc nào, đâu có trúng đạn? Anh lo lắng gần chết, thì ra là bị lừa. Anh nổi giận, thô lỗ nói: "Các người gạt tôi hả? ! Các người có biết tôi lo lắng bao nhiêu--"

"Lừa gạt một chút cũng không sao, muốn làm cho cậu ngạc nhiên vui mừng!"

"Vợ của anh ấy A Khánh còn nấu bún giò heo, thể diện của cậu thật ghê gớm nha!"

"Mẹ nó, các đại ca giúp cậu tổ chức sinh nhật sớm, tên tiểu tử này cậu không vừa ý cái quý gì chứ!"

Quản Mục Đông khóc không ra nước mắt. "Mọi người giúp em mừng sinh nhật, em rất vui mừng, nhưng em vừa đưa bạn gái về nhà." Không khí thật thích hợp, chỉ thiếu một chút nữa là có một buổi tối ngọt ngào lãng mạn, thật là tiếc!

"Được rồi, chỉ lấy của cậu mười phút thôi, sẽ lập tức thả cậu về." Anh Quang thấp vài ngọn nến trên bánh sinh nhật, thét to: "Đến đây nào, mọi người cùng hát chúc mừng sinh nhật!"

Thế là một đám đàn ông to lớn vây quanh Quản Mục Đông, lớn tiếng ca hát, những cái miệng thường ngày hút thuốc nhai trầu bây giờ đều hướng về anh cười, tiếng hát vang lên, có người hát sai nhịp, có người không hát chỉ vỗ tay theo nhịp, tất cả hòa vào nhau, mỗi âm thanh đều rất chân thành.

Quản Mục Đông rất cảm động: "Cám ơn mọi người, mỗi năm đều giúp em tổ chức sinh nhật." Bởi vì cha mẹ anh đã mất sớm, mọi người đặc biệt chiều cố anh, luôn luôn tổ chức sinh nhật cho anh, xem anh là em trai của bọn họ, anh làm sao bỏ được những người đại ca này? Bọn họ đã từng giúp đỡ anh, tất cả mọi người đều là anh em tốt, là người một nhà.

Nhưng có người vẫn chưa nắm rõ được tình hình: "Kỳ quái, trước kia đều chúc mừng ngày sinh nhật của A Đông, năm nay sao lại sớm hơn?"

Anh Quang mỉm cười nói: "Bởi vì cậu ta có bạn gái, sinh nhật phải để lại cho bạn gái."

Mọi người "À" một tiếng, chợt hiểu ra: "A Đông, bạn gái cậu làm cái gì?"

Quản Mục Đông vừa cắt bánh kem, vừa nhớ tới người kia, tâm tình càng tốt: "Cô ấy là tác giả, tính cách dịu dàng, là phong cách mỹ nữ."

"Cậu mà lại quen được bạn gái tác giả? Không phải cậu làm gì người ta đó chứ, người ta bắt đắ dĩ đành phải đi theo cậu?"

"Đừng nói lung tung, em rất đứng đắn được không?" Lời vừa nói xong, nháy mắt lặng ngắt như tờ, anh nghi ngờ ngẩng đầu, phát hiện tất cả ánh mắt đều nhìn chằm chằm sau lưng anh, anh kinh ngạc quay đầu lại, bắt ngờ nhìn thấy Trầm Tâm Luân dắt xe đạp đứng ở ngoài cửa.

Anh vội vã đi ra cửa chính: "Tâm Luân, sao em lại tới đây?" Anh chợt dạ. Không ổn, anh nói với cô đến gặp chủ nhà, nhưng trong phòng đều là người. . . .

"Em tìm không thấy USB, muốn nói hẳn là đã rớt trong nhà anh hoặc trên xe anh rồi, gọi điện thoại cho anh, anh lại không nghe, cho nên đến tìm anh lấy lại." Trầm Tâm Luân nhìn bên trong phòng khám thấy người: "Thì ra chủ nhà của anh nhiều đến như vậy--"

Tình huống rất rõ ràng, anh lại lừa cô. Không muốn làm anh khó xử, cô không nổi giận ngay tại chỗ, nhưng thất vọng lập tức tràn đầy trái tim cô. Nếu không phải trùng hợp cô đích thân tới đây, lại bị anh lừa dối chẳng hay biết gì. Anh năm lần bảy lượt gạt cô, rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện giấu cô? Cô còn có thể tin anh mấy lần? Những người này phần lớn thần thái đều hung ác, có người mặc áo ba lỗ, lộ ra hình xăm khắp người, xem ra đều không phải là người lương thiện, anh sao lại ở cùng với những người này? Quản Mục Đông kéo cô, cô tránh đi, nghiêm mặt, khẽ hỏi: "Tại sao gạt em?"

"Anh không phải có ý gạt em." Thật ra, gạt cô đúng là có ý, bởi vì sợ cô biết. Nhưng tấm lòng của mọi người đối với anh chân thành như thế, làm anh hổ thẹn, anh sao có thể vì nghĩ tới cuộc sống vui vẻ hạnh phúc của bản thân, liền muốn vạch rõ ranh giới với bọn họ? Anh quá ích kỷ, không có sự chiều cố trước kia của bọn họ, thì không có anh ngày hôm nay.

Anh không muốn giấu giếm nữa, anh hi vọng cô có thể hiểu quá khứ của anh, tiếp nhận tất cả của anh.

"Tâm Luân, em hãy nghe anh nói."

Anh nói, về việc anh đã từng lầm đường lỡ bước, ngay cả việc em trai ra vào trại cai nghiện nhiều lần cũng nói theo sự thật, nói xong, anh thấp thòm không yên chờ phản ứng của cô.

Về mặt cô không có gì thay đổi, liếc nhìn người trong phòng, bọn họ vẫn luôn nhìn cô: "Cho nên bọn họ đều là bạn bè xã hội đen của anh, lừa anh tới đây, giúp anh tổ chức sinh nhật."

"Ừ." Anh lúng túng gạt đầu.

"Xã hội đen. làm những việc gì? Đánh nhau? Cho vay nặng lãi?" Cô chỉ nghĩ đến những tin tức mà báo chí viết.

Anh không đoán được cô sẽ hỏi như vậy, sững sốt một chút: "Bọn họ có sự nghiệp, mở khách sạn hoặc Pub, cố gắng tránh việc đánh nhau bằng vũ khí, để bị cảnh sát dễ bắt tới."

"Anh đã từng đi theo người khác đánh nhau?"

"1, 2 lần, sau khi bị anh Quang phát hiện, anh hạ lệnh cấm trẻ em tuổi vị thành niên trong bang đi ra ngoài đánh nhau. Anh ấy rất chiều cố anh, cho rằng anh rất thông minh, có tiền đồ, không nên cả đời làm xã hội đen, luôn luôn khuyên anh rời khỏi. Tâm Luân, hãy nghe anh nói những chuyện này, em hình như không kinh ngạc lắm?" Phản ứng của cô bình tĩnh nằm ngoài dự đoán của anh.

Cô nhìn vị anh Quang kia, người để tóc húi cua: "Khi anh nói trên người có hình xăm, em đã đoán được một chút, người bình thường hình xăm sẽ không lớn như vậy." Cô nhủ mảy: "Anh giúp bọn họ lấy đạn ra, không nghĩ tới ngộ nhờ xảy ra tai nạn chết người thì làm thế nào chưa?"

"Quá nghiêm trọng anh đương nhiên sẽ không đụng vào, hiện tại cũng không giúp bọn họ xử lý vết thương do đạn bắn nữa. Tâm Luân." Anh nắm lấy tay cô, lần này cô không tránh né.

"Anh yêu em, sợ em chán ghét anh, cho nên giấu em những chuyện này, còn muốn cắt đứt sạch sẽ mọi quan hệ với bọn họ, nhưng bây giờ anh cảm thấy như vậy quá ích kỷ, anh không hy vọng quá đáng rằng em sẽ lập tức tiếp nhận những chuyện này, nhưng ít ra đừng vì vậy mà chia tay anh, cũng hy vọng em đừng xem thường em trai anh, nó chỉ bị dụ dỗ, bản tính nó không xấu, đám người anh Quang cũng đều là người tốt."

"Anh hy vọng em như thế, hy vọng em như vậy, yêu cầu nhiều như thế, em có lý do gì không thể không chấp nhận không?"

"Bởi vì anh yêu em Như vậy không đủ sao?" Cô không thể tha thứ sao? Lòng anh bỗng nặng trĩu.

Trạm Tâm Luân nở nụ cười: "Anh thật can đảm đấy, tốt nhất tình yêu có thể giải quyết tất cả." Việc này nhất định là có thể, nhìn anh lo lắng khẩn trương, cô mềm lòng, thở dài: "Thật ra thì, em hơi sợ" Xã hội đen ư, không phải người bình thường, ai biết ngày nào đó chọc bọn họ mất hứng, liền tới chém cô, vậy thì nguy?

"Bọn họ đều là người tốt, thật đó! Anh cũng không yêu cầu em làm bạn tốt với họ, chỉ cần không bài xích họ là được rồi." Về mặt anh mong chờ: "Cho nên em có thể đồng ý không?"

"Cũng có thể. Viết tiểu thuyết đã lâu, trong lúc nhân vật chính diện và phản diện thay đổi, em cảm thấy, tốt và xấu có lúc không thể như hai đối cực được, rất khó phân biệt, bọn họ đã từng giúp anh và em trai của anh, từ góc độ này mà suy nghĩ, bọn họ cũng là người tốt."

Cô mỉm cười, nhìn anh: "Cho dù ngày trước anh như thế nào, anh xem trọng bạn bè, cố gắng bảo vệ em trai, đã chứng tỏ anh là người lương thiện, coi như em không nhìn lầm anh. Quá khứ thế nào cũng không thể thay đổi, ít nhất ta có thể nắm bắt hiện tại." Bởi vì là anh, cho dù có hơi sợ, cô cũng bằng lòng tiếp nhận thử, là tình yêu, khiến cho cô có thêm dũng khí.

"Nhưng mà, anh tốt nhất đừng coi trọng bạn bè hơn em, nếu không từ nay về sau anh đi mà hẹn hò với bọn họ." Nhưng cô vẫn có chút dè dặt, bạn trai vì những người bạn này mà nói dối với cô.

Anh cười: "Thôi đi, nếu bọn họ cởi quần áo cho anh nhìn hình xăm, anh chỉ biết chạy trốn." Ở bên tai cô khẽ nói: "Hình xăm của em thật sự rất đẹp, trễ một chút nữa cho anh tiếp tục thưởng thức, được không?"

Cô lườm anh một cái, anh cười sang sảng, dắt tay cô, bước vào trong, giới thiệu cô với bạn bè của anh.

Mọi người trợn to hai mắt, tác giả đó! Nhịn không được cảm thấy kính nể, nói chuyện cũng rõ ràng hơn, còn khoe khoang mấy câu thành ngữ, tất cả mọi người đều sử dụng, cố gắng làm cho không khí náo nhiệt.

Trạm Tâm Luân thoát đầu hơi sợ, theo sát Quản Mục Đông, về sau lại phát hiện những người này tuy thần thái hung ác, nhưng rất hòa đồng, thậm chí còn được gọi là thân thiết, còn tưởng cô là tiểu cô nương bị dụ dỗ, rất rõ ràng yêu ai yêu cả đường đi, làm cô buồn cười.

Sau khi hàn huyên, Quản Mục Đông dẫn cô đến góc phòng ăn bánh, anh Quang ôm mấy lon bia, đi qua nói chuyện phiếm cùng bọn họ.

"Tôi cho rằng Mục Đông đời này nhất định độc thân rồi, nó không có hứng thú với phụ nữ lắm, người lại thành thật, đã quen vài người bạn gái, cảm thấy không nên giấu giếm bạn gái, kết quả mới nói bóng gió với người ta rằng nó có mấy người bạn xã hội đen, đối phương liền bị dọa chạy mất. Tôi vẫn rất hy vọng nó kết hôn lập gia đình, nó giống như con tôi --"

"Đã nói anh chỉ hơn em mười ba tuổi, đừng làm ra vẻ già cả, có được không?" Quản Mục Đông cắt ngang lời ông anh, ở trước mặt bạn gái mà nói đến bạn gái cũ là hành động ngu xuẩn nhất, anh nhìn lên Trạm Tâm Luân, may mà về mặt cô không có gì khác thường.

"Loại tâm tình này không liên quan gì đến tuổi tác thực sự, được không?"

"Sao em lại cảm thấy anh sắp già nên hồ đồ, mới luôn ảo tưởng em là con trai anh?"

Trạm Tâm Luân mỉm môi cười tủm tỉm: "Trọng điểm là anh Quang rất quan tâm anh, nói xem anh như con trai chỉ là ví dụ mà thôi." Nghe hai người đầu võ mồm, cảm giác được tình cảm của bọn họ rất tốt, anh ngoài em trai ra không có người thân, có người quan tâm anh, cô cũng mừng cho anh.

"Đúng vậy đó, tôi vì lo lắng cho nó." Anh Quang lại yêu thích cô thêm mấy phần: "Cô là tác giả ư. Viết sách về thể loại nào? Tôi thỉnh thoảng cũng đọc sách --"

"[Người sắt đá đàm phán 100 chiêu] loại sách hay này đúng không?" Quản Mục Đông lạnh lạnh nói, quả đấm thép của anh Quang vung tới, anh lạnh lẽo né tránh.

Anh Quang nói tiếp: "Là vợ anh đang xem, cô ấy thường đến tiệm cho thuê sách, mượn một đồng tiểu thuyết ngôn tình về, có một lần anh tiện tay cầm một quyển xem thử, liền say mê."

"Anh đang xem tiểu thuyết ngôn tình? !" Quản Mục Đông trợn to mắt: "Không bằng anh nói anh mỗi ngày đều luyện thư pháp!"

"Anh biết chữ, đọc sách thì có cái gì kỳ quái?" Anh Quang liếc anh một cái: "Anh không có hứng thú với thư pháp."

"Anh thực sự xem tiểu thuyết ngôn tình? Là[ngôn tình], không phải khoa học viễn tưởng hay là võ hiệp?"

"Đúng, là ngôn tình, cậu có ý kiến sao?"

Không có ý kiến, chỉ là rất khó tin: "Anh khẳng định không nhầm? Là đàn ông yêu đàn bà, là loại sách nói về tình yêu dạng đó? Anh xem cái đó?"

"Đúng vậy, nếu không còn có đàn ông yêu đàn ông sao?"

"Có đấy." Trạm Tâm Luân gật đầu.

Hai người đàn ông nghe vậy, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên kỳ dị. Thật sự có loại sách này? Anh Quang làm thanh cổ họng: "Ừm, tác giả mà tôi yêu thích nhất là vị tiểu thư『 Cán Nguyệt 』."

Phật Quân Mục Đông đang uống trà lúa mạch bị sặc, ho khan dữ dội. Trầm Tâm Luân kinh ngạc đến mức nói không nên lời. Có nghe làm hay không? Đại ca xã hội đen là fan của cô?

"Sách của cô ấy rất hay." Anh Quang gật đầu, vẻ mặt ý vị sâu sa: "Cách hành văn lưu loát, tình tiết hấp dẫn, từ sách trong nhà anh đều là sách của cô ấy, quyền nào cũng có. Anh thích nhân vật mà cô ấy viết, không thập toàn thập mỹ, nhưng rất chân thật, sinh động, mỗi lần đều sử dụng những giả thiết khác nhau, đều có thể nói ra những đạo lý khác nhau, cô ấy rất tận tâm, anh rất hâm mộ cô ấy."

Được người ta khen ngợi trước mặt như vậy, Trầm Tâm Luân đỏ mặt, thoải mái nhẹ nhàng bày bồng.

Quản Mục Đông nói: "Anh Quang, cô ấy chính là 『 Cán Nguyệt 』."

"Cái gì? !" Anh Quang kinh ngạc: "Cô chính là 『 Cán Nguyệt 』? !" "

"Haiz." Cô gật đầu, rất ngại ngùng nhưng cũng rất hưng phấn, lần đầu tiên trực tiếp gặp mặt độc giả của mình, thật hồi hộp: "Tôi còn rất nhiều chỗ vẫn chưa hoàn thiện, không tốt như anh nói."

"Không, sách của cô thật sự rất hay, tôi và vợ tôi đều rất thích, tôi thích nhất bộ cổ trang mới đây của cô."

"Bộ đó kỳ thực có cách viết mang tính chất thực nghiệm rất nhiều, trước kia tôi viết truyện cổ đại đều không có cơ sở, bộ đó lấy bối cảnh thời Tống, trước khi viết tôi đã xem rất nhiều tài liệu, lúc viết rất sợ viết sai lệch."

"Nghe vợ tôi nói, số liệu mà cô tìm rất đầy đủ, không sai. Tôi thì không hiểu lịch sử, chỉ chú ý sách đọc có hay hay không thôi."

Bọn họ cứ như vậy mà tiếp tục thảo luận, không người nào để ý đến anh. Quản Mục Đông rất buồn bực, bộ đó anh vẫn chưa đọc được, không thể nói xen vào.

"Cám ơn anh, kỳ thực tôi vẫn còn rất nhiều chỗ muốn cải thiện."

"Cô quá khiêm tốn rồi. Tôi có thể bắt tay với cô không? Có thể xin chữ ký không? Xin hai chữ ký, tôi và vợ tôi đều muốn, tôi đi lấy sách tới cho cô ký - -" Lời còn chưa nói xong, nữ tác giả phong cách đột nhiên bị người ta kéo đi.

Quản Mục Đông lôi kéo bạn gái, tuyên bố: "Bọn em đi về trước, bánh kem và bún giò mọi người từ từ ăn, nhớ phải khóa kỹ cửa phòng khám." Nói xong anh kèm hai bên bạn gái lách người.

Trầm Tâm Luân bị kéo lên xe: "Anh làm cái gì vậy? Em và anh Quang vẫn chưa tán gẫu xong, anh kéo em đi như vậy, rất vô lễ --"

"Anh ấy sẽ không để ý, không phải em muốn viết bản thảo sao? Cứ kéo dài nữa sẽ rất muộn."

Đúng nha, cô đã quên mất mục đích đến phòng khám, nhưng, khó gặp được tri âm, rất đáng tiếc: "Không ngờ anh Quang cũng đọc tiểu thuyết, mà còn đọc rất kỹ, vợ anh ấy hình như có tiếp xúc với phương diện lịch sử này, thật muốn nói chuyện với chị ấy một chút."

"Đúng vậy, em và anh Quang thảo luận rất vui vẻ mà, mấy hôm trước anh muốn thảo luận với em, em nói thế nào? Em nói em phải viết bản thảo!" Giọng điệu của anh chua xót.

"Mấy ngày hôm trước em thật sự viết bản thảo viết đến mức rất buồn bực, không có tâm tình tán gẫu với anh mà."

"Dù sao tán gẫu với anh thì không có tâm tình, tán gẫu với anh Quang thì rất có tâm tình." Hừ, anh cực kỳ khó chịu!

Lại đang ghen, cô cười trộm, thấy anh xụ mặt, đem xe đạp của cô bỏ vào khoang xe sau, sau đó ngồi vào ghế lái, cô dịu dàng nói: "Mục Đông. Em yêu anh."

Chỉ thấy vẻ mặt nghiêm nghị khó chịu của người đàn ông trong nháy mắt trở nên nhu hòa, nhưng vẫn không cam lòng chỉ như vậy mà thôi, gắng gượng chống đỡ bằng giọng nói cứng nhắc: "Một câu nói như vậy là đủ rồi sao?"

"Xin lỗi mà." Cô lôi kéo tay anh: "Anh hãy nghe em nói, em đang nghỉ sau khi giao bản thảo, sẽ thưởng cho mình vài ngày nghỉ, biết đâu chúng ta có thể đi đâu đó chơi. Nếu anh bận rộn nhiều việc cũng không sao, tóm lại em rảnh được mấy ngày, chỉ dành cho một mình anh, có được không?"

Đương nhiên được! Anh mở còi trong bụng, lập tức quên mất vừa rồi khó chịu vì bị lạnh nhạt: "Em nói ngày tháng cho anh biết, anh sẽ hủy bỏ lịch hẹn trước trong mấy ngày đó. Em muốn đi đâu?"

"Em muốn đi đông bộ, nhưng đường đi, chỗ ở lại, em đều không biết rõ."

Đông bộ: các tỉnh ở phía đông trung quốc, có lẽ là nói đến OCT East resort (Overseas Chinese Town) ở Thâm Quyển, Quảng Đông, Trung Quốc) nổi tiếng như một Disney Land của Trung Quốc)

"Giao cho anh, để anh giải quyết."

"Vậy em phải làm gì?"

"Em chỉ cần đưa người đến, để cho anh phục vụ là được rồi."

Cô nghe vậy, cong môi, ý cười đập dồn trên môi, anh cảm thấy rung động, nhìn không được muốn trộm hương (dù đồ phái nữ).

Khi cô nhìn anh dịu dàng như vậy, anh dường như hòa tan, biến thành một vùng nước ấm áp, muốn bao bọc cô, muốn che chở cho cô, muốn docks hết tất cả, làm cho cô vui vẻ, khi ánh mắt giao nhau với cô, thời gian trở nên vui vẻ hơn.

Hai người đi du lịch sao? Anh rất rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Gần đây, mẹ Trâm gặp người ta liên khoe khoang, con gái của bà có bạn trai rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ kết hôn.

Hàng xóm láng giềng đều chứng kiến, bạn trai của con gái nhà họ Trâm rất danh giá, khôi ngô tuấn tú lại ôn hòa nhã nhặn, mỗi ngày cậu ta đều đến đưa bạn gái ra ngoài ăn cơm, rồi đưa con bé về nhà, giống như hầu hạ công chúa, nghe nói cũng bởi vì bạn gái viết bản thảo quá vất vả, vai đau nhức, cậu ta đặc biệt đi học mát-xa, lại đi học làm bánh mì bun mà bạn gái thích ăn, những cô nàng chưa kết hôn đều ao ước hâm mộ, ngay cả những người đã kết hôn, đã làm mẹ cũng lấy anh so sánh với chồng mình, âm thầm ngưỡng mộ.

Di Lưu "rất" kiêu ngạo, trắng trợn tuyên truyền cặp đôi này là do bà dẫn đường, người đến nhà nhờ bà sắp xếp mai mối tăng không ít.

Chỉ có điều, nói kết hôn, người trong cuộc Trâm Tâm Luân lại không hề mong muốn. Hai người mới qua lại bao lâu chứ, muốn kết hôn thì quá nhanh, việc khẩn cấp trước mắt là hưởng thụ niềm vui của tình yêu. Cô rất mong đợi chuyến du lịch sắp tới, dạo chơi Đông bộ cảnh sắc xinh đẹp, cô đã từng xem những con suối trắng xóa đầy sương mù, nhớ mãi không quên!

Cô mỗi ngày chăm chỉ viết bản thảo, vừa tưởng tượng cảnh đẹp của Đông bộ, mãi cho đến khi rốt cuộc cũng giao bản thảo, cô đóng gói xong hành lý, chuẩn bị lên đường, không ngờ khoảnh khắc cuối cùng trước khi xuất phát, kế hoạch lại phát sinh sự cố--

Quản Mục Đông đã đến nhà họ Trâm đón bạn gái, cô lại đột nhiên nói muốn lên đường chậm một ngày, anh rất phần nộ: "Là em nói sau khi giao bản thảo muốn đi chơi với anh, không phải sao?"

"Đúng vậy, chỉ là xuất phát trễ hơn một chút, không phải là không đi mà." Trâm Tâm Luân đành phải giải thích: "Em có kế hoạch sáng tác của mình, đây vốn là tạm thời viết thay, sắp xếp thời gian viết, cho nên hiện tại phải quay lại thời gian đầu. Em vừa xem lại thời gian biểu mới phát hiện quyền tiếp theo phải bắt đầu sớm, tiến độ đã chậm hơn kế hoạch rất nhiều." Cô chưa từng lơ mơ như vậy, aiz.

"Em nói muốn đi với anh đấy!" Anh không còn cách nào khác, chỉ có thể cố sức nhấn mạnh.

"Chỉ viết một ngày là xong, để em xem số liệu, chuẩn bị cho tốt giả thiết cơ bản--"

"Những thứ đó mang theo laptop không thể làm sao?"

"Làm như thế nào? Ở trên xe sử dụng laptop, em sẽ say xe, hơn nữa anh không phải không biết, lúc em làm việc rất cần chuyên tâm. Và lại, ra ngoài mang theo công việc, chơi cũng không được thoải mái, thỏa thích."

"Toàn bộ hành trình cũng chỉ có ba ngày, xuất phát chậm một ngày, còn phải tính thời gian lái xe." Còn chơi cái gì chứ? "Lộ trình anh đã lên kế hoạch xong, phòng cũng đã đặt trước, phòng bên đó đã có người đặt hết rồi, không thể đổi."

"Không thì muộn nửa ngày là được?"

"Là miễn cưỡng có thể, nhưng xe phải lái nhanh một chút, còn phải hy sinh phong cảnh trên đường đi. Em đồng ý với anh trước." Anh rất thất vọng, nhưng có thể làm sao bây giờ? Đây chính là công việc phải đành chịu: "Thôi, vậy lùi lại một ngày, em viết đi."

Cô trầm mặc một chút, thờ dãi: "Đúng, là em đồng ý với anh trước, không nên lật lọng, không chú ý kỳ hạn là vấn đề của cá nhân em, chúng ta cứ theo kế hoạch đi ra ngoài chơi đi!"

"Vậy bản thảo phải làm sao?"

"Bỏ đi mặc kệ nó!" Cô cười tí mắt.Ồ, thỉnh thoảng tùy hứng một lần như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm!

"Không phải em nói thật chứ?" Giọng nói của cô quá nhẹ nhàng, hình như rất kỳ lạ.

"Thật đó! Sau khi trở về liều mạng một chút là được, sẽ không quá nghiêm trọng đâu!" Cô khẽ hôn giữa đôi lông mày nhú chặt của anh: "Được, cho em mười phút, em gọi điện nói với biên tập một tiếng."

Quản Mục Đông nhìn cô xoay người đi gọi điện thoại. Có thể thuận lợi ra ngoài, anh rất vui vẻ, nhưng nghĩ đến sau khi cô trở về sẽ vất vả hơn, anh lại vui mừng không nổi, cô không thể nào chỉ liều "một chút", cô bắt đầu liều thì sẽ "rất lớn" một chút, cô kẹt bản thảo kẹt đến mức về mặt tiêu tụy, diện mạo buồn bã, ký ức đó vẫn còn mới mẻ, anh không muốn lại nhìn thấy cô như thế.

Bên kia, TrạM Tâm Luân đã liên lạc với biên tập, đang hỏi thăm kỳ hạn chậm nhất phải giao một quyển bản thảo.

"Trước kia em đều giao trước thời hạn nha, lần này sao lại muốn lùi lại?"

"Bởi vì có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Có thể dứt khoát lùi thời hạn lại không?" Cô viết bản thảo lâu như vậy, lần đầu tiên muốn lười biếng, cảm giác không ngờ lại thỏa mãn vô cùng.

"Thời hạn bản thảo đều sắp xếp trước thời gian, tuy vẫn có một khoảng thời gian nữa, nhưng chị lùi thời hạn cho em, sẽ phải tìm thêm người thế vào. Em thật sự không được sao?"

"Thật ra thì, hẳn là có thể đó, nhưng em đã thu xếp đi du lịch ba ngày."

"Oa, em muốn ra ngoài chơi ba ngày hả, thật tốt!" Biên tập thật hâm mộ: "Vậy thì không sao đâu, em dùng ba ngày này chơi thật nhiều vào, sạc đầy pin vào, trở về viết bản thảo nhất định sẽ càng suông sẽ hơn!"

"Cho nên không thể đổi sao." Một bóng người thỉnh thoảng vọt đến bên cạnh, TrạM Tâm Luân kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy Quản Mục Đông nhú mày, đưa tay về phía cô.

"Đưa điện thoại cho anh, anh nói với cô ấy."

"Ồ? Anh muốn nói gì với cô ấy? Anh lại không biết biên tập của em--"

Anh kiên trì: "Để anh nói chuyện với cô ấy."

Biên tập hỏi: "Tâm Luân, đó là ai thế?"

TrạM Tâm Luân còn đang do dự, Quản Mục Đông dứt khoát ấn nút, bật loa ngoài của điện thoại: "Xin chào, tôi là bạn trai của Tâm Luân." Trong điện thoại đột nhiên ồn ào xôn xao, che mất tiếng nói của anh.

"Anh nói anh là ai? !" Giọng nói của biên tập đột nhiên cao quảng tám, rõ ràng vô cùng kích động, còn có những âm thanh khác, dường như bên cạnh điện thoại đột nhiên chen chúc rất nhiều người.

"Ặc, tôi là bạn trai của Tâm Luân. Tôi muốn nói với cô một chút về chuyện của Tâm Luân."

Anh muốn nói gì à? TrạM Tâm Luân chẳng hiểu ra sao cả, lại hiếu kỳ, chờ xem anh có lời gì muốn nói với biên tập?

"Những lời mà tôi sắp nói không khéo léo lắm, hơn nữa đây là công việc của Tâm Luân, tôi không nên can thiệp, nhưng tôi vẫn muốn nói. Tôi đoán cô ấy sẽ không nói chuyện này cho các cô biết, chỉ biết yêu cầu mình, vất vả bao nhiêu đều muốn tự mình chịu đựng."

Anh ngừng một chút: "Lúc tôi và Tâm Luân vừa mới bắt đầu qua lại với nhau, đúng lúc cô ấy đang viết phần cuối của một quyển bản thảo, tôi thấy cô ấy viết bản thảo viết đến mức mắt ngủ, áp lực rất lớn, bởi vì cô viết xong mặc dù tốt, nhưng vẫn không đạt được kỳ vọng của cô ấy, cô ấy yêu cầu mình rất cao, tôi thấy rất đau lòng --"

"Này, không cần nói chuyện này chứ?" TrạM Tâm Luân nóng bừng mặt, kéo cánh tay anh.

Quản Mục Đông nắm lấy tay cô, rồi nói tiếp: "Tôi cực kỳ không ngờ thấy cô ấy hao tổn tinh thần như vậy, cho nên hy vọng cô ấy có thể chuyển kỳ hạn nộp bản thảo, để cô ấy có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi. Tôi thừa nhận yêu cầu này rất ích kỷ, cũng có rất nhiều lợi ích cá nhân, bởi vì chúng tôi mới qua lại không bao lâu, tôi cảm thấy thời gian chúng tôi hẹn hò quá ít, tôi không muốn cô ấy luôn luôn viết bản thảo, tôi muốn hẹn hò với cô ấy, muốn dẫn cô ấy đến nhiều nhà hàng rất lãng mạn, nếu có thể, tôi muốn cô ấy có một kỳ nghỉ dài hơn, địa điểm tùy cô ấy chọn, tôi muốn làm cho cô ấy vui vẻ."

Anh nói chưa xong, bên kia điện thoại đã tràn ngập những câu "Oa", "Xi xào ồn ào", "Thật lãng mạn", "Rất ngon tình đó", hết đợt này đến đợt khác liên miên không dứt.

"Đủ rồi!" TrạM Tâm Luân mắt nhắm muốn chết, cướp lấy điện thoại: "Em đi du lịch trước, trở về lại tiếp tục thảo luận vấn đề thời hạn bản thảo --"

"Tâm Luân, bạn trai của em thật chu đáo nhỉ!" Biên tập cắn răng cười: "Chẳng những quan tâm chu đáo mà còn cực kỳ lợi hại, chỉ nói mấy câu nói đã

khiến bên bọn chị rung lắc mạnh mù lòa rồi." Ôi, hạnh phúc sáng ngời lóng lánh chói lọi, quá hại mắt, quá đau mắt!

"Xin lỗi chị, em sẽ mắng anh ấy thật nhiều." Cúp điện thoại, Trâm Tâm Luân quay đầu lại trừng người nào đó.

"Anh nói những lời đó làm chi vậy? ! Người ta sẽ cảm thấy em rất không chuyên nghiệp! Em là người trưởng thành, công việc của mình tự mình chịu trách nhiệm, không cần anh giúp em thực hiện!" Mặc dù nghe anh nói những lời này rất ngọt ngào, nhưng rất xấu hổ, cô có thể tưởng tượng về sau biên tập sẽ lấy chuyện này ra giễu cợt cô, aiz.

"Những lời anh nói đều là thật lòng mà, tại sao không thể nói?" Quản Mục Đông cười nhẹ: "Phản ứng của bọn họ hình như cũng không hề mất hứng, anh nghe thấy có người khen anh rất lãng mạn, rất ngôn tình. Ưm, anh tương đối không thích câu『 rất ngôn tình 』lắm."

"Tại sao? Em cảm thấy『 rất ngôn tình 』so với『 lãng mạn 』càng miêu tả cao hơn một bậc, ý nghĩa đại khái cũng gần giống như mơ mộng."

"Nói cách khác, cũng là không thực tế. Căn cứ vào câu nói trong rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình tâm đắc trong khoảng thời gian này, " Anh làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ: "Vai nam chính là người làm việc phi thường, một đêm cùng nữ chính triền miên nhiều lần, hôm sau còn phải mạnh như rồng như hổ đi làm, người đàn ông bình thường làm loạn như vậy, chắc chỉ biết bán thân bất toại thôi?"

Cô cười: "Tiểu thuyết là dùng để ảo tưởng, khó tránh sẽ phóng đại, trong phép tu từ gọi là 『 nói quá 』."

"Gọi là『 dẫn dắt sai đường 』mới đúng chứ?"

Cô cười khúc khích, duỗi cái lưng mõi: "Được rồi, dù sao cũng đi chơi trước, ba ngày này em không muốn nghĩ đến công việc." Cô cất bước muốn đi, lại bị anh kéo lại: "Lại làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là muốn ôm em một chút." Anh kéo cô vào lòng, cảm thấy sợi tóc mềm mại của cô bám vào cổ anh, hai tay cô vòng quanh eo anh. Hai người đều không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng kéo dài kẻ sát bên nhau, cảm thấy nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của nhau, thân thể và hô hấp của nhau, ngọt ngào hạnh phúc vững chắc, tình yêu vào thời khắc này, lúc này, chỉ cần người bạn yêu ở đây, chính là điều hạnh phúc nhất không gì sánh bằng.

Có lẽ, viết về tình yêu, sẽ mời gọi tình yêu đến. Anh không『 ngôn tình』, nhưng chính là tình yêu mà cô muốn.

"Nên đi thôi." Cô khẽ giẫy ra khỏi anh, nhìn thấy vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn của anh, cảm thấy buồn cười.

Cô tươi cười, kéo anh, đi vào ánh nắng ban mai rực rỡ, đi vào tình yêu.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Cưới Trạch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.